

bid Maximo frustratus, deinde à Valerio Flacco repulsus, &c. Plaut. Cure. sc. 3. a. 2. Noluit frustrarier, id est, negavit ingenuè sibi esse argumentum. Gell. cap. 10. lib. 5. Sic à discipulo magister captionis veritatem excogitare frustratus fuit, Velleius, Frustratus ejus visus (i. ocu- li decepti.) Item, frustratis custodibus: idem Velleius. Sic etiam Fenestella, Frustratus igitur, à spe dejectus, in castra se recepit. ¶ Frustrari, frustra esse, frustra sentire, concinniter multifatiāque impli- cavit Ennius his è satyra quadam versibus:

*Nam qui lepidè postulat alterum frustrari,
Quem frustratur, frustra eum dicit, frustra esse.
Nam qui sese frustrari, quem frustra sentit,*

Qui frustratur, is frustra est: si non, ille est frustra.

Refert Gell. cap. 2. lib. 18. ¶ Frustrari item est frustra facere. διστρέ- γειν, κατάγειν. Colum. lib. 1. cap. 1. Sapè magnam dominis afferunt ja- dutam, quum imprudenter facta opera frustantur expensas. Idem in præsat. lib. 1. Siderum ortus & occasus memoria repeatat, ne imbribus ventisque imminentibus opera inchoet, laborēmque frustretur, id est, frustra faciat laborem, operāmque omnem ludat.

Frustratio, nis: Deception. ¶ אָכֹב אַחֲרָאָב, רְמִיָּהָב. ἀνάμ. GALL. Abus, surprise, tromperie, imposture. ITAL. Defraudare, inganno. GERM. Bettigung. HISP. Engaño, obra de engañar. ANGL. A bezuiling, a deceiving. ¶ Plaut. Amph. sc. 3. a. 1. In ejus familiam frustrationem injiciam. Suprà dixerat, Erroris & dementiae complebo. Planc. ad Cic. lib. 10. Tanto majorem his frustratio dolorem at- tulit. Columell. lib. 11. cap. 1. Nec supplicium grandius, quam frustrationem cupiditatis existimat.

Frustratus, us, ui. Plaut. Men. sc. 3. a. 4. Nisi feres argentum, frustra me ductare non potes. Aliam posthac invenito, quam tu habeas frusta- tui (id est, quam tu frusteris, decipias, fallas.)

Frustrator, αἰτάτης, deceptor, impostor, fraudulentus, D. de negot. gest. l. 31. Litem in judicium deductam, & à reo desertam frustatoris amicus ultrò egit.

Frustrum, i, rei cuiusque particula: sic dictum (ut quibusdam placet) à frangendo. ¶ τετράδιον, μέρος, τετράδιον, τετραγωνόν. GALL. Une pièce, morceau, lopin. ITAL. Pezzo, particella. GERM. Ein stück. HISP. El pedazo, parte de lo entero. ANGL. A piece or morsell, a goblet. ¶ Virg. 1. Æneid. Pars in frusta secant. Cato, Frusto panis conduci potest vel uti taceat, vel uti loquatur. Suet. in Aug. cap. 77. Pro potionē sumebat perfusum aqua frigida panem, aut cu- cumeris frustum, &c. Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

nec hausta meri, sed data frusta bibunt.

Senec. cap. 11. de tranq. In frusta divisus Sejanus. Senec. epist. 90. Philosophiam in partes, non in frusta dividam. Et Quintilian. Non jam membra, sed frusta.

Frustum, i, diminutivum, apud Plautum, à frustum: à quo frustillum. ¶ μαζαῖς. GALL. Petite piece, morcelet, lopinet. ITAL. Un pezzetto. GERM. Ein stücklein. HISP. Pedaçuelo. ANGL. A little piece. ¶

Frustatum, adverb. Per frusta. ¶ μεραῖς, εἰς μέρη. GALL. Par pieces & morceaux, par lopins. ITAL. In pezzi. GERM. Stückweise/ein stück nach dem andern. HISP. Pedazo à pedazo, à la pedaços. ANGL. By pieces. ¶ Plin. lib. 20. cap. 9. Coquitur pluribus modis in olla, quæ conjiciatur in elibandum, aut furnum, vel adipe, aut luto illita, aut frustatum in patinis.

Frustillatum, per frustilla. ¶ εἰς λεπίδα, εἰς μέρη. GALL. Par morcelets, par petites pieces. ITAL. In pezzi piccioli. GERM. Stücklethig. HISP. Pedaçuelo à pedaçuelo. ANGL. By little pieces or morselles. ¶ Plaut. Cure. sc. 4. a. 4. Jam ego faciā, ut hic formicæ te frustillatum differant. Frustulentus, a, um: Plenus frustis. ¶ φυραύων, φυραύων. GALL. Plein & farci de morceaux. ITAL. Pieno di pezzi. GERM. Voll frust. HISP. Cosa llena de partes à pedaços. ANGL. Full or pieces or gobettes. ¶ Plaut. in Cure. sc. 3. a. 2. Vin' aquam! c. Si frustulenta est, da obsecro, hercle absorbeam.

Frutex, icis, teste Vallalib. 4. dicitur qui ad justam magnitudinem arboris non assurgit, & statura similis est multis herbis, sed non demo- ritur, neque arescit ut herba, sed perennis est. ¶ ποιητὴ στιχοῦ. GALL. Arbre nain, arbrisseau. ITAL. Arbucello. GERM. Ein staud. HISP. La mata, arbol bajo. ANGL. A shrubbe. ¶ Plin. lib. 16. cap. 36. Inter ea quæ frigidis gaudent, & aquaticos fructices dicere convenient: principatum in his tenebunt arundines. Idem lib. 14. cap. 16. Ex fru- ticum vero genere cedri utriusque, cypressi, laurus, juniperi, pini, pyri, terebinthi, calami, lentisci. Dictus frutex, ut quibusdam vide- tur, à frutificando, hoc est, pullulando, quod succus semper sup- pollulet. Quanquam verisimilius est Frutico verbum à frutice deri- vari. ¶ Aliquando ponitur pro stirpe. Suet. in Vesp. Singulos repente- ramos à frutice dedit.

Fruitum, i, seu fruticetum, etiam fructetum, ut in vetustis quibusdam codicibus legitur. Locus fruticibus abundans. ¶ φυραύων, φυραύων, τόπος, λοχαύων. GALL. Lieu où il croît force arbrisseaux. ITAL. Luogo piantato di piu arbucelli. GERM. Ein gestend/ein ort da vil standen machsen. HISP. La brena y malezas. ANGL. A place where many shrubbes grow. ¶ Plin. lib. 8. Fruteta igni optimè tolluntur. Col. lib. 6. cap. 21. Nam melius nemoribus herbidis, & frutetis, & carectis, quam lapidis locis durantur unguia. Horat. 3. Carm. Ode 12.

Celer alio latitante fruticeto excipere aprum.

Item Gell. cap. 12. lib. 19.

Fruitosus, sive fructetosus, locus fruticibus abundans. ¶ φυραύων.

GALL. Plein d'arbrisseaux. ITAL. Pieno d'arbucelli. GERM. Stücklethig/voll gestend. HISP. Cosa llena de matas. ANGL. Full of shrubbes. ¶

Plin. lib. 19. c. 1. Siccis hæc & sableolis locis, frutetosique nascun- tur. Col. lib. 2. cap. 2. Nemorosi, frutetosique tractus duplex cura est.

Futile, as: Pullulo, & quasi fructices emitto. ¶ ποιητὴ στιχοῦ. GALL. letter, ou produire rejettons & petites branches. ITAL. Germogliare, pullulare. GERM. Hersfür sprossen mit vil schossen als ein stand.

HISP. Brotar el pimpollo. ANGL. To bring forth shoots or shrubbes. ¶

Plin. lib. 17. Quod supra terram est, è matre radi jubetur ne fruticet.

Col. lib. 5. Potest annicula præcidi ad semiensem super duos pedes, ut è truncu fruticet. Juvenal. Satyr. 9. Fruticante pilo.

Futicetlo, in arboribus dicitur, quum multos ramos fruticantes produ-

Galepini Pars I^a

cunt. ¶ θαυματος, θαλανης, θαμηνης. GALL. Production de rejettons & petites branches ou scions. ITAL. Il pullulare o germogliare. GERM. Hersfür sprossung der baum in vil schoßt oder ast. HISP. Obra de brotar el pimpollo. ANGL. A bringing forth of shrubbes, a springing in stalkes. ¶ Plin. lib. 17. cap. 1. Ita enim appellatur in ipsis arboribus fruti- catio inutilis.

Fruiticör, atis, deponēs, sureulos emitto, reviresco. ¶ ποιητὴ στιχοῦ. ANGL. To spring in stalkes. GALL. Pousser des rejettons d'arbres. ¶ Cic. ad Att. Excisa est enim arbor, non evulsa: itaque quam fruticetur, vides. Fruticēscē, est frutices emittere. ¶ ποιητὴ στιχοῦ. GALL. letter & produire force rejettons & arbrisseaux. ITAL. Pullulare o germogliare. GERM. Zu gestend voerden. HISP. Bretare el pimpollo. ANGL. To sprind and reaxe to a stalk. ¶ Plin. lib. 12. cap. 27. Vitis tantum tonsuram annuam querit: alternam myrtus, puniceæ, oleæ, quia celeriter fruticescunt.

Fruiticōsūs, a, um: quod longè latèque fruticat, & multos habet fruti- cantes ramos. ¶ ποιητὴ στιχοῦ. GALL. Qui s'étend en plusieurs petits rameaux, & produit force rejettons & surgeons. ITAL. Che germoglia verghe & ramicelli. GERM. Staudelthig. HISP. Que echoa masas, y que brota mucho. ANGL. That waxeth greatly to a stalk and bringeth forth shoothes or shrubbes. ¶ Plin. lib. 12. cap. 4. Duo genera ejus: ratum id quod melius, arboreum: alterum fruti- cosum. Idem lib. 20. cap. 13. Latiora sativæ folia, rami fruticosiores, hoc est, foliis ac surculis abundantiores.

¶ Frutilia, quia Veneri dicata est.

Fruināl, dictum est templum Venetis Frutæ. Festus, vel Frutis potius. Frutis, Venus. Solinus. Ubi dum simulachrum, quod ex Sicilia adver- xerat, dedicat Veneri matri, quæ Frutis dicitur, à Diomede palladium foscipit. A fruendo dicta Frutis, vel Fruta.

Fruix, nominativus est antiquus, à quo in usu manserunt obliqui fru- gis, frugi, frugem, &c. ¶ εργον. Ausonius in Monosyllabis,

Ante e quidem campis, quam fricea suppetere frux.

Vide Fruges.

Fruxinum, Frysinga: urbs Bavariae.

F U

¶ Fu, herba nascitur in Ponto, foliis oleastro similibus. Isid. lib. 19. c. 9. Fu, fu, cum aliquid putoris perhorrescimus.

Fuam, fuas, ¶ Fuāt, ¶ dixerunt antiqui pro sim, sis, sit, vel fuerit, ab anti- quo verbo fuo, quo utebantur loco verbis substantivi Sum. Unde ad- huc remansit præteritum fui. Virg. 10. Æneid.

Tros Rutulūsve fuat, nullo discrimine habeo.

Plaut. in Amph. Nec quisquam tam audax fuat homo, qui obviam obstat mihi. Ibid. sc. 4. a. 4. Iste si fuat (Amphitruo) alium non esse oportuit. Idem Aul. sc. 4. a. 1. Si quid fuat divertii. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Abeamus hinc, si fuat occasio. Idem Mil. sc. 3. a. 2. Quid fuat ma- nescio: suprà petieris. Ibid. sc. 6. a. 2. Metuo ne ea res mihi magno malo fuat.

Fucinūs, Lacus in quarta regione Italæ, prope Albenses Marsorum populos. Mart. lib. 1.

Fucinus & pigritaceanus stagna Neronis.

Virg. 7. Æneid.

Te nemus Angitiae, vitrea te Fucinus unda,

Te liquidi flevere lacus.

Suet. in Claud. cap. 20. Emisarium Fucini lacus portūmque Ostiensis perfecit.

Fucus, i, à φυκε. Fuco, φυκε. A fucus, sunt offucia. Genus est insecti, apis similitudine, sed majori corpore, quod non mellificat, nequaoperam aliquam præbet in faciendo opere, nisi quod foventos fecerunt. ¶ φυκε. GALL. Une forte de mouche appellée Bourdon. ITAL. Apè che non fa melle. GERM. Ein hummel oder trän. HISP. El zangallo de la colmena. ANGL. A drone or drone bee. ¶ Unde etiam non inventu- stè transfertur ad homines ignavos, qui quum nihil egregium per se præstare possint, alienis tamen laboribus insidiantur, falcemque in messem injiciunt, cujus ipsi sementem non fecerint. Fucorum na- turam eleganter exprimit Plin. lib. 11. cap. 11. Fuci, inquit, sunt sine auleo, imperfectæ apes, novissimæque, à fessis & jam emeritis in- choatae, serotinus fætus, & quasi scribita verarum apum: quamobrem imperant iis, primosque in opera expellunt, tardantes sine clementia puniunt. Dicitus fucus, ut nonnulli putant, quasi fur, quod furtim mella devoret: quanquam verisimilius est fucum dictum, quod apibus fucum faciat, & prætextu calefaciendi alvei, illarum mellificia absumat. Sunt qui à verbo Græco φυκε deduci putent, quod apum mellificia absumat. ¶ Fucus marinus, herba est quæ & alga marina dicitur. Plin. lib. 16. cap. 10. Precipiè verò liberat eo malo φυκε. φυκε, id est, fucus marinus, lactuca similis, qui conchyliis sub- sternitur, id est, marina alga. Tria autem ejus sunt genera: unum latum, & alterum longius, quadratus rubens: tertium crispis foliis, quo in Crete vestes tinguntur, omnia ejusdem usus. ¶ Accipitur etiam fucus pro pigmento, & ornatu peregrino, quem feminæ adhibere solent, ut candidæ videantur. Plaut. in Capt. Vetus, edentulus, quæ vitia corporis fuco occultant. Ubi sese sudor cum uoguentis consociavit, illico itidem olent, quasi quum una multa jura confundit co- quus. Idem Moſ. sc. 3. a. 1. Vitia corporis fuco occulunt. Tibull. l. 1. el. 9. Quid fuco splendente comas ornare, quid ungues

Artificis docta subsecuisse manu?

¶ Per translationem sumitur pro fraude, astutia, sive insidiis in quibus veritas occultatur. ¶ τοῦ φυκοῦ. φυκε. GALL. Fard, trimperte couverte. ITAL. Inganno, fraude coperta. GERM. Ein heimlicher betrug. HISP. El aseyte engañoso para el engaño, engaño. ANGL. A lie or false coloured tale peyting that roomen use. ¶ Unde facere fucum, idem est quod decipere. Quint. Cic. de petit. consul. Jam illud tenetо diligenter, si eum qui tibi promiserit, fucum, ut dicitur, facere velle senseris, ut te id audisse, aut scire dissimules. Terent. in Eunuch. Deum sese in hominem convertisse, atque per alienas regulas venisse clanculum per impluvium, fucum facturum mulieri. Plaut. Capt. sc. 3. a. 3. Nec mendaciis, nec sycophantiis, nec fucis mantellum est. ¶ Item, Fuco circumdata bona. Senec. cap. 15. de cons. ad Holv.

X X

Sinc

¶ Sine fuce, idem est quod simpliciter, & sine fraude. Cic. de clar. Orat. In his omnibus inest quidam sine fuce ullo veritatis color. Idem lib. 2. de Orat. Sententiae veræ sine pigmentis, fuceoque puerili. ¶ Fucus pro medicamine, sive sanie purpuræ. Plin. lib. 9. cap. 38. Buccinum per se damnatur, quoniam fucum remittit. Quint. Ut iana tincta fuce citra purpuram placet.

Fucilis, e, falsa dicta, quasi fucata. Est. nempe à fuce, ut ab herba herbalis. Scal. ¶

Fuce, as: Fuce depingo, fucum rei alicui induco. ¶ חַחָלָה chachal. פְּנִיאָה, פְּנִיאָה, אֲשֶׁרֶתְּאָה. GALL. Farder, teindre de couleur, couvrir la couleur naïve d'un autre. ITAL. Colorare, imbellettare. GERM. Farben/ ein farb anstreichen. HISP. Asegar para ingañar. ANGL. To laye on a colour, to counterfeit. ¶ Unde fucata mulieres dicuntur, quæ medicamentis quibusdam colortantur, & virtus corporis inductis coloribus tegunt. Virg. lib. 2. Georg.

Alba neque Assyrio fucatur lana veneno.

Cicer. 1. de nat. deor. Quæ etiamsi essent, quæ nulla sunt, pellere se ipsa & agitari inter se, concursu fortasse possent: formare, fucare, colorare, animare non possent. Idem de clar. Orat. In qua naturalis inesset, non fucatus nitor. Hinc fucatior versus, tanquam ferrum in immisso, apud Gellium cap. 25. lib. 13. ¶ Per translationem accipitur pro ficto & simulato. Cic. in Lelio, Secerni autem blandus amicus à vero, & internosci tam potest, adhibita diligentia, quam omnia fucata & simulata à synceris atque veris.

Fucosus, adjективum: Fucatus, fuce tectus. ¶ חַחָלָה chachal. פְּנִיאָה, אֲשֶׁרֶתְּאָה. GALL. Fardé, feint, déguisé. ITAL. Dipinto. GERM. Ges fälscht/ mit einer farb angestrichen. HISP. Cosa llena de asegar engañoso, colorado. ANGL. Coloured, painted, disguised. ¶ Cic. pro Rabir. Post. Auditæ, visæque merces, fallaces quidem & fucosæ, chartis & linteis & vitro delatae. ¶ Fucosæ amicitiae, ambitiosæ, ac specie splendidae. Idem ad Attic. lib. 1. Nam illæ ambitiosæ nostræ fucosæque amicitiae sunt in quodam splendore forensi, fructum domesticum non habent.

¶ Fueret, esset. Lucret. ¶

Fufidius, Oratoris nomen, cuius meminit Cic. in Bruto. Fusidius, inquit, in aliquo patronorum numero fuit.

Fugā, æ, vide Fugio.

Fugallæ, festi fuerunt Romæ in memoriam exactorum Regum, libertæque Reipublicæ instituta. Censorinus de Die geniali, festum hoc, Regifugium vocat, quod eo die Tarquinius ab exercitu ad Poisenam Hetruscorum regem fugisset. Celebrabantur autem Fugalia mense Februario post exacta Terminalia. August. lib. 2. de civit. Dei. Sed demonstrant loca talibus aliquando conventiculis consecrata, non ubi ludi agerentur obseceni, vocibus & motibus histriorum: nec ubi Fugalia celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, & verè fugalia, sed pudoris & honestatis.

Fugāx, vide Fugio.

Fugio, is, fugi, fugitum, à φύγω, ἵφεσθαι. Cum cursu & celeritate discedo, in fugam me do, in fugam me conjicio, vito, declino. ¶ בָּרָחַ barach. φύγω. GALL. Fuir, ITAL. Fuggire. GERM. Fliehen. HISP. Huir. ANGL. To flee, to runne away. ¶ Et modò absolute ponitur. Plaut. in Amph. Nam quum pugnabat illi maximè, ego fugiebam maximè. Idem Cure. sc. 3. a. 2. Fugite omnes, abite, & de via decedite. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Tunc quoque cum fugerem, quadam placitura tremavi.

Virg. 3. Æneid.

Tendunt vela Noti, fugimus spumanibus undis.

Plaut. Remigio, veloque quantum potes fellina & fuge (i. naviga.) Nonius. Modò transitivè cum acculativo. Virg. 1. Eclog.

Nos patriam fugimus.

Cic. pro lege Agrar. Ne quorum oculos offendebat, eorum ipsorum conspectum fugere ausus est. Idem de Amicit. Quinetiam si quis asperitate ea sit, & immanitate naturæ, ut congreßus & societatem hominum fugiat, atque oderit. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Fuge damnū quantū potes. ¶ Fuge suspicari, pro ne suspicieris. Horat. Od. 4. lib. 2. Item, fugere ab oculis. Plaut. Aul. sc. 3. a. 4. Fugin' ab oculis? & Ovid. 5. Fast.

— è pratis cana pruina fugit.

Idem Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Non adeò nostro fugit ab ore pudor.

¶ Ponitur aliquando pro latere, in tertia tantummodo persona. οὐ πάντες καὶ Διορθοῦσι τὴν μέμνησιν. Cic. lib. 1. Tusc. Nisi quæ me forte fugiunt, hæ sunt ferè omnino de animo sententiæ. Plaut. Amphitr. sc. 1. a. 1. Fugit te ratio. ¶ Aliquando pro cedere. Plin. lib. 37. Factitiae gemmæ scarificationis canticantiam fugiunt: hoc est, factitiae gemmæ ad impressionem scarificantis cedunt: quod gemmarii etiam hodie appellant, fugere. Hinc ortum ut vinum quod annis cedit, hoc est, atatem ferre non potest, fugere dicatur: & vinum fugiens, quod jam atati cedit, neque diutius servari potest. εἰπεῖν δὲ οὐδὲ εἰπεῖν. Fugientes etiam literæ dicuntur exolescentes, quæ vetustati cedunt, quasi disfluentes, dilabentesque, οὐ πάντες γέραψαντες. Quod fit etiam quum membranæ præpingues literas non retinent. Budæus, Fugiens laboris. Cæsar lib. 1. bell. Civ. Nemo erat adeò tardus, aut fugiens laboris, quin, &c. Ita fugias ne præter casam. Terent. id est, ita fugias ne nimium longè à præsidio, nam domus turpissima. Nam, ut dixit Varro apud Nonium, longè fugit qui suos fugit. ¶ Hujus composita sunt Aufugio, alio fugio: quod ex ab, & fugio componitur, b in a mutata, ut fieret vox pronuntiatu, audituque lenior. οὐ πάντες, οὐ πάντες. ¶ Confugio, hæc fugio, οὐ πάντες. ¶ Defugio, Diffugio, de quibus alibi. ¶ Effugio, extra fugio, discedo, devito, οὐ πάντες. ¶ Effugium, & Effugia, æ, sicut lana & lanitium. ¶ Perfugio, quod est auxiliū gratiā ad aliquem fugio, οὐ πάντες: unde perfugium: οὐ πάντες Perfuga, qui ad hostes transit & perfugit. ¶ Refugio, retro fugio, οὐ πάντες. Accipitur etiam refugere, pro confugere: unde refugium. ¶ Per translationem ponitur pro devitate, recusare, & odio habere, οὐ πάντες. Lactant. lib. 6. Illos qui aut voluptates, aut divitias non refugiunt, ab hac publica & celebri via modicè segregat. Columell. lib. 4. Idque adeò plurimi dubitant, ut multi refugiant & reformident talem positionem turpis. ¶ Prefu-

gio, longè fugio, οὐ πάντες, à quo profugus. ¶ Subterfugio, secretus fugio, vel evito. Διαφύγει. Cicer. pro Lelio. Qui volunt peccatum aliquam subterfugere, aut calamitatem, eò solum veitunt. ¶ Suffugio, latenter fugio, οὐ πάντες. Suet. verò pro retrofugio, in Tiburio posuit, dicens: Adulationes adeò aversatus est, ut neminem Senatorum ad lecticam suam admiserit: consularem verò satisfacientem sibi, ac per genua orare conantem ita suffugeret, ut cadet fatus. ¶ Transfugio, transeundo fugio ab uno ad alium locum, οὐ πάντες. Unde transfuga, qui ad hostes fugit. Liv. lib. 1. Sextus filius, qui minimus ex tribus erat, transfugit ex composito ad Gabios. Salust. in Cit. Modò harum, modò illarum partium levissime transfuga. Habent autem hæc omnia, fu, syllabam in praesenti correptam.

Fugitens, pro Reo, in libris Jurisconsultorum ponitur, Graeca consuetudine, qui in φύγον vocant & διαλογίζονται, accusatum & reum. Just. in l. 2. C. de jurejur. propt. cal. Non aliter neque auctorem, neque fugientem in primo exordio litis exercere certamina. Item pauli pōst, Minime pati tale sacramentum remitti, sed omnimodò hoc & ab auctore, & a fugiente exigi. Hotomanus.

Fugito, as: Fugio, vito, declino. ¶ בָּרָחַ barach. φύγω. גְּרָאַיָּה graya. GALL. Fuir souvent, refuir, refuser. ITAL. Schizzare, fugire in diverse parti. GERM. Embig fliehen/hin und här fliehen. HISP. Huys en diversas partes, esquivar. ANGL. To use to flee or runne away. ¶ Plaut. in Asin. sc. 2. a. 2. Herum nosmet fugitare censes? Tet. in Esnech. Fugitando fugi, ne quis cognoscet. Apul. Huc atque ille fugitando, ad stabulum tandem perveni. Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Fugit omnes hanc provinciam. Ibid. sc. 4. a. 3. Fugit omnes oculos meos. Fugitans, particip. Studiosè fugiens, quo usus est Terent. in Phorm. Herus meus (inquit ibi Geta) liberalis est, & fugitans litium. φύγων.

Fugitör, verbale, pro eo qui fugit. ¶ בָּרָחַ boreach, בָּרָחַ bariach. φύγων, φύγων. GALL. Fuyart, courreur, qui s'enfuit. ITAL. Che fugge o corre. GERM. Ein flieher. HISP. El que huys o corre. ANGL. He that runneth away. ¶ Plaut. in Triummo, Credo actem fugitem fore.

Fugā, æ: Ipse fugiendi actus. ¶ תְּנוּמָה manos, טְנוּמָה menuſah. אֲדֹנָה. GALL. Fuite, exil, bannissement, déroute. ITAL. Fuga. GERM. Ein flucht. HISP. La huida, o corrida ligera. ANGL. Flight, a running away. ¶ Plaut. Amphit. Ut si nostri fugam facerent, ego me illi recipere. Idem Capt. sc. 3. a. 3. Neque deprecatio est perfidiis, nec malefactis fuga. Idem Pseud. sc. 1. a. 2. Metum atque fugam meis perduellibus injiciam. Ovid. 13. Metam.

— trepidoque fugam exprobavit amico.

Senec. cap. 10. de consol. ad Marc. Rapina rerum omnium est vivere. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Et patimur nati (libri) quam tulit ipse fugam.

Liv. dec. lib. 3. Fugam accipere, arripere. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

In cælum celeri pervenit illa (mens) fugā.

Virg. 3. Æneid.

— longāmque fugā ne linque laborem.

Idem 4. Æneid.

Frondentēsque ferant ramos, & robora sylvis

Infabricata fuga studio.

¶ Aliquando celeritas. Virg. 11. Æneid.

— dimittit fugam, & te comitus aquo

Mecum crede solo.

Quo in loco S. rvius fugam pro celeritate interpretatur. Idem fugam pro cursu posuit.

— vel qualis equos Threissa fatigat

Harpalico, volucrēmque fugā prævertitur Hebrum.

Et Quintilianus navigationem dixit fugam: & naves fugientes, quæ velocem faciunt cursum. ¶ Aliquando fuga dicitur impetus. Author est Nonius, citans illud Virgilii,

Ille volat, simul urva fuga, simul aquora vertit.

¶ A fuga, sive à fagiendo, sunt composita, Perfuga, transfuga, lucifuga, noctifuga, solifuga, lucrifuga: quæ omnia exponuntur per participium fugiens: ut, Perfugiens, transfugiens, lucem fugiens, & sic de ceteris. ¶ Fugam facere. Salust. Iugurth. 9. 5.

Fugallæ, August. lib. 2. de civitate Dei, cap. 6. Nec ubi fugalia celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, & verè fugalia, sed pudoris & honestatis. Vives ibidem. Fugalia, vel fugalia, à fugia dea Romana, quæ sit lætitia dea, à fugatis hostibus nuncupata, de qua Varro in 5. de lingua Latina.

Fugāx, acis, qui facilè fugit. ¶ בָּרָחַ bariach. φύγων. GALL. Fuyant, qui s'enfuit volontiers. ITAL. Fugace, leggiere. GERM. Flüchtig. gern fleucht. HISP. Lo que mucho huys, o corre. ANGL. That flieth lightly, ready to flee for fear. ¶ Hujusmodi enim verba in ax, habentum important actus per verbum significati: ut edax & bibax. Virg. 10. Æneid.

— si forte fugacem Confexit capream.

Plin. lib. 10. cap. 52. Tribuit hoc avium generi natura, ut forendores essent fugaces eorum quæ fortis. Ovid. Eleg. 2. lib. 3. Trist.

Quique fugax rerum securaque in otia natu.

Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Soliciteque fugax ambitionis eram.

Invenitur tamen aliquando positum pro Fugiens. Virg. lib. 11.

— conversisque fugax auferunt habent.

¶ Apud eundem lib. 10. etiam legitur pro veloci.

— prolem Delicaonu Hebrum

Sternit humi, cum quo Latagum, Palmumque fugacem.

Quo in loco Servius interpretatur fugacem pro celeri, & veloci. ¶ Accipitur etiam fugax pro non durabili, aut quod citè præcessit. Sic Horatius lib. 1. Carm. vocat annos fugaces, quod citè elabuntur. Sic etiam Plin. mala Persica vocat fugacia, quod durabilia non sint, decerpitique facillimè corrumpantur. Sic enim ait lib. 12. cap. 11. Pretiumque singulis jam triceni numi fuerunt, nullius majore: quod miremur, quia non aliud fugacius. Longissima namque decerto bivi mora est, cogitque se venundari.

Fugacissimus, Superlativus. Senec. epis. 75. Ipsa enim facilitas tempest

temperat premit, si fugacissimis bonis creditit.

Fugacitas, atis, quod modò significat inclinationem ad fugam, modò instabilitatem & brevitatem alicujus rei: ut, Fugacitas temporis, fugacitas ætatis.

Fugia, dea lætitiae, à fugatis hostibus. Perott. Aliter ea dea Vitula dicebatur.

Fugillus, fertum quo extrahitur ignis è petra: & videtur dici à phos, quod est ignis, & gero. GALL. Fusil. Hinc,

Fugillo, as, ignem de fugillo extrahere. Inde,

Fugillator, & hinc fugillatores dicuntur umbræ dæmonum, qui ignem ferunt.||

Fugitivus, a, um: qui aufugit. { בְּרִיחַ bariach, נָסָה nas. δραμίνε. GALL.

Fugitif, qui se passe legerement. ITAL. Fuggitivo. GERM. Flüchtig, der entlaufft oder feldflüchtig wirt. HISP. Cosa que tiene costumbre de buyr. ANGL. Fugitive, not abyding, glandly running away. } Unde

fugitivus servus dicitur, qui à domino ea mente recedit ne ad eum tedeat, etiamsi mutato consilio ad eum revertatur: quive extra domini domum fugæ causa, ut se à domino celaret, mansit. Item qui eò se confert, unde eum dominus recuperare non possit, aut abducere. Qui autem incendium, ruinam, hostem, aut præceptorem, cui in disciplinam traditus erat, quia immoderatè eo utebatur, aufugit,

non fugitivus dicendus est. Plaut. in Menach. sc. 1. a. 1. Homines captivos qui catenis vincunt, & qui fugitivis servis induit compedes. Idem in Capt. sc. 1. a. 2. Apage, haud nos deceat fugitivos imitati. Ibid. sc. 2. a. 5. Et fugi, & surripi filium (id est, & fur, & fugitivus fui.) Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Alligare canem fugitivam aguinis lactibus, &c. Fugitivum argentum. Terentius in Heauton. Fugitivus lapis. Plin. lib. 36. cap. 15. Fugitiva gaudia, hoc est, fugacia, quæque cirò evanescunt & abeunt, ac parum durant. Martial. lib. 7.

Vive velut rapto, fugitivaque gaudia carpe.

Idem lib. 1.

Gaudia non remeant, sed fugitiva volant.

Fugitivarius, apud antiquos fugitivorum servorum reductor: qui eam operam profitebatur, ut fugitivos investigatos reduceret. { Φυγαδεῖς. GALL.

Qui faisoit jadis mestier de chercher les serfs fugitifs, & les ramenoit à leurs maîtres. ITAL. Chi va cercando i servi fugitiivi, & gli riconduce à i padroni. GERM. Der die flüchtigen oder entfloßne knecht sucht/ vnd sie den herren wider bringt. HISP. El que busca los siervos huaydizos. ANGL. That bringeth againe fugitive servandes. }

In Pandectis in l. si apud te, de prescript. verb. Non enim ambo pecuniam, ego & fugitivarius depositimus. Varrone hoc verbo metaphoricas quodammodo usus est, quem inquit lib. 3. cap. 14. Idoneus sub dio sumendus est locus cochlearii, quem totum circum aquâ claudas, ne quas ubi posueris ad partum, non liberos earum, sed ipsas quæras: aqua, inquam, cludenda, ne fugitivarius sit parandus: id est, ne si locus fugæ pateat cochleis, cogaris postea tanquam fugitivos servos, sic cochleas fugitivas persecui, & uti ministerio reprehensorum. Budeus in Annotationibus, i. indagatoriū.

Fugo, as, in fugam converto, pello, propulso. { בְּרִיחַ bariach, חַנְבֵּן hanben. ῥίνουγγο. GALL. Chasser, mettre en fuite. ITAL. Fugare, mettere en fuga. GERM. Flüchtig machen/ in die flucht bringen. HISP.

Abyentia, à hazer huayr. ANGL. To chase away, to put to flight. } Plaut. in Amph. Ibi nunc meus pater memorat, legionem hostium ut fugaverit. Plin. lib. 11. cap. 33. Vultures unguento qui fugantur, alios appetunt odores. Lactant. lib. 1. Saturnus quem fugatus esset a filio. Ovid. 13. Metam.

— quas hac à classe fugavi (pro repuli, sup. flammæ.)

Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Hostibus fugatis. Metaphorice. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Cumque alii tibi sint causa graviore fugati (i. missi in exilium.)

Fugatus, a, um. Part. fut. temp. Ovid. epist. 17.

Iamque fugatura Tithoni conjugæ noctem.

Prævius Aurora lucifer ortus erat.

Fait, à m'is, id est, mortuus est: subaudi, & non est amplius. Ita vivit, præteritum affirmatur, ut præsens negari intelligatur.

Fulboran. In II. Long. lib. 2. tit. 14. l. 2. Si quis reliquerit filium legitimum unum, quod est fulboran, & filios naturales, unum vel plures: filius legitimus tollat duas portiones de patris substantia, naturales vero tertiam. ||

Fulcio, is, si, tum, ab Hebraico Bul. Munio, sustento, fortifico. { בְּרִיחַ samach, מִלְחָמָה milcham. APP. Appuyer, estayer, soutenir. ITAL. Sostentare, fortificare. GERM. Unterstüzen/ untersetzen/ bevestigen. HISP. Sostentar, sostener, fortificar. ANGL. To propode, to undersette and make sure. } Juven. Satyr. 3.

Nos urbem colimus tenui tibicine fultam.

Martial. lib. 2.

Fulcitur testa pagina mensa mihi.

Cic. 4. Acad. Sed quid eos colligam, quum habeam Chrysippum qui fulcire putatur porticum Stoïcotum? Idem post red. in Senatum, Horum consulum ruinas, vos Consules vestra virtute fulsisti. Senec. cap. 15. de consol. ad Marc. Fulcite domum adoptione. Et Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist.

— trabe fulta ruina est.

Hujus compositum est Suffulcio. צְרֹנְתְּךָ. Varto, Ut majoribus poticis suffulta vites auras non pertimescant.

Fulcimentum, i, quod aliquid fulcit & sustinet. { בְּרִיחַ mishádh, מִשְׁבָּחַ mishbâch. ῥְגֻבָּעָה, σύριγγος. GALL. Appuy, étaye, soutenement. ITAL. Sostegno, sostentamento. GERM. Ein undersan/ anfenthalt. HISP. Sustentamiento. ANGL. A propode, a shore. } Plaut. in Trinum. Quid ego nunc agam, nisi ut sarcinam constringam, & clypeum ad dorsum accommodem, fulcimenta, jubeam suppingi soccos.

Fulmentum etiam dicitur pro fulcimento & fulcro. Nonius, Fulmentum neutro, ut est in proverbio veteri, quo Varro utitur sapientius, fulmento lectum scandunt, h.e. quod subesse debet, præesse vult.

Fukturæ: Sustentatio. { בְּרִיחַ mishádh, מִשְׁבָּחַ mishbâch. ῥְגֻבָּעָה, σύριγγος. GALL. Sustien, appuy, étalement. ITAL. Sostentatione, sostegno. GERM. Unterstüzung/ auffenthaltung. HISP. Sustentamiento. ANGL. A holding up, a propping. } Plin. lib. 63. cap. 15. Cyzici & Calepini Pars I.

bulleuterion vocant ædificium amplum sine ferreo clavo, ita disposita contignatione, ut eximantur trabes sine culturis, ac reponantur. Idem in Epist. Nam culturæ ad substitutiones, quibus subinde subjicitur, non tam firmæ mihi, quæcum sumptuosæ videntur. Col. lib. 1. c. 5. Sed & pro cultura & substitutione fungentur adversus ea, &c. Fulcio, nis. Cornelius Fronto de nominum verborumque differ. Fulcio dum sit, cultura cum facta est.

|| Fulcraria, lecti ornamenta.

Fulcrarius, qui spondas, & fulcræ lectorum fabricat. ||

Fulerum, i, quo lectus sustinetur, à fulciendo dictum. { בְּרִיחַ mishádh, מִשְׁבָּחַ mishbâch. ῥְגֻבָּעָה, σύριγγος. GALL. Sustienement, le bois d'un lit, le châlit. ITAL. Softentamento, piedi che sostentano le lettiere. GERM. Ein stütz/ ein beistoll. HISP. El pie de la cama. ANGL. A propode or shore, a bedstedde. } Virg. 6. Æneid.

— fulgent genialibus altis

Aurea fulcræ toris.

Gell. lib. 20. cap. 15. Neque apud ejus lecti fulctum capsam esse cum strue, aut ferro oportet. Suet. in Claudio, Adhibebat omni cœnæ & liberos suos cum pueris, puellisque nobilibus, qui more veteri ad fulcræ lectorum sedentes vescentur. ¶ Fulcralia, lecti ornamenta. Gloss. Isid.

Fulco, Andegavensis princeps fuit, quintus Rex Hierosolymorum, qui equo in caput verso occubuit, quum regnasset annis undecim. Volaterranus.

¶ Fulda, Fuld, urbs Germaniæ, in qua est nobilissima Abbatia Ordinis S. Benedicti, à S. Bonifacio Archiepiscopo Moguntino fundata.

Fulfrea, ingenua, sive libera, voll frei/ plene libera. Legitur Fulfreal in II. Longob. lib. 1. l. 15. tit. 6. ||

Fulgæ, es, si, sum, à φλόξ deducitur, quod apud Græcos flammam significat. Splendeo, fulguro. { בְּרִיחַ naghâdh, נְהַבֶּה hebél, σίλεω, σιλεών. GALL. Reluire, resplendir. ITAL. Risplendere. GERM. Scheinen/ gleissen. HISP. Resplendecer. ANGL. To glitter or shyne. Lucan. lib. 10.

Fulget gemma toris, & jalpide fulva supelleæ.

Cicer. in Catil. Qui nitent unguentis, qui fulgent purpura. Liv. 2. ab Urbe, Ut primo statim concursu increpûre arma, micantésque fulsere gladii, horror ingens spectantes perstringit. Senec. cap. 10. de conf. ad Marc. Quod circa nos ex adventitio fulget, ut opes. Catull. Ut nos quoque fulgeremus (corona inter astra.) ¶ Accipitur etiam fulgere pro fulgurare. Cic. 2. de natur. deor. Hunc etiam augores nostri, quum dicunt, Jove fulcente, tonante: dicunt etiam Celo fulcente, tonante. Idem in Vatin. Jove fulcente, cum populo agi nefas esse. ¶ Fulgere, pro Ferire, prisci dicebant, authore Festo Pompeo: unde fulgur dictum est. ¶ Hujus composita sunt Affulgeo, alluceo, αφεύσια. Liv. Et navium speciem de cœlo affulisse. ¶ Confulgeo, simul totus fulgeo. Plaut. in Amph. Ardore censui, ædes ita tum confulgebant. ¶ Effulgeo splendorem emitto, αποστέλλω. Præfulgeo, vide suo loco. ¶ Refulgeo, splendorem reddo. Persius in prefat. sui Poëm.

Quod si dolosi spes refulserit nummi

Corvos Poëtas, &c.

Fulgêtrum, i, fulgut, hoc est, lux illa, seu vibratio luminis, quæ ante cernitur, quæcum tonitru audiat, quum simul fieri certum sit. Fulgentissimus, a, um. Vell. Fulgentissimum opus victæ Galliæ. Idem, fulgentissimus Messala. Idem, fulgentissimo & cœlesti ore. Cicer. & Catull. de coma Eeren. Cœlarem fulgentem clarè. { בְּרִיחַ chaziz, בְּרִיחַ barak. אֲפָעָן, צְגָן. GALL. L'éclair que fait le tonnerre. ITAL.

Lampo, baleno. GERM. Ein blitzen/ wetterleych. HISP. Resplendor del relampago. ANGL. The lightning that the thunder maketh. } Plin. lib. 2. cap. 45. Hinc nasci procellas, & si in nube luctetur flatus, aut vapor, tonitrua edi: si crumpat ardens, fulmina: si longiore tractu nitarur, fulgetra: his findi nubem, illis pertumpi. Ibid. cap. 54. Fulgetrum prius cerni quæcum tonitruum audit, quum simul fiant, certum est: nec mirum, quando lux sonitu velocior.

Fulgêträ, & feminini gen. Idem Plin. lib. 2. cap. 2. Fulgetras popysmis adorare consensus Gentium est.

¶ Fulginium, quod & Fullinium, Fuligno. V. E. Umbriæ, in provincia Romana. ||

Fulgo, is, si, sum, tertia conjugationis. Fulgeo. { בְּרִיחַ naghâdh, נְהַבֶּה hebél, σίλεω. GALL. Resplendir, reluire. ITAL. Resplendere. GERM. Scheinen/ gleissen. HISP. Resplendecer. ANGL. To glitter or shyne. } Virg. lib. 6.

Illa autem, paribus quas fulgere cernis in armis,

Concordes anima, &c.

Ad eundem etiam modum Effulgo dicebant, pro Effulgeo. Idem, auróque effulgere flatus.

Fulgör, is: Splendor. { בְּרִיחַ nôghâh, בְּרִיחַ barâk. רִיאָא. GALL. Splendeur, lueur, clarté. ITAL. Splendore. GERM. Schein/glanz. HISP. Resplendor. ANGL. A glistering, brightness. } Plin. lib. 7. cap. 15. Speculum fulgor aspectu ipso habetur. Virg. 5. Æneid.

— maculosæ & auro

Squamam intendebat fulgor.

Cic. 6. Verr. Cujus fulgore collucere atque illustrari Jovis Opt. Max. templum oportebat. Vell. Fulgor eaminiun Homer. ¶ Accipitur etiam fulgor pro fulgure. Cic. 2. de Divin. Quum autem se in nubem induerint, ejusque tenuissimam quanque partem cœperint dividere, ac disrumpere, idque crebrius facere & vehementius, tum & fulgores, & tonitrua existere: si autem nubium confictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen.

Fulgor, is, fulgetrum, fulgor. { בְּרִיחַ barâk. רִיאָא. GALL. Esclair. ITAL. Lampo, baleno. GERM. Ein blitzen. HISP. El relampago. ANGL. The lightning that the thunder maketh. } Differt autem à fulmine, teste Senec. lib. 2. natur. quæst. quod fulmen dicatur, quum ignis emititur, fulgor autem quum ignis tantum ostenditur. Unde domum fulmine accensam dicimus, non fulgere. Est enim fulgut nihil aliud quæcum splendor ipsius fulminis: fulmen autem, ipsum telum. Vtrumque tamen ignem esse constat. Illud tamen interest, quod fulgor tantum virium non habet, ut ad terram possit deferri. Plin. lib. 2. cap. 49.

Quod si simul rupit nubem, exarsitque, & ignem habuit, aut postea

Xy 2 concepit,

concepit, fulmen est. Hinc aient naturalium causarum scrutatores, fulgura ex nubium collisione gigni in morem silicum duriorum, quos quum comploseris, medius ex his ignis extritus elabitur, atque ita cum fulgere pariter & tonitrua mugire, tonitruum scilicet sonitu indicante, & fulgura excussi luminis claritate. ¶ Fulgor ex pelvi. ἀσπάνιον μύλα. De minis inanibus eorum qui laderere non queant. Fulgor enim, qui fulguris quadam è vasculorum nitentium vibratione, aut ex aquis redditur, nocendi vim nullam habet, pueros modò territat. Diogenianus. Gell. cap. 5. lib. 4. Fulgor piaculis luere, (de statua ccelo tacta.) Suet. in Aug. cap. 29. Quum fulgor servum examinasset. Ibid. cap. 90. Tonitrua & fulgura expavescebat. Et paulò post. Constatnatus transcursu fulgoris. Idem in Galba, cap. 4. Procurare fulgor.

Fulgūrālis, e, ad fulgura pertinens. {ἀσπάνιον. GALL. D'éclair, des appartenances d'éclairs. ITAL. Pertinente à lampo. GERM. Das zu dem blitz gehört. HISP. Cosa perteneciente al relámpago. ANGL. Pertaining to lightning. } Cicer. 1. de Divin. Quod Hetruscorum declarant & haruspici, & fulgurales, & rituales libri, nostri etiam augurales: hoc est, libri qui de fulgurum inspectionibus tractant.

Fulgūrālis, tis. {ברק barák. } Afflatus fulminis. Lucil. Satyr. lib. 26. apud Nonium cap. 2. Luporum aciem claram, & fulguritatem arborum. Alii legunt, fulgoritarum.

Fulgūro, as: Fulgor emitto, fulgeo, corusco. {ברק barák. ἀσπάνιον. GALL. Esclarer, faire éclair. ITAL. Folgorare, balenare. GERM. Wetterstechen. HISP. Relampagar. ANGL. To send forth lightning. } Plin. lib. 18. cap. 35. Quum ex omnibus quatuor partibus cœli fulgurabit. Idem lib. 9. cap. 35. Si fulguret, comprimi conchas. Idem in præsat. Fulgurat vis eloquentia.

Fulgūratō, fulgurandi actio. {ברק barák, מין chaziz. ἀσπάνιον ή δόρδιον τεχίταις, ἥ καλόπηγες ή ινφιλάς απύρων. GALL. Fulguration, quand il éclaire par tonnerre. ITAL. Il lampaggiare. GERM. Blitzen. HISP. Obra de relampagar. ANGL. The lightning of thunder. } Senec. 2. nat. quæst. Fulguratio ostendit ignem, fulminatio emittit.

Fulgūrātor, fulgurum inspecto, interpres, teste Nonio, ἀσπάνιον. Cato de moribus Claudi Neronis, Aruspice fulguratorem si quis adducat, Cic. 2. de Div. Nōane intelligis eadem uti posse & aruspices, & fulguratores, & interpretes ostensorum?

Fulgūrio, is: Fulgor jacio. {ברק barák. ἀσπάնιον. GALL. Faire éclairer, frapper d'éclairs. ITAL. Folgorare, balenare. GERM. Blitzen. HISP. Relampagar. ANGL. To send forth lightning. } Nævius apud Nonium, Sanè suo sonitu claro fulgutivit Iupiter.

Fulgūritūs locus, id est, fulmine ictus, qui statim fieri religiosus putabatur, quod cum Deus sibi dicasse videretur. Author Festus. κιρκωτέος. Senec. quæst. natur. 2. cap. 1. Quid quod omnibus fulguratis odor sulphureus est.

Fulgūrātūs, pro fulgore percutiuntur, dixit Plaut. Trin. nam fulgūrātūs Alterna arbores, sues moriuntur angina acerrimè.

¶ Fulgora, dea fulgoris. Aug. lib. 6. de C.D. cap. 10.

Fulica, avis aquatica, nigr. ||

Fūlmēn, inis: Ignis è nubibus erumpens, de quo vide latiūs paulò ante in dictione Fulgor. {ברק barák. κιρκών, οὐράνιον. GALL. Foudre. ITAL. Fulmine, saetta. GERM. Straal. HISP. Rayo que cuye del cielo. ANGL. Lightning, a thunder bolt. } Liv. 1. ab Urbe, Aventino fulmine ipse ictus, regnum per manus tradidit. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Si quoties peccant homines sua fulmina mittat Iuppiter.

Idem ibidem,

Parce precor fulménque tuum, fera tela reconde.

Idem Eleg. 4. lib. 3. Trist.

Sævum prælustrifulmen ab arce venit.

Ibid. Eleg. 4. lib. 5.

Percussum fulmine uatem (à Cæsare.)

¶ Fulmen, pro fulcimento, à fulcio. Manil. lib. 1.

Huic in perversum similis dejecta sub orbe,

Imaque submersi contingens fulmina mundi.

Ubi Scal. Fulmina, τὸ ιερόμονα. Quo modo tam sæpe momen dixit Manilius pro momento: sic fulmen pro fulmento. || § Duo fulmina allegoricas pro funeribus, quibus domus percussa. Liv. dec. 5. lib. 4. § Fulmen etiam apro tribuitur. Vide Fulmineus. § Ponitur aliquando pro vi & impetu. Cicer. ad Papyr. Insanire tibi videris, quod imitare verborum meorum, ut scribis, fulmina? Idem 2. Tusc. Nam si omnia fugienda turpitudinis, adipiscendæque honestatis causa faciamus, non modò stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemnamus, licebit.

¶ Fulmenta, æ, solea qua calceus subtus fulcitur.

Fulmentum, in lecto est, quod ἄλεκτος Græci vocant, nempe quod lectis subjicitur. ||

Fulmīnēs, a, um. {κιρκών, κιρκών. GALL. De foudre, foudroyant. ITAL. Di fulmine, di saetta. GERM. Das zu dem straal gehört. HISP. Cosa del rayo del cielo. ANGL. Belonging to lightning, of lightning. } Ovid. 2. de Pont.

Et qui fulmineo sepè sine igne tonat.

Fulmineum os apri, hoc est, violentum, & fulminis modo obvia quæque prostrernens. Idem 4. Paſt.

Sicut aper longè sylvis latratibus actus,

Fulmineo celeres dissipat ore canes.

Idem apri fulmen tribuit, quod aduncis exerisque dentibus representant: sic enim ille,

Fulmen habent acres in aduncis dentibus apri.

Rursus,

— dentes aquantur dentibus Indis

Fulmen ab ore venit, frondes afflatibus ardens.

Aut quia sic is, velut fulmen omnia consumit.

Fulmino, as, are, est fulmen jacere, vel fulmine afflare. {ברק barák. κιρκώνοβολέων, κιρκώνων. GALL. Fulminer, foudroyer. ITAL. Fulminare, saettare. GERM. Straal schiessen. HISP. Herir con rayo del cielo. ANGL. To lighten to strike with lightning. } Senec. Minore igne ad

fulgurandum, quād ad fulmiandum opus est. Plin. lib. 2. cap. 7. Fulminanti pejerant Jovem. Fulminans Mars, per translationem. Plin. lib. 30. cap. 1. Trojanis itaque temporibus (quum Chironis medicinis contenta esset) solo Marte fulminante, miror equidem illis populis famam ejus in tantum adhæsse, ut, &c.

Fulmīnōr, aris, passivum: Fulmine percutior. Corn. in Pers. Satyr. 2. Citiūs fulminent arbores, quād ruet domus tua. Fulmīnātus, a, um: Fulmine ictus. {ξιγωνωτεῖς. GALL. Foudroyé, frapé du tonnerre. ITAL. Saettato del cielo. GERM. Mitt dem straal geschossen oder geschlagen. HISP. Herido con rayo del cielo. ANGL. Stricken with lightning. } Plin. lib. 2. cap. 54. Vulneta fulminatorum fidigiora.

Fuliginates, populi sunt Umbriæ in Italia, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 14.

Fulicā, æ, {κίτρινον nonnullis, aliis λάχες. GALL. Un oiseau de rivière qu'on appelle Foulque. ITAL. Folica. GERM. Ein taucher / oder hagelgang. HISP. La cereera, ave nota. ANGL. A coote. } Avis est aquatica, magnitudinem columbae non multum excedens: à furvo, id est, nigro, aut certè à fuliginis colore dicta. Gaudet præcipue mati, stagnisque amplioribus. In siccum se recipiens, clariorèque voce clangens, nautas imminentis tempestatis admonet. Virg. lib. 1. Georg.

In secco ludunt fulica.

Plin. lib. 18. cap. 35. Loligo volitans, conchæ adhærentes, echini affigentes sese, aut arena saburrantes, tempestatis signa sunt: Rana quoque ultra solitum vocales, & fulica maturino clangore. Legitur & fulix in eadem significacione: ut rauca fulix, apud Cic. lib. 2. de Divin.

Fuligo, inis: Nigrum seu fulvum illud excrementum, quod ex fumo caminis, aut furnis adhæret, à furvo, id est, nigro colore nomen habens. {τσιρόνη, λυγός. GALL. Suye. ITAL. Fuliggine, negrura canasta del fumo. GERM. Russ. HISP. Ollin del hogar. ANGL. The soot of a chymney. } Plin. lib. 35. cap. 6. Adulteratur fornacum, balneariumque fuligine. Col. lib. 1. cap. 6. Quoniam fumo & fuligine sapot oili corruptitur. Cic. 2. Philipp. Idem tamen quasi fuligine absteta, reliquis diebus in Capitolia præclara Senatus consulta fecisti. Fuligo lucubrationum oratori bibenda. Quint. Et Gell. cap. 2. lib. 1. Veterorum, fuligine jacta ob oculos.

¶ Fulina, coquina: Fulinare, coquinare. Gloss. Isid. Fulinarius coqui. Fulix, vide Fulica.

Fullo, nis, qui purganda, poliendave vestimenta accipit: ita dictu foventis aqua calida vestibus. {כובב chobés. γραφός. GALL. Foulie. ITAL. Purgatore, tintore. GERM. Ein wälder. HISP. El que lava è adoba los paños, lavandero de paños. ANGL. A fuller. } Plaut. in P. sc. 1. a. 3. Cras mihi potandus fructus est fullonius (obscurus) Plin. lib. 16. cap. 44. Quod notatur & in spina fullonia hippophaeo. Fullonius, a, um: quod ad fullonem pertinet. {γραφόλυγος. GALL. De foulon. ITAL. Cosa de tintore. GERM. Das zu dem wälder gehört. HISP. Cosa perteneciente à lavandero de paños. ANGL. Of a fuller. } Plaut. in P. sc. 1. a. 3. Cras mihi potandus fructus est fullonius (obscurus) Plin. lib. 16. cap. 44. Quod notatur & in spina fullonia hippophaeo.

Fullonīcā, æ, substantivè acceptum, modò significat officinam fullonis, γραφέον. GALL. Boutique de foulon. ITAL. Bottega di tintore. GERM. Ein wälder. HISP. La tienda de lavandero de paños. ANGL. A fuller work house. } Ulp. 1. apud Trebatium, ff. de aqua pluv. artenda. Apud Trebatium relatum est, quum in fundo aqua oriretur, cum qui fullonicas circa fontem instituisset, & ex his aquam in fundum vicini immittere coepisset. Modò etiam ipsam fullonis artem, γραφόλυγος. GALL. L'art de foulon. ITAL. Arte de tintore. GERM. Die Kunst des wäldens. HISP. Aquella arte de la lavandero de paños. ANGL. The fullers craft. } Plaut. in Asin. sc. 2. a. 5. A. non quo do rare. P. si non didicisti fullonicam, non mirandum est. Plin. lib. 7. cap. 56. Fullonicam artem Nicias Megarensis invenit. Legitur & fullonica neutro genere & plurali numero, pro fullonum officinis, à nominativo singulari fullonicum. Ulp. 1. si cuius, §. ult. ff. de usu. Quod (inquit) dicitur meritoria non facturum, accipe quæ diversia, vel fullonica vulgo appellantur.

Fulmēn, Fulminare: vide Fulgeo.

Fulminates, populi sunt insulani, juxta oram Illyrici: quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 21.

¶ Fultrum. Habent hanc vocem semibarbara Dictionaria. Gemma gem. Fultrare schragen vnder beth machen. Fultrum ein bethcleyt. Est etiam ornamentum, quod supponitur lecto, vel pes lecti, vel ejus spondi. Etiam ponitur pro lecto. ||

Fultūra, vide Fulcio.

Fulvīnā, herba quædam, urinæ ciendæ utilis, à Fulvio inventore nomen habens. Plin. lib. 26. cap. 8. Et herba fulviana trita ex vino, & hæc nomen inventoris habet, nota tractanribus: urinas ciet.

Fulvīlus Flaccus Censor tectum marmoreum Junonis Laciniæ spoliavit, ut adem quam dedicaverat Equestri Fortunæ, tegeter. Author Livius lib. 42.

Fulvus, i, à φιέβω, φορέω: vel à furvus. Color dicitur qui ex rufo & viridi videtur esse mixtus, in aliis plus viridis, in aliis plus rufo habent. {כְּבָשָׂעֵר tsahôb, קְרָכָר jerâkrâk. πυρπόλης. GALL. Favue, de telle couleur qu'est un lyon. ITAL. Color di leone, rosso, o giallo. GERM. Goldgrüb. HISP. Color leonado, roxo. ANGL. A diepe yallow lyk gold or copper. }

Nam & aquilam fulvam dicunt Poëtæ, & fulvum aurum, & arenam fulvam, & iconem fulvum: quæ tamen res colore non nihil differunt. Quinetiam jaspidem fulvam vocant: quam tamen constat esse viridis coloris. Virg. 4. Æneid.

— atque illi stellatus jaspide fulva

Ensis erat.

Ubi Servius, Jaspide fulva, pro viridi: ut,

— fulvæ

fulvaque caput necentur oliva.
Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.
Fortior in fulva novus est jactator arena.
Idem 5. Fast.

Grata Iovi fulva rostra videbis avis.
Item fulva aer dicitur ab Ennio apud Gell. cap. 19. lib. 13.

Fumahaut, idem quod Fomahaut: id vide. ||
Fumus, i. à θυμίᾳ: ut à θυμῷ sit fera. Vapor niger ex igne exhalans, à colore furvo, hoc est, nigro dictus. { ψυχή haschán. καπνός. GALL. Fumé. ITAL. Fumo. GERM. Ein rauch. HISP. El humo. ANGL. Smoke. } Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Deum atque hominum implorat fidem, de suo tigillo fumus si quā exit foras. Sonec. Epist. 63. Ne major fumus fieret. (sup. ob hospitū adventum.) Plaut. Cura. sc. 1. a. 1. Flamma fumo est proxima (de coitu & osculis.) Ibidem. Fumo comburi nil potest, flamma potest. Idem: Nam fumus est quem amplexare. A. Quiddum? L. Quia oculi tibi sunt lacrymantibus. Plin. lib. 12. cap. 17. Tradunt fumum brutæ arboris contra ligna alia esse remedio. Ovid. 2. Metamorph.

calidoque involvitur undique fumo.

Virg. 2. Aeneid.

mistisque undantem pulvere fumum.

Cicer. in Pisonem, Paulisper stetimus in illo genearum tuarum nido, atque fumo. Persius Satyr. 5.

dare pondus idonea fumo.

Intelligit carmen grave magnique ponderis de re levi, quo fumus nempe rēsque leves & nugatorix verbis amplis & tumentibus dignitatem & pondus assequuntur. ¶ Accipitur per translationem fumus pro splendidis & magnificis pollicitationibus, quae tamen carent effectu. Inde vendere fumos dixit Martialis, pro officium suum, quod nullum est, & simulatam apud Principem gratiam pretio vendere. Hujusmodi homines fumi venditores dicuntur: qualis insignis deprehensus fuit Alexandri Severi tempore Thrinus quidam, qui quum nihil apud Principem aut gratiā, aut autoritate valeret, simulata tamen principis amicitia, non modica clientes pecunia emungebat. Sed tandem deprehenso fuso, ut criminis responderet supplicium, alligatus palo jussi principis, viridium lignorum fumo est enectus: pronunciante præcone, Fumo perit, qui fumos vendidit. ¶ Fumum fugiens, in ignem incidi, κακοντά φύγει, εἰς τὸ πῦρ φεύγει. Quo uti licebit, quum malum aliquod fugientes in longè gravius incidimus. ¶ Sacrum sine fumo. ἄργεντος θυσία. De nimium tenui convivio, & in quo nihil cocti opsonii apponitur. ¶ Fumi umbra, γένη μικρά. Proverbiali hyperbole dixit Antiquitas pro re quilibet vili. Sophocles in Antigone. Fumus tardus, qui ex materia terrestri crassus fuliginosusque emititur, ut ex pice lignisque humidis.

Virg. 5. Aeneid.

udo fab robore vivit

Stupa vomens tardum fumum, lentisque carinas

Est vapor.

Fumaria, herbula quædam fruticosa, sic dicta, quod succus ejus oculis illitus lacrymas eliciat: sicut fumus est lacrymosus. || Fumarium, ii, locus ubi vina fumo condiebantur, aut ubi ligna festinè siccantur. Col. καπνεῖον. Matt. lib. 10.

Improba Massilia quicquid fumaria cogunt.

Accipit atatem quisquis ab igne cadus.

Nam vina fumo præcoem trahunt maturitatem, & celerius vetustescunt, ut docet Col. lib. 1. cap. 6.

Fumosus, a, um: quod fumum emitit. { ψυχή haschén. καπνός. GALL. Fumeux, enfumé. ITAL. Affumato. GERM. Rauchig / das vil.rauch gibt. HISP. Cosa mucho ahumada. ANGL. Smokie, brake with smoke. } Cato de re rust. cap. 130. Codicillos oleaginos, & cetera ligna amurca cruda perspergito, & in Sole ponito, ut peribant benē: ita neque fumosa erunt, & bene ardebunt. Idem cap. 37. Item infimi lapides cocti cadent, & minus flamma fumosa exhibit. ¶ Interdum etiam fumosum dicitur quod fumo tinctum est. Unde testa fumosa dicuntur à Virgilio,

Colaque pralorum fumosis deripe testis.

Et fumosæ imágines, à Cicetone in Pisonem, quæ à nobilioribus domi asservabantur, jam ob vetustatem fumo denigratae. Sed (inquit) ne totum quidem factum aut militiæ, aut domi: obrepisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imagoium, quantum simile habes nihil præter colorem. Ad hoc etiam alludit Juvenalis, quum ait Satyr. 8.

Fumosos Equitum cum Dictatore magistros.

Quanquam in quibusdam exemplaribus corruptè legatur famosos. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Talia luduntur fumoso mense Decembri.

¶ Apud Gracos καπνάδεις είναι, id est, fumosæ imágines, vice proverbii dicebatur in eos qui jactabant veruam genetis nobilitatem. Infumibulum, per quod fumus erumpit, καπνοδοχεῖον.

Fumosus, a, um: { ψυχή haschén. καπνός. GALL. Plein de fumée, fumeux. ITAL. Pieno di fumo ò che getta fumo. GERM. Rauchehrtig. HISP. Cosa que macho humea ò que echa de si humo. ANGL. Smokie. } ut, Vinum fumeum, hoc est, fumo conditum. Matt. lib. 13.

Fumea Massilia ponere vina potes.

Fundifér, a, um: Fumum afferens, fumofus. { ψυχή haschén. καπνόφορος. GALL. Rendant ou faisant fumé. ITAL. Fumoso. GERM. Das ein rauch macht. HISP. Humoso. ANGL. That maketh smoke. } Virg. 9. Aeneid.

Parte alia (horrendum visu) quassabat Hetruscum

Pinum, & fumiferos infert Mezenius ignes.

Famosa nox, pro caligine è fumi densitate nascente. Idem lib. 8. de Caco.

Eaucibus ingentem fumum (mirabile dictu)

Evomit, involvitque domum caligine caca:

Prospectum eripiens oculis, glomeratque sub antro

Fumiferam noctem.

Fumidus, a, un: Fumum referens, fumosus. { ψυχή haschén. καπνούς. GALL. Fumeux, qui rend fumée. ITAL. Fumito, affumicato. GERM. Rauchig / voll rauch. HISP. Cosa humosa. ANGL. Smokie, that smo-

Galepinus Pars I.

keth. } Plin. lib. 37. cap. 7. Sunt qui preferant Arabicas Indicis, fumidæque chrysolitho illas similes esse dicant. Idem lib. 14. cap. 20. Virtus præter suprà dicta, acor, aut fumidum virus, aut piscis adulatio. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Fumida cingatur florentibus ara coronis.

Fumo, as: Fumum emitto. { ψυχή haschán. τύφεσθαι. GALL. Fumer, rendre ou faire fumée. ITAL. Farfumo, fumare. GERM. Rauchen, ein rauch gäben. HISP. Hacer humo, humear. ANGL. To cast a smoke. } Virg. 1. Eclog.

Et jam summa procul villarum culmina fumant.

Cic. 7. Verr. Quum fumantes etiam nostras naves reliquisten. ¶ Fumare aper dicitur, vel ursus, quum è naribus deusum spiritum emitit instar fumi. Mart. lib. 12.

Fumantem vivi nasum ne la seriat urbi.

¶ Hujus compositum est Insumo, pen. prod. quod est ad fumum siccō. Fumigo, as: Suffio, fumum facio. { ψυχή kittér. θυμία. GALL. Enfumer, parfumer. ITAL. Profumare, suffumicare. GERM. Verachten. HISP. Echar de si humo, habumar. ANGL. To perfume, or mak a sweet smoke. } Varr. 3. de re rust. cap. 16. Verno tempore & aestivo ferè tec in mense mellarius inspicere debet, fumigans leviter. Hinc fumigatio pro iuffito, θυμίασις.

Fumiflico, as: Fumigo, suffio, suffitum facio. { ψυχή kittér. θυμία. GALL. Enfumer, parfumer. ITAL. Fumicare, suffumicare. GERM. Ein rauch machen. HISP. Habumar. ANGL. To perfume. } Plaut. in Mil. Eique ut Arabico fumicem odorem.

Fumificus, a, um: quod fumum emittit. { ψυχή haschén. καπνούς. GALL. Faisant fumée. ITAL. Che fa fumo. GERM. Das ein rauch macht. HISP. Cosa che haze humo. ANGL. Making smoke perfuming. } Ovid. 7. Metam.

Fumificisque locum mugitibus impleverē.

Funāllā, Funambulus: vide Funis.

¶ Funchala, Funchal. V.E. Maderæ insulæ, sub A. Olisiponensi. || FUNDĀ, x: Instrumentum è funiculo factum, quo funduntur, hoc est, jactantur lapides. { ψυχή keláh. σφιδίν. GALL. Vne fronde. ITAL. Fromba, fronda. GERM. Ein schling/ oder schlenger. HISP. La honda para tirar piedras. ANGL. A sling. } Virg. lib. 1. Georg.

Stuppea torquentem Balearis verbera funda.

Vocat Poëta fundam Balearem, quod duæ insulæ Baleares peritos in primis mittebant funditores. Ter. in Eunuc. fundam tibi nimis vellem dari, Ut tu illos procul hinc ex occulto cederes. Ovid. 3. Fast.

Nec longius absuit inde

Quam quantum novies mittere funda potest.

Tibull. lib. 4.

Aut signata cita loca tangere funda.

¶ Est etiam retis pectorii genus, quod in orbem spargitur, quod & reticulum solet vocari, αὐφισανσπον. Virg. 1. Georg.

funda jam verberat annem.

¶ Accipitur quandoque pro sacculo, seu marsupio in modum retis facto, in quo pecuniae & alia geruntur. Macrobius, Quumque accessisset ad sellam, demissa in fundam pauperem manu, paucos denarios protulit, quos principi daret. Quod sacculi genus etiam reticulum vocatur. Horatius,

Reticulum panes venales inter onusto

Fortè vehas humero.

¶ Aliquando pro circulo ex auro, sive alio metallo, quo gemmæ ita neccuntur, ut aurum nonnisi margines amplectatur. Plin. Funda includuntur perspicuae, cæteris subjicitur orichalem.

Funditör, qui funda dimicat. { ψυχή kalláb, σφιδίν, vel σφιδίνη. GALL. Qui use de fronde pour combattre. ITAL. Chi combatte con fronda. GERM. Der im krieg ein schlingen braucht. HISP. Hondero, ANGL. A slinger, that fighteth with a sling. } Salust. Ipse cum expeditis cohortibus, ad hac funditorum & sagittariorum delecta manu. Cæs. 3. bell. Gall. Numidas & Cretas sagittarios, & funditores Baleares subsilio oppidanis mittit. Sic Liv. 1. bell. Pus.

Fundibulari, iidem qui funditores, σφιδοντα.

¶ Fundibulum, machina bellica. ||

Fundāmentum, vide Fundum.

Fundi, orum, φωνέται. Vulgò Fondi. Oppidum est Campaniæ inter Tarentinam, & Caietam, quod intercidit. Suet. in Tib. cap. 5. hodie solum palustre ibi, ita tamen ut ædificiorum ruinæ ac vestigia cernantur: à quo Fundanus lacus appellatus est, & Fundanus ager. Plin. lib. 3. c. 5. Inde generosa vina Fundana, scriptoribus commendata.

Funditūs, & Fundo, as: vide Fundum.

FUNDO, is, fudi, fusum: Effundo, emitto, diffundo, dispergo. { ψυχή schaphach, ψυχή jatsák, ψυχή nasach, ψυχή hittich, ψυχή tsaraph. ψυχή, ψυχή. GALL. Fondre, épandre, verser une liqueur. ITAL. Liquifare, sfargere, fondere. GERM. Giessens schmelzen. Item Ansprennen. HISP. Derramar cosa liquida. ANGL. To pour out. } Cicet. de Divinat. Fundere sanguinem è patera. Claudian.

& pessima fudit

Vina cadi.

Catull. de com. Beren.

— quas (lacrymas) nitra limina fundunt.

Et quia metallæ igne liquefacta funduntur, fundere etiam dicuntur artifices aliquem, quum effigiem alicuius arte fusoria exprimunt. Plin. lib. 34. cap. 8. Theodorus qui labyrinthum fecit Sami, ipse se ex aere fudit, præter similitudinem mirabilem, fama magnæ subtilitatis celebratus. Senec. epist. 66. Fundere, vel ducere statuam. ¶ Aliquando ponitur pro Extendo. Cicet. Justitia ipsa se fundit in cæteras virtutes. ¶ Aliquando pro prosternere, profligare, vincere, id est quicunque, καλγάσαι. Virg. 1. Aeneid.

Nec prius absistit quam septem ingentia viator

Corpora fundat humi.

Liv. 1. ab Urbe, Exercitum fundit, fusum persecutur. Ovid. 13. Met.

— cum multo sanguine fudi Cœranon.

¶ Aliquando abundantem præbere. Virg. 4. Eclog.

— ipsa tibi blandos fundent cunabula flores.

Suet. in Calig. c. 42. Stetit in vestibulo Kalendis Januariis ad capti

Xy 3 da

das stipes, quas plenis ante eum manibus ac sinu omnis generis turba fundebat. ¶ Aliquando pro loqui, ἀπεγλωττίσθη, δέρετο γλωττήν, πανθῆ, πανθᾶ. Virg. 3. Æneid.

Et multū lachrymans verba intersingula fundit.
Ovid. 13. Metam.

— stolidæ convitia fundere lingua.

Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4. Mera jam mendacia fundis. ¶ Aliquando pro Demittere, ut apud Ovidium,

— cristiisque à vertice flammam Fundit.
¶ Hujus composita sunt Affundo, ad aliquid fundo, ἀποχέω. Plin. ex primitur foliis succus mollissimus, in pila fusus, affuso paulatim vino austero. ¶ Confundo, perturbo, opprimo, sive omnia in unum misceo, conjungo, συγχέω. Apuleius, Atque eo liquore stabulum omne circumfundit. Virg. 2. Æneid.

Vndique visendi studio Troiana juventus
Circunfusa ruit.

¶ Defundo, deorsum fundo, καταχέω. Author ad Heren. lib. 2. Nam ut fortè hic in balneas venit, ecce postquam defusus est, defricari. ¶ Diffundo, & Effundo, de quibus suprà. ¶ Infundo, in rem aliquam quippiam fundo. ιχνίων. Col. lib. 2. Merumque faecibus, si, astuaverint boves, infunderet. Hinc infundibulum, de quo suo loco. Infusum, idem est Plinio, quod Clyster, τὸ ιχνοζόδιον. ¶ Offundo, & perfundo, valde, sive per omnes partes fundo, spargo. οὐραγύρα, άλγημος. Ovidius,

Persunditque genas lachrymis.

¶ Profundo, καταχέω. ¶ Refundo, rependo, αποβούγη, αποβάλλω. Seneca, Id erat non tam accipere beneficium, quam refundere. Interdum restituo quod sparsum erat. Idem, Quicquid deerit ex mero, refundam. Interdum re jicio, απαγέω: ut, Omnem culpam in te refundam. Interdum idem est, quod Evomo. Plinius, Quod hesterna crapula ingurgitaverat, palam refudit. απαγέω. ¶ Suffundo, est suprà fundo, aut fundendo injicio. Col. lib. 7. Lassæ & astuanti mulæ in fauces dimittitur, utrumque in os suffunditur. Plaut. in Cœrule. Manè suffundam aquulam. ¶ Interdum forinsecus spargo, καταχέω, cum Infundo potius de interiori parte dicatur. Virg. 1. Georg.

At si virgineum suffuderit ore ruborem,

Ventus erit.

Servius, Suffuderit, forinsecus habuerit. ¶ Hinc suffusio, morbus est oculorum, quem vulgo Cataractam vocant, ortum trahens ex vitioso humore inter duas tunicas collecto, visumque depravante, καταχέως, καταχέως. Cels. lib. 7. cap. 7. Suffusionis plures species sunt: quedam sanabiles, quedam quam curationem non admittunt: nam si exigua suffusio est, si immobilis, colorem verò habeat marinæ aquæ, vel ferri nitentis, & à latere sensam aliquem fulgoris relinquit, spes superest. Si magna est, si nigra pars oculi, amissa naturali figura in aliam vertit: si suffusionis color cæruleus est, aut auro similis: si labat, atque hac illac movetur, vix unquam succurritur. Hæc Celsus. ¶ Interdum Confundo, sive rubore perfundo. Cicero pro Insperto posuit ad Lentulum scribebas. Novi animum cum mihi amicissimum, tum nulla in cæteros malevolentias suffusum. ¶ Suffundere f. rigidam, vide in dictione Frigida. ¶ Superfundō, ἀποχέω. Lactant. lib. 6. Extингuitur protinus, tanquam igni aquam superfuderis. ¶ Transfundō, de uno vase in aliud fundo, spargo, immittō. άλγημα. Cato de re rust. Ubi dies triginta præterierint, transfundito, ita relinquito. Cic. Dolabella. Libentius omnes meas laudes (si modò sunt aliquæ meæ laudes) ad te transfuderim, quam aliquam partem exhauserim ex tuis.

Fusus, a, um: particip. conflatus, vel liquefactus, ut aurum, vel argentum fusum dicimus. ¶ प्रयत्नं जट्टाक्, तदू मुत्ताक्, तदू निश्चपाक्. जट्टाक्. GALL. Fondu, épandu. ITAL. Liqueatto, sparsa. GERM. Geschmelzt/ gegossen. Item / Ausgespreit. HISP. Derramado o hundido, líquido. ANGL. Poured out. ¶ Interdum idem quod fusione confectus, ut quum statuam, aliudve quid operis ex metallo quopiam dicimus esse fusum. ¶ Aliquando idem quod dispersus. Cicet. de Orat. Genus faciatum æqualiter tota in oratione fusum. Idem 13. Philip. Exercitū hostiū cæsum, fusumque cognovimus. Idem 2. denat. Deor. Exin mari finitus aët die ac nocte distinguitur, isque tum fusus, & extenuatus sublimè fertur, tum autem concretus in nubes cogitur.

Fusè, adverb. Abundanter, & copiosè. ¶ δέρε, πλανέω. GALL. Au large, bien au large, amplement. ITAL. Sparsamente, largamente, abundevolmente. GERM. Überflüssiglich. HISP. Abundosamente, largamente, copiosamente. ANGL. Largelye, plentifully. ¶ Cic. 3. definiens, Poret id quidem fusè, & copiosè, & omnibus electissimis verbis, gravissimisque sententiis rhetoricè & augeri & ornari. Idem 4. Tusc. De cuius excellentia multa quidem dici, quamvis fusè latèque possint, sed brevissimè illo modo.

¶ Fusile, χρῶν. Gloss. quod fundi potest. ¶

Fusim, adverbium: Sparsum. ¶ χρῶν. GALL. En fondant. ITAL. Sparsamente. GERM. Weitläufig/ hin und her. HISP. Derramadamente. ANGL. Here and there, by pouring out. ¶ Fusè autem, ut suprà diximus, significat latè & copiosè.

Fusio, nis. ¶ प्रयत्नं जट्टाक्, तदू मुत्ताक्, तदू निश्चपाक्. जट्टाक्. GALL. Fusion, épanchement. ITAL. Spargimento, stendimento. GERM. Gießung/ oder ausgiessung. HISP. Obra de derramar, hundimiento. ANGL. A porring out, a melting. ¶ Cicet. 1. de nat. deor. Ipsumque mundum Deum dicit esse, & ejus animi fusionem universam.

¶ Fusionatum, ιδιαγγή. Gloss. aliter fusionatum, à fusione. ¶ ιδιαγγή est defecare, per colum transfundere, defecandi causa. ¶

Fusili's, e, quod fundi potest, seu quod fusum est, vel quod pronum est ad fundendum. ¶ प्रयत्नं मुत्ताक्. जट्टाक्. GALL. Qui est de fonte, quoniam potest fondre. ITAL. Che si può liquefare. GERM. Gießig das sich schmelzen und gießen lässt. HISP. Cosa que se puede hundir. ANGL. That is or may be molten. ¶ Unde fusilia vasa dicuntur, & fusilia signa,

quæ ex metallo aliquo fusa sunt. Ovid. 11. Metam.

Fusile per rictus aurum fluitare videres.

Col. lib. 6. cap. 33. Vel cum fusili sale trita sepiæ testa.

Fusores, dicuntur qui ex metallo quopiam statuas, aliave opæ fundunt. ¶ פְּרָאַפִּים fosephim. כְּוֹרְטָא. GALL. Fondeurs. ITAL. Colori che fanno statue o altri lavori di getto. GERM. Giesser/schmelzen. HISP. Hundidores para hechar in molde. ANGL. Melters. ¶ Fusoriüs, a, um: quod ad fusionem, hoc est, liquefactionem attinet, seu quod funditur, aut fundi potest. ¶ פְּרָאַפִּים mutsák. כְּוֹרְטָא. GALL. Appartenant à fondeur. ITAL. Pertinenz à fondere. GERM. Das je dem schmelzen oder giessen gehört. HISP. Perteneiente à hundir. ANGL. Belonging to melting. ¶ ut, Opus fusorium. Fusorium vas, in quo metalla liquefiunt. Ars fusoria, ars fundendi, confundire metallæ, operisque aliquid ex iis conficiendi. כְּוֹרְטָא.

Fusura, æ: Fusio, liquefactio. ¶ יְצֻוּת הַתּוֹךְ jetsukáh. כְּוֹרְטָא. massecháh. χρῶν. GALL. Fonte. ITAL. Fondimento. GERM. Ein guß. HISP. Aquella obra de hundir, hundimiento. ANGL. A melting, assarding. ¶ Plin. lib. 33. c. 5. Chysitis ex una sit, Argyritis ex argento, Molibditis plumbi ipsius fusura, quæ sit Puteolis, inde habet nomen.

Fundito, as: Sæpe fundo. ¶ אֲמֵלְתָה. GALL. Espandre ē versare abundance. ITAL. Spargere spesso. GERM. Embig gießen. HISP. Hacer y derramar muchas veces. ANGL. To pour ou largely or often. ¶ Plaut. in Amphitr. Dum cruciatu tuo isthæc hodie verna verba funditas. Idem in Pænulo, En monstrum mulietis: tantula tanta verba funditat: id est, multū & frustè profert. Alii aliter. Vide Fundit, verb. ¶ Funditare rem, pro consumere, prodigere, ac profundere. Plaut. in Mercat. Omni quod modo, cui juvenis ipse parserit, me rem videret funditare ac perdere. Idem Asin. sc. 2. a. 5. Fenerato funditare (i. loquitur, & tanquam pecuniam profundit, quam reddit cum fœnore.)

Funditor, aris, pass. fundis peti. Plaut. Eos volantes jussi funditari. Quidam etiam illud Plauti in Pænulo, En monstrum mulietis: tanta la tanta verba funditat, exponunt, jactat velut funda.

FUNDUM, i, lma pars cuiusque rei quæ aliquid liquoris in se continet, vel ad continentum facta est, ut dolii, navis, alvei, fluminis, lacus, maris. ¶ תְּבָקָה kubâbath, נְחֹשֶׁת nechosheth, תְּחִנָּה tachith, יְקָרָב karkâh. χρῶν. GALL. Le fond de quelque chose que ce sia. ITAL. Fondo, profundo. GERM. Der boden oder grund. HISP. El fondo de qualquier cosa. ANGL. The bottom of the water. ¶ Virg. 1. Æneid. — savitque tridenti

Spumeus atque irno Nereus ciet aquora fundo.

¶ Largitio non habet fundum. Quo dicto significamus, stolta liberalitate quanta libet opes exhaustiri, vel effluere potius. Cicet. lib. Offic. 2. ¶ Sera in fundo parsimonia, proverbium apud Senecam s. epistola. In tempore parcendum rebus necessariis: ne que imitandum profusorum vulgus, qui tum denique incipiunt parecer, postea quæ videt int minimum superesse. ¶ Profundum, vide suo loco.

Funditüs, adverbium, prorsus: à fundo. ¶ כְּבָאַחְלָה, כְּבָאַחְלָה. GALL. Jusques au fond, totalement, du tout. ITAL. Di fondo. GERM. Vom boden auss / vom grund auss. HISP. Desde el cimiento hasta. ANGL. from the very bottom, utterly, wholly. ¶ Sicut cœlius, à cœlo. Cicet. 6. Verr. Qui non obrutus aliqua ex parte monumenti, Scipionis, sed funditus sustulit ac delevit. Idem de Amicitia. Quæ enim domus tam stabilis, quæ tam firma civitas est, quæ non odis atque dissidiis funditus possit everti? Idem Torquato lib. 4. Necesse est enim aut armis urgeri Rempublicam sempiternis, aut his politis recreari aliquando, aut funditus interire. Velleius, Funditus sustulit Cartaginem Scipio. Et Mummius funditus. ¶ Potrò quod passus ac citra spem instauratio perdit, funditus ac radicibus tolli dicitur. Cic. 3. de Orat. Neque carum rerum quenquam funditus cultura voluit esse expertem. Idem in Orat. Ne spondæus quidem funditus est repudiandus.

Fundo, as: fundamentum jacio, ago, pono, constituo. ¶ יְסָדָה, יְסָדָה, יְסָדָה. GALL. Fonder, jettar les fondemens. ITAL. Fondare, jettare li fondamenti. GERM. Befestigen/ steiff setzen. HISP. Echar fundamento, o fundar. ANGL. To lay a ground. ¶ Virg. 8. Æneid. — Haud procul hinc saxo colitur fundata vetusto

Vrbis Agyllina sedes.

¶ Transfertur ad incorporalia, & idem ferè significat quod firmo, sive stabilio. Sen. Epist. 91. Fundavit Athenas æquo jure Solon. Item cap. 21. de conf. ad Marc. Positæ benè ac fundatæ res alicuius. Quæ Fundatam pateris avitæque opibus domum exhaustit. Significat & firmare in mari. Virg. 6. Æneid.

— tum dente tenaci

Anchora fundabat naves.

¶ Fundatissima familia, Antiquissima & ditissima. Cic. pro domo sua ad Pontif. Quod quum judicasset, deflexi conjugis misere dissidium liberorum charissimorum solitudinem, fratris absens amansissimi atque optimi casum, subitas fundatissimæ familæ ruinas. ¶ Hujus composita sunt, Effundo, as, quod est à fundo everti, ἀντηγεῖσθαι. Cæcilius, Res publica amissæ & effundato pulcherrimo statu, non patavam fecerat jacturam. Suffundo, pro fundamento subjicio. Varro, Qui in domibus lateritiis paululum modò lapidibus suffundatis, ut humorem fugerent, habitabant.

Fundamen, inis, & Fundamentum, i, solum, sedes, id supra quod quid struitur. ¶ יְסָדָה, יְסָדָה, יְסָדָה. GALL. Fondement. ITAL. Fondamento. GERM. Ein fundament oder pfälzmen ein grundfeste. HISP. Cimiento o canja de edificio. ANGL. A foundation the first beginnind or ground of a thing. ¶ Ovid. 5. Metam.

Ambibat Sicula caurus fundamina terra.

Virg. 4. Georg.

— & lentum de cortice gluten

Prima favis ponunt fundamina.

Ovid. 4. Fast.

Anguria lati jacunt (urbis) fundamina eives.

Plin. lib. 36. cap. 14. Rursus ne in lubrico atque instabili fundamenta tantæ molis locarentur. Virg. 1. Æneid.

Fundamenta locant alii, parsducere muros.

Plaut.

Plaut. *Mosell.* sc. 2. a. 1. Aedes totæ ruant : quin cum fundamento pterint. Jacete fundamenta Reipublicæ , est quasi dare Reipublicæ principium. Cicer. *Cornificio*, Ego mi Cornifici, quo die primum in spem libertatis ingressus sum, & cunctantibus cæteris ad xiiii. Calendas Janvarii fundamenta jeci, eo ipso die providi multum, atque habui rationem dignitatis. Quintilian. *metaphoricè* : Fundamenta jacete impudentiæ. Senec. cap. 16. de consol. ad Helviam, Fundamenta disciplinarum jaæta. Plaut. *Mosell.* sc. 2. a. 1. Fundamenta libertorum substituum (patentes.) Senec. cap. 2. de consol. ad Marc. Fundamenta ponderi cæstura (de homine.)

Fundus, i, est quævis possessio rustica , ita dicta, quod fundat quotannis multa, vel quod sit rei familiaris fundamentum: nam pecuniarum ratio habilis est. { שָׁרֵה sadhēh, ϕῆπ chelēk. καρίος , ἀργός. GALL. Fond de terre, heritage, champ ou piece de terre. ITAL. Fondo, possessione. GERM. Ein güt ausserhalb der statt gelägen / als da seind weins gäten/ acket/ matten. HISP. La heredad o possession de tierra. ANGL. A peere of ground, land. } || Digest. lib. 50. tit. 16. l. 50. Locus est, non fundus, sed portio aliqua fundi : Fundus autem, integrum aliquid est. Et l. 115. Fundus est omne quicquid solo tenetur. || Plaut. in Capt. sc. 2. a. 1. Quasi fundum vendam, meis me addicam legibus. Idem Menach. sc. ult. a. 5. Venibunt servi, fundi, ædes, omnia. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Nisi ex fundis amicorum tuorum penus assertur. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Profundum (id est, ventrem insatiabilem, Turnebus) vendis tu quidem, haud fundum mihi. Fundi appellatione (ut docet Florentinus Jureconsultus) omne ædificium, & omnis ager continetur : sed in usu, urbana ædificia, ædes rusticæ, villa dicuntur. Locus verò sine ædificio in urbe, area : ture autem, ager appellatur. Idemque ager cum ædificio, fundus dicitur. Fundus, inquit Festus, dicitur ager, quod planus sit ad similitudinem fundi valorum. Varrosi, fundus ager vel à fundamento (quod sit, ut ait Servius, rerum omnium fundamentum,) vel à fundendo. ¶ Accipitur etiam fundus per translationem pro cuiusvis negotii fundamento. Plaut. in Trinummo. Nunc mihi is propriè convenientius est, ut quæ cum ejus filio egit, ei rei fundus pater sit potior eo, hoc est, fundamentum, author & approbator. Sic populum fundum fieri, teste Festo, est populum ejus rei quam alienat, fieri authorem. Cicer. pro Cornelio Balbo. Quid enim dici potuit imperitiis, quæ federatos populos fieri fundos oportere. Nam non magis proprium est federatorum, quæ liberorum omnium. Et paulo post. Potuit magis funditus populus Gaditanus fieri, si tum sit fundus, quim scira ac jussa nostra suâ sententiâ comprobat. Gell. cap. 13. lib. 16. Quorum nunquam populus fundus factus. Idem cap. 8. lib. 18. Fundus subscriptor que fieri. Latè autem patet fundus factus, ac autoritatem omnem significat, tamen in legibus, & ea de re de qua agebatur, de populo dicebatur in eam rationem atque sententiam, ut si quid juris Romæ sancitum esset, id socii approbarent & adsciscerent, ea lege tenerentur, & fundi facti dicerentur. Gellius scribit, Municipes suo jure usus, neque ulla populi Romani lege astrictos esse, cum nunquam populus eorum fundus factus esset. ¶ Fundum sterilem ne colas, εντελέχεια μη ανθεγεια. Refertur inter leges Platonicas. Hoc ænigmæ lex apud Platonem verecundè deterret à venere mascula. Potest tamen ad alios usus accommodari. Plaut. *Amph.* Idem Plaut. Asin. sc. 2. a. 5. Fundum alienum arat, incultum familiarem deserit (id est, adulter est.) Idem Curi. sc. 1. a. 1. Dum ne per fundum septum facias semitam (de venere prohibita ; mox enim sequitur : Abstinas nupta, vidua, virgine, pueris, liberis.) Gell. cap. 8. lib. 17. Metaph. Fundus & fundamentum cœna.

Fundulus, parvus fundus. Item fundulus dicitur quidam pisces parvus, qui fundo adhæret. Ita Ver. Dict. Hadr. Jun. Nomencl. Go-vius fluvialis Ausonio, qui fundulus barbaris dicitur, καρά. GERM. Ein Grundel. ANGL. A gudgeon. }

Fundula. Varr. lib. 4. de L. L. Fundula à fundo, quod exitum non haber, & perivium non est iter.

Fundulum, à fundo, quod non, ut reliquæ partes, sed ex una parte sola apertum sit. ||

Funebris, Funestus, Funero : vide Funus.

Funerà, Arcus sunt in vitibus, quum breviores palmites sarmento junguntur inter se funium modo, à γονομηγι Ursi κληρογενεῖς αμετίδες. Author Plin. lib. 17. cap. 22.

FUNÖR, eris, functus, à φέρεσθαι. Significat, officium aliquod exercito, munus obco. { שְׁרֵה scheréth. μήνης , ἀναβάτης. GALL. Faire, ou exercer quelque charge ou estat. ITAL. Fare, esercitare ufficio, usare. GERM. Ein ampt verwalten/ austrichten/ &c. HISP. Usar de algun oficio. ANGL. To be in some estate to execute or exercise some office or charge. } Fungi munere. Cæsar 7. bell. Gall. Hunc ex proximis unus jacentem transgressus, eodem illo munere fungebatur. Cicer. 5. de finibus. Atque in sensibus hæc est sua cuiusque virtus, ut ne quis impedit, quominus suo quisque census manere fungatur in his rebus celeriter expeditèque percipiendis. Defungi certamine. Livius lib. 10. ab urb. Idem lib. 9. bell. Pun. Non levè defungetur poena, qui, &c. (minantis.) Horat. Ode 9. lib. 2.

At non ter auro funitus.

Suet. in Calig. cap. 4. Functus fato. Item, Defunctus bello. Liv. 2. dec. 4. Fungi officium dixit Terent. in Adelph. Major filius tuus Eschinus, quem fratri adoptandum dedisti, neque boni, neque liberalis functus officium est viri. Plaut. in Menach. sc. 4. a. 1. Nam parasitus octo hominum munus facile fungitur. Suet. in Aug. cap. 35. Fungi munera. Ibid. cap. 44. Fungi vicem. Plaut. Asin. sc. 2. a. 4. Munus adolescenti fungere. Idem Amph. Qui, te absente, tuam rem cureret, & munus fungatur tuum. Idem Mosell. sc. 1. a. 1. Sine me alliato fungi fortunas meas. ¶ Fungi aliquando significat id quod debetur dare. Cic. Verr. 5. Tribus decumis pro una defungi, id est, tres pro una persolvere. Ulpian. in Instit. tit. de dotibus. Dos quæ semel funesta est, amplius fungi non potest. Hotoman. in suo lexico. ¶ Hujus composita sunt Defungor, id est, expedio, finem facio, perago, cesso, & liberor ab alio officio, vel munere. Virg. 6. Æneid.

O tandem magnis pelagi defuncte periclis! Id est, qui finivisti & evasisti pericula. Liv. Defuncta morbis cor-Calepini Pars I.

pora salubriora esse cœpere : id est, evaserunt morbos. Terent. in Adelph. Utinam hoc sit modò defunctum: id est, utinam hoc malum ultimum sit quo defungatur, & in quo finem faciat peccandi Eschinus. Liv. lib. 1. dec. 1. Defuncti regis Imperio, id est, exhausto. Idem lib. 2. Sed adeò infensa erat plebs, ut unius poenâ defungendum esset. Idem lib. 3. Cætæra multitudo nequaquam pari defuncta est cæde. Idem lib. 4. ab urb. Defuncta civitate plurimotum morbis, &c. Item Velleius, Functi morte fatali. Quintilian. Functa omnibus virutibus uxori. Ovid. 2. Fast.

Sic epalii functi, sic dant sua corpora somno.

Ibidem,

— & corpora functa sepuleris.

Idem 4. Fast.

— corpora functa cibo.

Ibidem,

Et novus accenso fungitur igne focus.

Idem 2. Fast.

Functus erat dasibus, &c.

Item Quintil. Fungi primo loco. ¶ Inde etiam defunctos dicimus qui mortui sunt, eo quod vita munus peregerunt : quos etiam functos vitâ dicimus, quasi illud dicamus, eos vixisse, nec amplius vivere. ¶ Perfungor, perfectè fungor, ad finem usque exequor, immeledia, εἰμελεῖα. Cicer. Lentulo, Quum & honoribus amplissimis, & laboribus maximis perfuncti essemus.

¶ Functa, κτητικα. Gloss. intelligit cadavera, homines vita functos. Vita fungi, est morti, nempe vitam terminata, & morte fungi, id est, moriendi legem perficere. Ita & diem fungi, est morti, nempe ultimum diem obire. ||

Functio, nis, actio, gestio. { שְׁרֵה scheréth, מִלְעָד pehullâh. κοίτερες, τελεώνες, ιντιλιάτες, δελεγζία. GALL. L'execution de quelque charge ou office. ITAL. Esecuzione di qualche ufficio. GERM. Ein ampt oder ein verwoaltung vnd austrichtung des ampts. HISP. La obra de usar de algun oficio. ANGL. Te execution of some charge. } Cic. 2. Tus. Labor est functio quedam vel animi, vel corporis, gravioris operis, vel munieris. Idem 5. Verr. Ut iis jucundior esset munieris illius functio. Aliquando ponitur pro solutione. Paul. in l. 2. D. si certum petatur: Quia in suo genere functionem recipiunt, non specie, id est, solutionem unius rei ejusdem generis, pro alia.

¶ Fungibilis, e. Jurisconsultis res fungibles sunt, quæ pondere, numero & mensura constant, ut una alterius vicem in genere suo per solutionem, quasi permutando subeat. ||

Fungus, i, à funere (ut quidam docent) descendit, quod vescentibus periculosissimus sit, vel ipso Plinio teste, qui eos annumerat inter ea, quæ temere maduntur. { μύκης. GALL. Champignon ou poirron. ITAL. Fungo. GERM. Ein pfifferling/ oder schroamm. HISP. El hongo. ANGL. A mushroom or toadstole. } Tanta enim est fungi cum venenæ cognatio, usi vel caligaris clavus, aut ferri rubigo, aut panni macror adfuerit, aut si serpens primò patescentem adhalaverit, omnis statim succus decoquatur in venenum. Fungi nomen generale est. Boleti autem dicuntur, qui in volvis albis nascuntur, quibus sublatis lutei sunt coloris. Plin. lib. 22. cap. 25. Fungorum lentior natura, & numerosa genera, sed origo non nisi ex pituita arborum. Tuttissimi qui rubent callo, minus diluto rubore quam boleti: mox candidi, velut apice Flaminis insignibus pediculis. Tertium genus suilli, venenis accommodatissimum. Fungorum diversa sunt generata: nam sunt boleti pratenses albi, qui in pratis nascuntur: spongioli, à similitudine spongeæ: digitelli, à digitis: à portagine, porriginosi. Nascuntur & in arboribus fungi, & in spinatum radicibus. ¶ Fungus, arborum morbus. Plin. lib. 17. cap. 24. Olea præter vermiculationem, quam æquè ac ficus sentit, clavum etiam patitur, sive fungum placet dici, vel patellam: hæc est Solis exustio. ¶ Fungus pro homine stupido & insulso. Plaut. in Baecch. Adeón' me fuisse fungum, ut qui illi erederem? ¶ Fungi etiam à similitudine, dicuntur tubera prominentia in auribus pugilum ex ictibus cestuum. Septimius Floreus, Tales enim cicatrices cestuum ad callos pugnorum & aurium fungos, à Deo cum suo plasmate accepit.

¶ Fungi aurium, aures. Tertull. ||

Fungos, a, um: quod est ratum & leve, ad similitudinem fungi. { μύκηδες. GALL. Leger & spongieux, comme un champignon. ITAL. Fungoso, leggiero come fungo. GERM. Schreamechtig, leich und durschlichert als ein schwamm. HISP. Ligero como hongo. ANGL. Lyk mushrome, holoro sponge. } Plin. Hunc totum fungosa replet medulla.

Fungos, atis, hoc est, raritas & levitas, qualis in spongiis appetat.

Idem, Tota fungositas deraſa.

Funginæ, a, um, quod est ex fungo. { μύκηνας, δύμην, οὐρανός, οὐρανός. GALL. De champignon, ressemblant à champignon. ITAL. Di natura di fungo. GERM. Schroammin/ das der schroamnen aigen scheff hatt. HISP. Cosa de hongo, o semejante à hongo. ANGL. Of a mushroom. } Plaut. in Trinum. Pol, hic quidem fungino genere est, capite se torum tegit.

FUNIS, Reris ex cannabe, aut alia materia contorta. { שְׁרֵה chebel, שְׁרַח pathil, תְּהִלְתֶּה zéther. ρύπων, ρύπος, μύρος. GALL. Chable ou corde. ITAL. Corda, sene. GERM. Ein saul/schnur. HISP. La cuerda. ANGL. A rope or corde. } Hodie tantum mascul. gen. est, olim etiam foeminini. Virg. 5. Æneid.

— volucrem træctio in fune columbam,

Quo tendant ferrum, malo suspendit ab alto.

Lucretius apud. Gell. lib. 13. cap. 20.

Haud, ut opinor, enim mortalia scela supernæ

Aurea de calo demisit funis in arva.

Plin. lib. 6. cap. 1. Ulva & palustri iuncu funes nectant. Col. lib. 16. cap. 2. Cannabinisque fanibus cornua juvencorum ligato. ¶ Funis abtumpit nimium tendendo, διαπαγόντες τοις παρόποι τὸ καλάθος. In eos dici solitum, qui dum extrema experientur, alienant à se eos cum quibus agunt, & universæ rei jacturam faciunt, dum plus satis attenti sunt ad lucrum. Lucianus. ¶ Hic funis nihil attraxit, ἀλλὰ μη μηγαντες εἶδισαν. Senarius, quo significabant operam frustram

sumptam, neque ex sententia evenisse, quod quis conabatur. Translatum ab hamato funicolo pescantibus, qui sepe hamum retrahunt inaneum. ¶ Funem reducere, proverbialiter videtur dici de illo, qui libertatem, quam dederat, aut beneficia admisit. Persius Satyr. 5.

Quod dederam supra repeto, funemque reduco.

¶ Funalis, e: funem ferens, seu è fune factus. ¶

Funalia, ium, dicuntur faces ex contortis funibus, cera, aut pice circundatis. { Δαχτύλιοι. GALL. Torches. ITAL. Torch. GERM. Ein fackel/ein torschen. HISP. Hachas, ò antorchas de cera. ANGL. Torches. } Cicero de senect. Delectabatur cereo funali, & tibicine: quæ sibi nullo exemplo privatus sumperat, tantum licentiae dabit gloria. Plin. de virus illu. r. Duillio concessum est, ut prælucente funali, & præcincte tibicine à cena publicè rediret. ¶ Funales vero equi sunt, qui fune, hoc est, resto juncti, currunt triumphalem præcedunt, ομηρόποδες. Suet. in Tib. Dehinc pubescentes Actiaco triumpho currunt Augusti comitatus est saeptiore funali equo, quem Marcellus Octaviae filius dexteriore veheterur. ¶ Funalis cercus. Valerius Maxim. lib. 3. cap. 6. Caius autem Duilius, qui primus navalem triumphum ex Poenis retulit, quotiescumque epulaturus erat, ad funalem certeum, præcincte tibicine, & fidicine, à cena domum reverti solitus est. Funalis, fundæ. Liv. 2. d. 3. Vide Isid. lib. 20. Orig. cap. 10.

Funambulus, qui graditur per funes. { χονοκάτης. GALL. Un danseur sur corde, qui va & marche sur une corde. ITAL. Quello che camina sopra le corde. GERM. Der auss dem seyl geht. HISP. El trepador que anda sobre maroma. ANGL. A trumbler which daunceth through and hoope. } Terent. in Prolog. Hecyra, Ita populus studio stupidus in funambulo. Suet. in Galb. cap. 6. Elephants funambulos edidit.

Funarius, χονοκάτης, restio. Vocatus est autem Valentianus Imperator Funarius, eo quod venalium funem portanti quinque milites nequivent extorquere. Sextus Aurelius Victor in Valentianiano.

Funarius, i: funambulus, χονοκάτης. Apul. Comædus scimicinatur, tragedus vociferatur, funirepus pericitatur.

Funiculus, i, diminutivum à fune. { ερων chut, פָתִים pathil. ρελάδος, χονιος. GALL. Cordelette, petit cordon. ITAL. Cordicella, funicella. GERM. Ein klein saßl / schmür. HISP. Pequeña cuerda. ANGL. A little rope or small cord. } Cicero 2. de invent. Usque adeo ut dominus navis quum idem gubernator esset, in scapham confugeret: & inde funicolo qui à puppi religatus scapham annexam trahebat, navim quoad posset, moderareretur. ¶ Ponitur quoque funiculus pro mensura quadam persica, sexaginta continentem stadia, ut placet Herodoto: quanquam Plinius ex Eratosthenis sententia quadraginta tantum stadiorum esse tradit. In hac tamen significatione frequentius utuntur Graeco nomine φίλος. ¶ Funiculum fugium minutum, χονιος φίλος τὸ μικρὸν πλῆρος. Aptè dicetur ubi quis properat officio suo fungi, non ex animo, sed ne in multam iocidat. Miniato enim funicolo notabantur Athenis, qui ad concessionem non accedebant, atque multam pendere cogebantur.

Funus, eris, à φίλος. Pompa quæ sit in exequiis mortuorum, exequiae, supremi diei celebritas. { υδροφόρος keburah. κυδεῖς. GALL. Funerailles, convoy d'obseques. ITAL. Funerale, pompa funebre. GERM. Ein leich / ein leich volge. HISP. Mortuorio de exequias del muerto. ANGL. Funeralles, solemnity of burying. } A funeralibus dictum funus, quod incensi funes mortuis præferebantur: quoniam noctu efferebantur cadavera. Vel potius quod φίλος, Iones dicunt Ionice pro φίλος, quod cædem, vel cladem significat. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

sine funere secri.

Idem Eleg. ult. lib. 3. Trist.

Carmina de domini funere raptæ sui.

Idem Eleg. 1. lib. 5.

Efficio (canendo) tacitum ne mihi funus eat.

Senec. cap. 12. de tranq. Funus ignoti hominis persequi. Ennius, Nemo me lachrymis decoreret, nec funera fletu. Faxit.

Terent. in Andr. Funus interitem procedit: sequimur, ad sepulchrum venimus. Cicero de Amicit. Quam autem civitati charus fuerit, moerore funeris indicatum est. ¶ Interdum ponitur pro cadavere, ηγετες. Terent. in Andr. Effertur funus. ¶ Interdum significat mortem. Virg. 4. Aeneid.

Nec moritura tenet crudeli funere Dido.

¶ Pro morte. Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Alter ab alterius funere mæsus erat (id est, ob mortem imminentem.)

Senec. cap. 1. de tranq. Funus geminum renuntiatum (i. mors duorum liberorum.) Plaut. Amph. Qui multa Thebano populo acerba objecerunt funera. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Acerbum funus filia facit si te carendum est (i. morte immatura filiam afficies.) ¶ Item, Funera facere, pro occidere. Cato apud Gell. cap. 23. lib. 13. ¶ Et metaphor. Senec. cap. 1. de tranq. Dum ei hæres esurienti publicum funus locat. ¶ De Funeris pompa. Sueton. in Cas. cap. 84. Funus familiare excusat militem. Gell. cap. 4. lib. 6. ¶ Quandoque pro sepulchro, τάφος. Virg. 3. Aeneid.

Ergo instauramus Polydoro funus.

¶ Funus facere prandio alicuius, pro consumere epulas prandii. Plaut. Menach. sc. 2. a. 3. Fecisti funus absente me prandio: Cur ausus facere, cum ego ea, quæ tu eras, eram?

Funus imaginarium, inane sepulchrum. κινητάφιοι.

Funera, arum, apud veteres dicebantur mulieres ad quas funus pertinebat: ut sunt mater & soror defuncti. Nam Præfice ut planctus sunt principes, ita doloris sunt expertes. Virg. 9. Aeneid.

nec se tua funera mater

Producxi, pressique oculos, aut vulnera lavi.

Quem locum Servius: Funeræ, inquit, dictæ sunt quasi funereæ, ad quas pertinet funus.

Funerarius, & funeratius, quod fit ob funus, ut funeraria & funeraria actio dicitur à Jurisconsultis, quæ ob impensas funeris causâ factas coceditur. ¶ Κτηγορια, κατασχετικ. Ulpian. D. lib. 11. tit. 7. l. 14. Haec

actio, quæ funeraria dicitur, ex bono & æquo oritur.

Funérés, a, um: Funeris. { μοφής. GALL. De funerailles, de dñi.

ITAL. Funerale, ciò che appartiene à mortuorio. GERM. Das zu den Toten oder begrenztes gehört. HISP. Cosa para mortuorio. ANGL. Pertaining to funeralles. } ut, Funeris fax. Mart. lib. 8.

Funereamque toris quassat uterque facem.

Virg. 4. Aeneid.

Intenditque lecum serti, & fronde coronat

Funerea.

Ovid. Metam.

ter omen

Funereus bubo lethali carmine fecit.

Funérés, e, quod ad funus pertinet. { λογοτ. GALL. Funeris, de funerailles, de deuil. ITAL. Funebre, funesto. GERM. Leich oder begräbniss zugehörig. HISP. Cosa perteneciente a mortuorio. ANGL. Pertaining to funeralles. } ut, Funeris pompa, Funeris carmen, ιμπάριοι, ιμπάριες. Quintilian, Quid sibi velit ille funebrium longus ordo pomparum. Funeris tibiae, quibus in funere nebatur. Funeris oratio. Cicero. 2. de Orat. Funeris vestimentum. Idem 2. de Legib. Funeris justa. Liv. 1. ab Urbe, Velleius, Funeris ludi Olympiorum. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Funeris sacra (Diana.)

Velleius, Funeris authoramentum (cædis,) Senec. cap. 41. de inf. ad Marc. Ipso funeris dic. ¶ Interdum accipitur pro exitiali, in perniciose, quodque multa affect funera. Sic funeris bellum, φένερος πόλεμος, Homero. Legitur apud Horat. 1. Serm.

¶ Funerale, ιμπάριον. Onom, i.e. ad funus pertinens. ¶

Funéro, as: Justa mortuo persolvo, pompam funebrem duco. { καβάρ, καδός, καλόπτυν. GALL. Ensevelir, enterrer. ITAL. epulin, far il funerallo. GERM. Die leich volge halten, begraben. HISP. Enterrar cuerpo muerto, hazer mortuario. ANGL. To burie. } Plin. lib. 33. cap. 10. Qui funerari se jussit secessit undecim millibus. Sueton. Domit. Cadaver ejus populari sandapila per vespillones expontum. Phyllis nutrita in suburbano suo Latina via funeravit. Horat. 3. Carn. Ode 8. Funeratum dixit pro occiso: id quod sequitur, pro eo quod præcedit,

prope funeratus

Arboris iktus.

Sueton. in Tib. cap. 51. Funeratum (matrem) prohibuit consecuri. Idem in Neron. cap. 50. Funeratus est impensa ducentorum milium.

Funestus, a, um: Pernicious, exitialis, inquinatus. { νόοι ταμιδος. GALL. Pollu pour avoir touché un mort, malheureux, funeste. ITAL. Funesto, che aporta morte, rovina. GERM. Τοδιλich, verdetlich. HISP. Mortifero, mortal. ANGL. Mortell, cruel, deadlie. } Cic. Attic. Majores nostri funestiores esse voluerunt diem Allienis pugnae, quam Urbis capitæ. Idem in Catil. Hoc tibi perniciosum est confido, & funestum futurum. Senec. Vox illa funesta Reipubliken quod funeribus adhibetur: ut, Funesta tibia, quam ad funera casabit. Ovid. Eleg. 6. lib. 3. Trist.

(mea) *Lumina funestis conscientia facta mali.*

¶ Funesta arbor dicitur à Poëtis Cupressus, cuius ramus penitus domum funereum solitus sit, ne Pontifex per ignorantiam ingredies pollueretur. ¶ Funesta familia dicebatur tantisper dum cadaveratum non esset, neque justa persolua. Nam his rebus factis, per dicebatur. Caius 1. 28. de Sip. serv.

Funesto, as: are, Cæde polluo, funere inquinio. { νόοι τιμητικοι. GALL. Polluer, contaminer. ITAL. Funestare, contaminare, violare. GERM. Beslecken mit todenschlag. HISP. Ensuizar con la muerte de alguno. ANGL. To pollute, to desile. } Cicero. pro Fronto. Qui etiam quando aliquo metu adducti, deos placando esse arbitrantur, manus hostis eorum aras ac templa funestant. Idem pro Rabio, Funestari concessionem carnicis contagione vero. Unde domus funestata, quo aliquo funere affecta est. Plautus, Paternam domum fustavi. Senec. de consol. ad Polib. cap. 16. al. 35. Funestat ipsa pavonia fortuna.

¶ Funetum. Plin. lib. 17. cap. 22. Cum breviores palmites sarmenta janguntur inter se funium modo, ex hoc arcus funeta dicuntur. ¶ Fui, fuis, fui, futurum, antiquissimi dixerunt pro Sum. Plaut. in Amph. Ne quis tam audax fuat homo, qui obviam obstat mihi. His manlit præteritum Fui. Vide supra Fui.

Für, generis communis, nota significationis est, à ferendo, ut quidam putant, hoc est, ab auferendo, dicitur. { καθαρός. Καθαρός, καθαρισμός. GALL. Larron. ITAL. Ladro, rubbatore. GERM. Ein dieb / es seyn mann oder weib. HISP. Ladron que hurtar a escondidas. ANGL. A theefe. } Vcl (ut docet Varr. lib. 14. rerum divinarum) à furvo, nigro, quod furta clam fiant, & plerumque nocte. Aut certè, quod Gellio magis placet, à Graeco nomine φάρος. Ita enim antiqui vocabant quem nunc κατίτλου dicunt. Plaut. in Aul. sc. 6. a. 4. Tametsi fui mihi es, molestus non ero furi. Idem in Rud. Fures mihi estis, hoc est, furamini res meas. Cic. pro Milone, Nocturnum furem quoque modo, diurnum autem si se telo defendet, interfici impune volentur. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. In ædibus sunt fures (coqui.) Prædicta proxima. Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Quam confidenter loquitur fuit Idem Aul. sc. 2. a. 1. Futes venisse atque abstulisse dicitur. Ibid. sc. 1. a. 2. Coquim, non furem rogo. Idem Asin. sc. 2. a. 3. Eas legiones, copias, exercitusque furum sumus potiti. Idem Aul. sc. 5. a. 2. Confite sagittis fures thesaurarios. ¶ Fur item à Varrone dicitur qui fures in apibus nominatur, lib. 3. de re rustic. cap. 16. ¶ Interdum fuit capitul pro servo. Virg. 3. Eclog.

Quid domini facient, audent quum talia fures?

Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Virum optimum, & non similem furis hujus, (id est, nequissimi servi.) Et, Cui nunquam candem rem mihi licet semel præcipere furi (id est, servo nequam.) Composita sunt Bifur & Trifur, τετράφερ. Plautus, Verberabilissime etiam rogitas non fur, sed trifur, hoc est, summè fur. Aurifur, qui furatur aurum. γερουτίτλου. ¶ Diminutiva sunt, Furunculus, de quo infra: & Furculus, secundum Priscianum.

Furunculus,

Produxi, pressique oculos, aut vulnera lavi.

Quem locum Servius: Funeræ, inquit, dictæ sunt quasi funereæ, ad quas pertinet funus.

Funerarius, & funeratius, quod fit ob funus, ut funeraria & funeraria actio dicitur à Jurisconsultis, quæ ob impensas funeris causâ factas coceditur. ¶ Κτηγορια, κατασχετικ. Ulpian. D. lib. 11. tit. 7. l. 14. Haec

Furunculus, diminutivum à fur. { ἡ μαρκής καὶ λαττῆς κλίνης. GALL. Laronneau, petit larron. ITAL. Ladronecello. GERM. Ein kleiner dieb. HISP. Pequeño ladron à ladronecillo. ANGL. A little theefe. } Cic. in Pisonem. Olim furunculus, nunc etiam rapax. ¶ Accipitur etiam quandoque pro mustela sylvestri, qua in cavernis cuniculi capiuntur. Alio nomine dicitur viverra, Græcè iunis. ¶ Est & furunculus tuberculum acutum, cum inflammatione ac dolore in carnosis maximè partibus, ut scribit Galenus, θολώ. Provenit ex humoribus crassis, differtque à phymate, quod hoc majus est furunculo, rotundius atque planius. Plin. lib. 26. cap. 12. Passim & in quaunque parte, ac maximo incommodo nascuntur qui furunculi vocantur, mortiferum aliquando malum confectis corporibus. ¶ Est præterea furunculus in vitibus tuberculum in modum verrucæ eminens: quod sit dum ex cicatrice germen procedit. Col. lib. 4. cap. 22. Plerumque autem germen de cicatrice procedit, quod sive longius proficeret, in flagellum submittitur: sive brevius, in pollicem: sive admodum exiguum, in furunculum, is ex quolibet vel minimo capillamento fieri potest. Ibid. cap. 14. Sed si resexis facultas non erit, circunspiciendus est furunculus, qui quavis angustissime præcisus, in modum verrucæ proximo vere materiam exigat. Dictus furunculus, quod quasi furtim nascatur. Vide Plin. cap. 22. lib. 17.

Furinus, a, um, quod ad furem pertinet. { ὁ κλεπτης. GALL. De larron, des larrons. ITAL. Ciò ch' appartiene à ladro. GERM. Das zu den dieben gehör. HISP. Cosa perteneciente à ladron. ANGL. Of a theefe. } Plaut. in Pseud. Nam non coquinum est, verum furinum est forum.

Furtum, i, ut Paulus Iureconsult. definit, est contrectatio rei fraudulosa luci faciendi gratiâ, vel ipsius rei, vel etiam usus ejus, possessio- nis: quod lege naturali prohibitum est admittere. Vide Gellium cap. ult. lib. 11. in extremo. { הַנְּבֵא גָּנָבֶה. κλόπη, κλέψυδρ. GALL. Larrecin. ITAL. Furto. GERM. Ein diebstahl. HISP. Hurtio. ANGL. Theft, a craftie wyle to deceive one. } Cic. pro Cuent. Hoc ipso fe- ri tempore Strato ille medicus domi furtum fecit, & eadem ejus- modi. Idem 2. de nat. Deor. Consilio tuo furtum factum esse aio. Plaut. Asin. sc. 2. a. 3. In furto ubi sis prehensus & manifestò verbete- ratus. (bis.) Gell. cap. 15. lib. 17. Furti se obligat qui longius ducit jumentum, quam utendum cepit. ¶ De pena prehensorum furti manfesti, sive furto manifesto, & neque manifesto. Et quid sit furtum, & de furti generibus: vide Gell. cap. 18. lib. 11. Veteres tamen dicebant furtum, quicquid clàm committeretur: unde furta pro adulteriis, coitùque clandestino, frequenter legimus apud poëtas. Virg. 4. Georg.

Inter quas curam Clymene narrabat inanem
Vulcani, Martisque dolos, & dulcia furtæ.

Tibullus,

— Celari vult sua furtæ Venus.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Sed neque me nuptæ didicerunt furtæ magistra. (id est, adulteria.) Ibidem,

Non potuit Veneris furtæ tacere sua.

¶ Item pro insidiis. Virg. 11. Æneid.

Furtæ paro belli convexo intramite sylva,

Armatæ ut bivias obfidam milite fances.

Salust. lib. 2. hist. Metu gentis ad furtæ peridoneæ. Ovid. 13. Me- tamorph.

— furtisque & fraude simillimus illi.

Ibidem,

Rem gerit, & furtis incantum decipit hostem: id est, dolis, fraude, insidiis. Eodemque penè sensu dixit Velleius, Furto creatus Pontifex M. Lepidus. Nisi dicas cum quibusdam furto, ibi adverbias- cere, & significare idem quod furtim, sive clam. ¶ Furtæ domesticae vocantur, quæ servi dominis, vel libetti patronis, vel mercenarii illis apud quos degunt, surripuerunt.

Furtim, adverb. Significat latenter, clàm. { λαθαῖσι. GALL. En cachette, secrètement. ITAL. Nascoamente, celata mente. GERM. Heimlich, verstoßen. HISP. Hurtadamente, escondidamente. ANGL. Quietly, by stealth. } Virg. lib. 3. Æneid.

Hunc Polydorum auri quondam cum pondere magno
Infelix priamus furtim mandarat alienum.

Cic. de lege Agrar. Quid Alexandria? quid cuncta Ægyptus? ut occultè latet? ut recondita est? ut furtim tota Decemviris traditur? Furtim habere servum alienum, est occultare: cui opponitur palam habere. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Inque suum furtum musa trahebat opus.

Idem Eleg. 1. lib. 3. || Fortom, furtim. Inscr. antiq. ||

Hac ubi sum furtim lingua titubante loquitutus, &c.

Furax, acis, dicitur qui proclivis est ad furandum, qui à furto abstine non potest. { הַנְּבֵא גָּנָבֶה. ἀνίκητος. GALL. Grand larron, ad- donné & enclin à dérober. ITAL. Furace, nato ad rubbare. GERM. Diebisch/auss diebstall geneigt. HISP. El que mucho hurtar à escon- dididas. ANGL. Theenish, naturallie geven to stealing. } ut, Furax aleator, Furax servus, Furaces manus. Cic. 2. de Orat. Ridiculum est illud Neronianum vetus in furace servo, solum esse, cui domi nihil sit obsignatum & occlusum. Idem in Pison. Nam quum timi- dus ac tremens tuis ipse furacissimis manibus detraictam cruentis fascibus lauream, &c.

Furacula, tenebra. Gloss. Isid. quas scilicet fures observe solent ad artes suas. Ibid. Furfuraculum, tenebra. ||

Furacitas, atis: Proclivitas, seu inclinatio ad furandum. { λαθαῖσι, τὸν περιθέμα διδυγός. GALL. Envie de dérober, & faire larrecin, inclination à larreciner & dérober. ITAL. Rubbamento, inclinatione à rubbare. GERM. Ein diebische art. HISP. El habito de mucho hurtar assi. ANGL. A inclination to stealing. } Plin. lib. 10. cap. 29. Cui soli avi furacitas auti argenti præcipue mira est.

Furaciter, adverbium. { λαθαῖσι, κλοπαῖς. GALL. Avec affection ou intention de dérober. ITAL. Con affetto di rubbare. GERM. Mit lust gestalten, HISP. Congana de hurtar, ANGL. Theedify. } Cicero in

Vatin. Quinque omnium domos, apothecas, naves furacissime seru- tare.

Furtivus, a, um, quod furtio ablatum est. { הַנְּבֵא גָּנָבֶה, בְּנֵבֶן נִגְהַנְּמָה. κλοπαῖς, κλοπής. GALL. Fait en cachette, furtif, dérobé, pris par larrecin. ITAL. Furtivo, rubbato. GERM. Gestolen. HISP. Cosido hurtable, à hurtada. ANGL. Dooneby stealth or prively stolen. } Plaut. in Cne. sc. 2. a. 5. Qui scias mercati furtivas, atque ingenuas virgines, ambula in jus. Idem in Persa. Adduxi simul forma ex- tendat libertalem mulierem, furtivam, abductam ex Arabia penitissima. ¶ Quandoque furtivum dicitur clandestinum, Unde & furtivæ litteræ, & furtiva scripta, quæ artificio quodam sunt, ne legi ab alio quam ab eo ad quem scribuntur possint: qualis erant quas Lacedæmonii σαντάλια vocabant. Gell. lib. 17. c. 9. Res quasdam occul- tas nuntiare Regi furtivo scripto volebat. Sic Furtivæ excusiones. Liv. lib. 4. bell. Pun. Et furtivum iter, apud Cic. in Pisoniana. Catull. ad Ortalum.

Ut missum sponsi furtivo munere malum.

¶ Furtivæ res, pro adulteriis: Addepol ni illate furtivis rebus sciat operam dare.

Furtivè, adverbium: Pro furtim. { κλεπτικῶς, κλοπικῶς. GALL. Furti- vement, en cachette. ITAL. Furtivamente, di nascosto. GERM. Diebisch / heimlich / verstoßen. HISP. Hurtablemente, à escondidas. ANGL. Quietly, by stealth. } Plaut. in Pœn. Certiore esse to volui, ne quid furtivè, aut clàm accepisse censeas. Ulp. D. lib. 41. tit. 2. l. 6. Clàm possidere eum dicimus, qui furtivè ingressus est possessionem.

Furtificus, a, um, quod furtum facere solet. { הַנְּבֵא גָּנָבֶה. κλεπτος. GALL. Qui fait, ou est coutumier de faire larrecin. ITAL. Che suole far furto. GERM. Der desf stâlens gewont ist. HISP. El que ha- ze hurto. ANGL. That useth to steal. } Plaut. in Pœn. Ubi illi altera est furtifica lana, Idem in Pseud. Ut prærodatis vestras furtifi- cas manus.

Fürör, aris: Furtum facio, clàm alienum aufero, compilo, expilo, clàm eripio. { הַנְּבֵא גָּנָבֶה. κλέψω. GALL. Dérober, faire larrecin. ITAL. Furare, rubbare. GERM. Stählen. HISP. Hurtar de escondidas. ANGL. To steal. } Cic. 6. Verr. Tum primum intellecti ad eam rem istos fratres Cyribatas fuisset, ut iste in furando manibus suis, oculis illorum uteretur. Plin. lib. 12. c. 12. Nemo furatur alteri. Cic. 3. Verr. Verres solet hæc quæ rapuit, & furatus est, dicere se emissæ. Plaut. Pseud. 2. 4. 3. Ad furandum conductus coquus. Item, Furati otium, cap. ult. lib. 20. ¶ Furari, pro furtim assequi, & furtim obrepere ad aliquid. Cicer. pro Cornelio Balb. Non enim furatus esse civitatem, genus suum ementitus, non in aliquo impudenti mendacio delitu- se, non irreplisse in censum dicitur.

FURCA, à ferendo. Instrumentum quo stramenta ferantur. { הַנְּבֵא גָּנָבֶה. κιλεσχון. καραύλης, σκελυγός. GALL. Fourche. ITAL. Forcella, for- cina. GERM. Ein gabel. HISP. Horca de dos gajos, à puntas. ANGL. A gibbet or gallows. } Virg. lib. 1. Georg.

Exeunt alii valles, furcasque bicornes.

¶ Dicitur etiam furca id quo quid sustentatur in modum furæ fa- cium. Plin. lib. 1. cap. 2. Furcas subdere his necessarium. Idem lib. 9. cap. 8. Tunc pescatores circumdant retia, furcisque sublevant. Furca, teste Plutarcho, Lignum plaustrum, quod temoni subjiciebat, καραύλης, & σκελυγός. Hanc malefici (ut infrâ dicitur) gerebant servi. In furca etiam, sed alia suspendebantur. ¶ Furca etiam ad ignis supplicium trudebantur. Prudentius, Etiam retortis brachiis eminus, Romanus actus ingerebatur rogo. ¶ Unde bifurcus, Bi- furcatus, & Bifurcatim. ¶ Furca quoque crucem significat aliquan- do. Sub furca vinclum esse. Liv. lib. 1. Figebantur furcae græssatores, Callistratus in l. capitalium, §. famosos, ff. de pœnis. Furcam fere- bant deprehensi in aliquo maleficio servi. Cic. de Divin. Quinque jam populus consedit, servus per circum quum virgis exderetur, furcam ferens ductus est. Hinc appetat furcam fuisset lignum oblon- gum in modum furæ: duas autem hinc & hinc positas superjecta una pœna, sub qua vinclvi verbabantur, aut quam frērebant qui cæ- debantur, sive servi, sive alii qui aliquid peccassent. Plaut. Men. sc. 5. a. 5. Cæsum virgis sub furca scio. ¶ Furca quid? docet Plutarch. in Coriolano. ¶ Furcae imponebatur cervix more majorum. Suet. in Ne- ron. cap. 49. ¶ Furca expellere, i. vi maxima ejicere, atque exturba- re. Horat. in Epist.

Naturam expellas furca, tamen usque recurret.

Cic. ad Attic. lib. 16. Epist. Sed quoniam furcilla extrudimur, Brute- dusum cogito. Catull.

Mentula conatur Pimpleum ascendere collem:

Musa furcillis precipitem ejiciunt.

Hoc Græcè est ἄλλαξ ξύλοις διεγράφειν: i. διφύσια.

Furcilla: Instrumentum bidentatum, tridentatum, quo utimur ad extrahendum simum.

Furcula, diminutivum. { τὸ πικέρη δίδυμη, ξύλος. GALL. Fourchette, po- tite fourche. ITAL. Forcella. GERM. Ein gabel. HISP. Pequeña hor- ca. ANGL. A little gibbet. } Livius lib. 37. Momento enim ad inane suspenso furculis ab hostibus muro pervenerunt.

Furcilla, æ, aliud diminutivum à furcula, & significat instrumentum quo frumenta cillentur, hoc est, moventur: (nam cillere, mouere est, & quo foenum, stramenta & id genus reliqua iumentis mini- strantur. } ANGL. A corne or hay forke. } Hoc rustici in foeno colli- gendo utuntur. Varto lib. 1. de re rust. Herba quum crescere desiit, & aestibus atrescit, subsecati debet, & quoad perarescat, furcillas versari. Colum. lib. 2. cap. 10. Baculis, furcillisve contundant. Vide Furca.

¶ Furcilles sunt furcilla, quibus homines suspendebant. Fest.

Furcillo suspendere, vel concutere. Vet. Dict. Monest. habet & Affur- cillo, i. juxta vel valde ad aliquid suspendere, vel concutere. Vide Gloss. Græcob. Meurs.

Furciller, dicebatur servus qui ob leve delictum cogebatur à domino ignominie magis, quam supplicii causa in vicinia furcam in collo ferre, subligatis ad eam manibus, & prædicare peccatum suum, si simus monere cæteros, ne quid simile admitterent. } εἰ διδυμοί

Fūlōv ἀγόρης, οὐ στογεῖσθαι, ταύτης. GALL. Qui porte une fourche. ITAL. Portante la force. GERM. Ein galgenbub / gals genschrengel / ein knecht der von wegen seiner missethat zu schand ein gabl wie ein galgentragen nutz. HISP. El que trae horca o corona. ANGL. A slave for punishment, bearing a gallows through, the citie or forke with his handes tied unroide. } Unde Plutarchus in vita Coriolani, Furcifer huic nomen est, quod maxima poena apud antiquos servo peccanti erat, ut is plaustrum ligatum, cui temo affigitur, spectante vicinia ferens circumageret: quod ubi factum erat, infidus a domesticis, & vicinis existimatus, furcifer appellabatur. Nam Latini lignum illud furcam appellant. Plaut. in Amph. Ego pol te istis tuis pro dictis & malefactis furcifer accipiam. Idem ibid. Pergin? Non ego possum furcifer te perdere? Idem Moſ. sc. 1. a. 1. Quid me nunc obruere furcifer? Idem Asin. sc. 4. a. 2. Ain' tu furcifer? Idem Milit. sc. 6. a. 2. Quid nunc furcifer, vidistin' ambas? Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Audin' furcifer quæ loquitur. Cic. in Vatin. Quod in illo viro & tum ferendum esset, & maximis rebus quas postea gessit, oblitterandum, id tu tibi furcifer sumes? Terent. in Andr. Oh, tibi ego ut credam furcifer? Hinc Trifurcifer, insignis furcifer dicitur, sicut trivenifica, insignis venefica.

|| Furconium, Forcono. V. olim E. Aprutii: cuius rudera adhuc monstrantur ex adverso Amiterni, urbis quoque diruta. ||

FURFVR, uris, à far: reduplicatâ primâ, vel à βόεβυρ. Purgamentum farinæ. { וְבָד mappál. πίναγρ. GALL. Du son, le bran de la farine. ITAL. Semola, crufra. GERM. Kleyen krüsch. HISP. El salvado. ANGL. Branne skourfe. } Plaut. in Captivis, Tum pistores scrophi pasci, qui alunt furfure sues. Ibid. sc. 1. a. 4. Qui alunt furfure sues, ex ipsis dominis exculcabo furfures. } Furfures item Latinî appellant vitium capitis, quod & Græci πίναγρ, sive πίναγρον vocant, quum scilicet quædam quasi furfuraceæ squamulæ absque ulceratione à cute resolvuntur, præsertim in capillo, sive barba, non nunquam etiam in superciliis. Celsus & Serenus porriginem nominant. Plin. lib. 20. cap. 9. de scilla herba: Discutit & foliis strumas, quadrinâ diebus soluta. Furfures capitis & ulcera manantia illita ex oleo cocto.

|| Furfuraculum, tenebrae. Gl. Isid. ||

Furfuræs, a, um, quod ex furfure constat: ut panis furfureus. { πίναγρ, πίναγρον ἄρτος. GALL. Pain de son, ou de cruche. ANGL. Of branne. } Gell. cap. 7. lib. 11. Furfurcum panem esitare.

Furfurösüs, a, um, quod furfutes habet admistos, aut quandam furfurum similitudinem referte videtur. { πίναγρος. GALL. Plein de son, ou de telles petites ordures blanches. ITAL. Pieno di semola, o de pigli vole. GERM. Voll kleyen oder krüsch. HISP. Cosa llena de salvado. ANGL. Full of branne or skourfe. } Plin. lib. 12. cap. 25. Color in quacunque natione præfertur rufus, & pinguiter latus: deterior furfurosus.

Furfuraculum, tenebrae. Lege, Foraculum, terebra, vel furfuraculum, terebra, quia scilicet terebrâ furfures extrahuntur.

Furiæ, Furialis, Furiosus, Furibundus, Furio, Furio: vide Furor, is.

Furnianus, a, um, adject. ut Furniana vasa, à Furnio inventore fortassis dicta. Plin. lib. 33. cap. 11. Vasa ex argento mira inconstans humani ingenii variat, nullum genus officinæ diu probando, nunc Furniana, nunc Clodiana, nunc Gratiana, nunc anaglypta, &c.

FURNVS, i: In quo panis coquitur: ita dictus à furvo, id est, nigro colore, propter fuliginem, vel propter obscuritatem quam intus habet, ut inquit Porphyrio. { רַנֵּן tannur. in δέ, κλιβάρος, πίναγρ. GALL. Four. ITAL. Forno. GERM. Ein ofen/oder backofen. HISP. Horno para cozer pan. ANGL. An oven. } Différèque à clibanu, quod clibanus mobilis est, & quasi patvus furnus, testaque aliquando tegitur, sed ferre è metallo fit. Interdum etiam ex lapide constat, non tam panis, quædam aliis dæibus coquendis serviens. Furnus vero ex elementis, scilicet lateribus & calce constat, magnusque & immobilis est. Plin. lib. 19. cap. 1. Cortices quoque decussi ligni clibanis & furnis præbent usum. Plaut. Casin. Una ædepol opera in futnum calidum condito. Ovid. 6. Fast.

Sola prius furnis torrebant farra coloni.

Os furni, Prefurnium dicitur. Sipont. In frigidum furnum panes immittere, εἰνὶ ψυχήσοις ἐνὸς τὰς ἀρτες ἴμβαντος, dicuntur & hodie qui docent indocilem, qui monent aversum, aut qui aliqui inanem sumunt operam. Refertur apud Herodotum in Terpsichore.

Furnacæs, a, um, quod in furno coctum est: ut panis furnaceus. { κλιβάρινος ἄρτος. De four, cuuit au four. ITAL. Cio che è cotto in forno. GERM. Das im ofen gebacken ist. HISP. Cosa cozida en horno. ANGL. Of an oven or baken in the oven. } Plin. lib. 19. cap. 9. Nam furnaceis panibus binas adjiciunt libras.

Furnærlæ, æ, absolute dicitur. { δερτλæ. GALL. Boulangerie, l'art de faire du pain. ITAL. L'arte del fornacio. GERM. Das brodtbecken handwerk. HISP. Arte del horno. ANGL. The craft of baking bread in an oven. } Sicut coenicularia, & sagaria. Dicitur autem quis furnariam exercere, qui ex furno, panisque coctura quæstum facit, vel qui furnos locat conductoribus. Suet. de Vitellio, Cujus filius sectionibus & cognitibus uberioris compendium nactus, ex muliere vulgari Antiochi cuiusdam furnariam exercens filia, equitem Romanum genuerit. cap. 2.

Furnærlüs, qui furnariam exercet, sive qui furno exerceudo & coquendo operam dat. { ANGL. A baker of bread. } Ulp. l. 24. D. de damn. infect. Si furti nomine damni infecti fuerit cautum, deinde furnarii culpa damnum datum fuerit.

|| Furnicum, Φερνηνός, furni-instar habens, laqueatum, cameratum. ||

Fürör, etis: vide Furor, is.

Fürör, aris: vide Fur.

Furnalæ: Sacra sunt Furiae deæ, cuius etiam festa Furinales fert vocabantur; & Sacerdos, qui haec sacra peragebat, flamen Furinalis dictus est. Authores Vattro & Festus: quanquam apud Festum corrupte, ut arbitror, legamus furnalia. Vide Varronem de L. L. lib. 4. cap. 6. Ipsa vero Furinalis dea, est Furia, sive Erinnys. Plin. de

virus illustr. In lucum Furinæ pervenit, de Graccho: quod Plutarch extulit, φθάδις ἡτοῖς ἔλεσι θυλάρι.

FVRÖR, is: Gravior, diuturniorque mentis alienatio, ex vitiato principiis animæ facultatis instrumento originem habens. פְּרָרָה hebræb, פְּרָרָה charón, ινυών schighghabón. θυλάρι Δλανις πλαρφορ. GALL. Furor, rage, frenesie, folie furieuse. ITAL. Furore, impeto, pazzia. GERM. Wütigkeit, onninnigkeit. HISP. Ira, furia, locura. ANGL. Madnesse, rage, furie. } Senec. cap. 4. de consol. ad Marc. In primo furore cum maximè impatientes & ferociæ sunt miseræ. (De luctu.) Idem cap. 8. al. 27. de consol. ad Polyb. Quis est iste furor nunquam dolere sinere. Ovid. 13. Metam.

— detrectavitque furore

Militiam ficto.

Quomodo autem differat ab insanâ, docet Cic. lib. 3. Tu se his verbis: Itaque non est scriptum, si insanus, sed si futiosus esse incipit. Insaniam enim esse censuerunt inconstantiam sanitatem vacantem, quæ tamen possit tueri officium, & vitæ communem cultum, atque usitatum: furorem autem rati sunt mentis ad omnia cœtitatem. Quod quum majus esse videatur quam insanâ, tamen ejusmodi est, ut furor in sapientem cadere possit, non possit insanâ. Virg. 2. Æneid.

Instamus tamen immemores, tacique furore.

Et monsrum infelix sacrata sistimus arce.

Cicer. de Arusp. resp. A diis quidem immortalibus quæ potest homini major esse poena furore, atque dementia? Pro mente vi quædam divina concitata, qualis est furor Poëtarum: Poëtam magnum esse non posse sine furore. Idem paulò ante. Inest igitur animis passagatio extrinsecus injecta atque inclusa divinitus: ea si crast acrius, furor appellatur, quum à corpore animus abstractus divino instinctu concitat. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Forsitan hoc studium possit furor esse videri.

Sed quiddam furor hic (Musarum) utilitatis habet.

Item de sumptu profusissimo. Suet. in Neron. cap. 31. Ad hunc impendorum furorem, &c. Dictus furor, quod eo corruptus, huc que illuc temere feratur.

Furiæ, arum. { ερινύες, ἀλεκτρες, δύπιδες. GALL. Furies. ITAL. Furie. GER. Die göttinen der wütigkeit von welchen die heiden hielten das than drey waren so die obelchäder in der hell peinigten. HISP. Las furias del infierno. ANGL. Furies, goodes of furie. } Dea furoris, Noctis, Achtronisque filiae, quæ tres esse putabantur, Aleクト, Tisiphone, & Megara. Virg. 12. Æneid.

Dicuntur gemina pestes cognomine Diræ,

Quas & Tartaream Nox intempesta Megaram

Vno eodemque tulit partu.

Servius, Diræ inquit, in cœlo, Furiae in terris, Eumenides apud inferos. Unde & tres esse dicuntur. Vocantur etiam Canes, ut est apud Virg. lib. 6. Æneid.

— visque canes nulare per umbram

Adventante dea.

Lucanus 6. Pharsal.

— Stygiásque canes in luce superna

Destituam.

Hæc tenus Servius. Furiæ ab Atheniensibus, κατ' Αθηναῖς, Eumenides dicebantur, quasi placabiles, & benignæ: apud quos & sicut num habebant solennibus sacrificiis celebratum, quemadmodum & lucum in Latio, qui Furiae dicebatur. Nuimen autem eorum principiæ in scelerum cognitione & vindicta, & in animorum male sibi conscientiæ exagitatione versari putabatur. Id quod potest intelligi apud Euripidem in Oreste. Cic. 3. denat. deor. Si hæc deæ sunt, cur non Eumenides? quæ si deæ sunt, quatum & Athenis furor est, & apud nos (ut ego interpretor) lucus Furiae, Furiae deæ sunt speculatrices, credo, & vindices facinorum & sceleris. Virg. 3. Æneid.

— & scelerum furii agitatus Orestes

Excipit in eautum, patriasque obruncat ad aras.

Idem lib. 4. Æneid.

Heu furii incensa feror.

Cicer. pro Roscio Amerino, Furiarum nomine à Poëtis nihil aliud significari ait, quam animum sibi male conscient, & scelerum quibusdam quasi stimulis assidue exagitatum. Nolite (inquit) putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos qui aliquid impie sceleratèque commiserunt, agitari & perterriti furiatum ardenteribus. Sua quemque fraus & suus terror maxime vexat: suum quemque scelus exagitat, amentiæque afficit: suæ malæ cogitationes, conscientiæque animi terrent. Heæ sunt impiis assidue domesticæque furiae, quæ dies noctesque parentum poenas à scelerissimis filiis repeatant. Trium autem Furiarum numerus triplicem animi denotat affectum, iram, cupiditatem, & libidinem, quibus mortales in omnia facinora præcipites rapiuntur. Ira ultionem desiderat, cupiditas opes, libido voluptates: quod Furiarum proprium est, aut eorum qui furii exagitantur. Hinc Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

— Orestes

Exactus furii venerat ipse suis.

Semper virgines furiae, αἱ παράγοντες εἰρῆνες. Proverbium obscurius deterret à peccando. Erynnes enim malefactorum ultrices corrupti non queunt, quominus poenas sumant de iis, qui commerciunt, atque hac gratia dictæ virgines. Suidas ē Sophocle.

Furia. Cicer. pro domo sua: Disrumpatur liec̄t ista furia, atque abdiat hæc ex me, quia lacestivit. Ista fax ac furia patræ. Vet. Did. Furia insania.

Furialis, e. { γυνών meschughgháh. μανίδης, μανίνετος. GALL. Furieux, forcené. ITAL. Furioso, cosa furiosa. GERM. Wütig, HISP. Furioso. ANGL. Furious, mad. } Liv. 7. ab Urbe, Inde terror maximus fuit, quod sacerdotes eorum facibus ardenteribus augur ibusque prælatis, incessu furiali militem Romanum insueta turbaverunt spacie. Idem lib. 10. Et dira execratio ac furiale carmen de testapæ familie

familiae, stirpique compositum. Cic. 2. Tusc. Hec me irritavit ueste furiali insciuia.

Furialiter, adverbium. μανικῶς, μανικῶς. Ovid. 3. Fast.

Non habet exactum quid agat, furialiter odit.

Furina dea, cuius sacra Furinalia dicit Festus. Sed legendum Furinalia. ||

Furiōsus, a, um : Furens, furibundus, vesanus. { γυνώς meschughghah:

μανικός. GALL. Furieux, forcené, enragé. ITAL. Furioso. GERM. Wütig, wünnig. HISP. Loco furioso. ANGL. Furious, mad, wood. } Dif-

fert autem furiosus ab insano mali magnitudine: insanus enim is di-

citur, cui mentis sanitatis non satis conitat, ita tamen ut officium tue-

ri possit, & communem vitæ cultum: furiosus autem qui omnino

mente alienatus est. Serv. in illud Virg. lib. 2. Aeneid.

Non tulit hanc speciem furiata mente Coræbus.

Furiatus (inquit) dicitur qui ex causa furit: furiosus, à quo furor nunquam recedit. Quod tamen omnino verum non est: sunt enim furiosi qui intermissionem habent: morbi & sanitatis intervalla. Ulpian. l. qui testamento, D. qui testamenta facere possunt. Nec fu-

rious adhiberi testis potest, quum compos mentis non sit: sed si

habet intermissionem, adhiberi potest. In hoc autem furiosus differt

à mente capto, quod furiosus rabie quadam animi agitur: is verò

qui mente captus est, in quiete agit, nullaque furoris ostendit indi-

cia. Unde mente captus videtur dici, qui eo morbo laborat, quem

Greci vocant μάνιος, quum scilicet λόγιστης, hoc est, pars rationa-

lis animæ vitiata est.

Furiōse, adverbium: Dementer, insanè, furenter. { μανικῶς, μανικῶς.

GALL. Furieusement. ITAL. Furiosamente. GERM. Wütiglich, wüns-

niglich. HISP. Furiosamente, y locamente. ANGL. Ragingly, lik a

mad body. } Cic. ad Attic. Etsi debet cum, quum aliquid furiosè fe-

cit, pœnitere.

Furo, nis, quoddam animal: & dicitur à furnus (leg. furuns.) Tene-

broso enim & occultos cuniculos effodit, & ejicit prædam, quam

invenit. Ita vet. Dict.

Furo, is, ere, à φερῆς, φερές. Furiosus sum, furore exagitator, insa-

nio, bacchor. { γυνωπη hischtagghéah. μάνιος. GALL. Forcener, en-

rager, estre insensé, & hors du sens. ITAL. Furiare, essere furioso.

GERM. Wütten/toben. HISP. Enloquecer. ANGL. To be mad or out of

his wits. } Cic. 2. de Divinat. Qui valetudinis virtus furunt, & me-

lancholici dicuntur. Idem lib. 3. Tusc. Quo genere Athamantem,

Alemaonem, Aiacem, Orestem furere dicimus. Idem, lib. 1. Offic.

Versatum & callidum factum Solonis, qui quo tutior vita ejus esset,

& plus aliquando Reip. prodesset, furere se simulavit. Idem de clar.

Orat. Eos furere, & bacchari arbitrabatur. Aliquando idem quod

vehementer irasci, & præ ira magnitudine furioso similem fieri.

Idem Quint. fratr. Clodius furebat, à Racilio se contumaciter, ut-

banque vexatum. Idem in Epist. Nunc furit Domitius, tam gavilos

homines suum dolorem. Senec. cap. 2. de cons. ad Marc. Furebat in

Livium Octavia. Velleius, Furente in gladios ambitu. Ovid. 13. Met.

— Virum morbis iraque furentem

Molliet.

Transfertur etiam ad alia, ut quum dicimus quempiam furere audacia, scelere, aut libidine: hoc est, præ audacia, scelere, aut libi-

dine præcipitem ferri, & à furioso non admodum differre. Cicer. in

Catil. Futens audacia, scelus anhelans Catilina. Idem 4. Tusc. Inflam-

matus & furens libidinibus.

Furēt̄, adverbium, insanè, morte furiosi. { μανικῶς. GALL. A la fa-

çon d'un insensé, & enragé, furieusement. ITAL. Furiosamente.

GERM. Wütiglich / mit wüten. HISP. Locamente, furiosamente.

ANGL. Ragingly, lik a mad body. } Cic. Attic. lib. 6. Dionysius mihi

quidem in amoribus est: pueri autem aiunt eum futenter irasci.

Furo, as: Furore concito, in furorem ago. { γυνωπη schigéah. σχιγίων.

GALL. Faire devenir furieux, faire forcener, & enragier. ITAL. In

furiare. GERM. Wütig/oder wünnig machen. HISP. Hazer à otro lo-

co. ANGL. To mak one mad. } Horat. lib. 1. Carm.

Quum tibi flagrans amor, & libido,

Qua solet matres furiare equorum.

Furūt̄, Furūt̄us, a, um : Furore concitatus. { γυνωπη meschughghah. οὐαρύλως.

GALL. Forcené, enragé. ITAL. Infuriato. GERM. Zu grimm und wüttig-

keit bewegt/erobt. HISP. Enloquecido. ANGL. Made mad. } Virg. 2.

Aeneid.

Non tulit hanc speciem furiata mente Coræbus.

Ubi Servius: Furiatus dicitur, qui ex causa furit: furiosus, à quo

furor nunquam recedit.

Furibundus, furens. { γυνωπη meschughghah. οὐαρύλως, πνεγκετηνός,

μανικός. GALL. Forcené, plein de rage, enragé. ITAL. Infuriato gran-

demente, furibondo. GERM. Hässig wütend. HISP. Mucho enloque-

cido. ANGL. Mad or raging woode. } Salust. in Catil. Tum ille furibundus,

quandoquidem circumventus, inquit, agor, incendum

meum ruina extinguam. Cicer. pro Sestio: At quum ille furibundus

incitata illa sua vecordi mente venisset, &c. Idem 13. Philipp. Cæsa-

ris enim incredibilis ac divina virtus, latronis impetus crudeles ac

furibundos retardavit.

Furtim, Furtivus, Furtum, Furunculus: vide Fur.

Furtūs, a, um : Niger, ater, obscurus. { שׁוֹר ebum, שׁוֹר schachor.

μύλας, ἀμαργός, οὐαρύλως. GALL. Noir, tenebreux. ITAL. Oscuro, ne-

ro, bruno. GERM. Schwarz. HISP. Negro, oscuro. ANGL. Blak, darke. }

Terent. Scaurus de Orthogr. Furvos dicimus, quos antiqui fuscos.

Ovid. lib. 5. Metam.

Ascalaphus videt quem quondam dicitur Orpne,

Inter Avernales haud ignorissima nymphas,

Ex Acheronte suo furvis peperisse sub antris.

Hostiæ furvæ dicebantur, quæ nigri erant coloris: quod hostiarum

genus diis inferis gratissimum putabatur. Varro apud Gell. lib. 18.

Romani furvum, atrum appellantur.

Fuscīnā, a, quasi fustina. Telum tridens, sive trisulcum, aut bisul-

cum, quo pescatores figunt anguillas, & ea quæ in imo aquæ fundo

natant. { תְּשִׁלְךָ שְׁלֵשֶׁלֶךָ killesch kileschón. δίκρας, τριάντα. GALL.

Vne fourchesiere à trois pointes. ITAL. Tridente, forcina. GERM.

Ein fischergarn. HISP. El errexa que de tres puntas de hierro. ANGL. A forke or trout spear with three pointes. } Erat autem hoc intigne, & velut sceptrum Neptuni, ut in Priapaz.

— Neptuni fuscina retum.

Cic. 1. de natura Deor. Dant etiam Deo arcum, hastam, clypeum, fuscinam, fulmen. ¶ Hoc etiam retiarii in gladiatoriis ludis utabantur. Juven. Satyr. 2.

Vicerat hoc monstrum tunicati fuscina Gracchi.

Matt. lib. 1.

Fuscina dente minax.

Vide & Suet. in Calig. cap. 30.

Fuscīnūlā, diminutivum: Parva fuscina. { δινογρίδη, ιχθύειτης. ANGL. A fleche hooke or little trout speare. }

Fuscūs, a, um, à φώκαιον: vel quod φῶκαιον. Color subniger, id est, non planè niger: qualis est Indorum Meridionalium, & Äthiopum color. { שְׁלֵשֶׁלֶךָ schechrachbör. φώκαιον. GALL. Brun, obscur, tenebreux. ITAL. Fosco, bruno, oscuro. GERM. Braunschwarz. HISP. Baço d' pardo en color. ANGL. Dunne or dacke colour. } Terent. Scaurus de Orthogr. Furvos dicimus quos antiqui fuscos. Fuscus pilus. Plin. lib. 8. cap. 21. Fuscum Falernum: Martialis. Fuscus equus. Ovid. 2. Fast.

Hesperus & fuscus roscidus ibat equo.

Fusca vox, est ea quæ clara, aut canora non est. Quintilian. Candida & fusca vox. Suet. in Neron. cap. 20. Exiguæ vocis ac fuscae. Cicer. 2. de natura Deor. Et vocis genera permulta, canorum, fuscum: lene, asperum: grave, acutum: flexibile, durum. Fusca laterna. Mattialis lib. 14.

Cornea si non sum, nunquid sum fusca?

Fusco, as, est fuscum, hoc est, subnigrum facio. { ψευδανθέα. GALL. Ofusquer, rendre noir & tenebreux. ITAL. Infoscare, far fosco, d' bruno. GERM. Schwarzelecht/oder braun farb machen. HISP. Embaçar y descolorar à oera cosa. ANGL. To mak dunne, or duskie. } Ovid. 1. de arte amandi,

— Fuscantur corpora campo.

Idem Eleg. 10. lib. 1. Trist.

Fuscabatque diem custos Erymanthidos ursa.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Composita est alijs fuscandi eura coloris.

Fuscator, is. { ψευδανθέα, φαρόν μείαν. GALL. Celuy qui offusque, qui rend tenebreux. ITAL. Chi fa bruno, d' fosco. GERM. Der da dunctelsatz oder schwärzlecht macht. HISP. Aquella obra de embazar y descolorar. ANGL. That maketh dunne or duskie. } Lucan. 4.

— quicquid cœli fuscator Eoi

Intulerat corpus.

Fusē, Fusilis, Fusim: vide Fundo, is.

Fusidius: Fæneratoris nomen, apud Horat. 1. Serm. sat. 2.

Fusidius vappa famam timet, ac nebulonis,

Dives agris, dives positis in fænore nummis.

Fusilius, pro Furius, Antiqui dixerunt: ut Valesius, pro Valerius. Author Festus. Ut lex Fusia Caninia, apud Justinianum lib. 1. Instit. quam Ulpianus in fragmentis tit. 1. §. 19. Furiam appellat.

Fusius: Oratoris nomen cuius meminit Cicer. lib. 2. de Orat. Fusius (inquit) nervos in dicendo C. Fimbriae, quos tamen habuit ille, non adsequitur: otis pravitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Fusio, Fusor, is: vide Fundo, is.

Fustanum, vel fustagnum, usurpant interdum pro gossipio. ||

Füsternā, a: Pars abietis superior, durior, & nodosior. Nam inferior, minùque nodosa, Sapinus dicitur. Plin. lib. 16. cap. 30. Abietis quæ à terra fuit, enodis est, hácque, quam diximus, ratione fluvia- ta decorticatur, atque ita Sapinus vocatur: superior pars nodosa duriorque, Fusterna. Non defunt qui malint legere Fusterna. Vide Abies.

Fustigo, fuste pulso, quasi fuste ago, μανιγέα. Onom.

Fustigatus βαρύτερος. Gloss. ||

Füstis, is, mascul. gen. à κ

— versato ducentem stamina fuso;

Virg. 4. Georg.

— dum fusis mollia pensa

Devolvunt.

Fūtilis, e, à fundendo, ut Festo videtur: aut certè, quod Vallæ placet, ab antiquo verbo, fūtio: à quo & Effūtare, propriè dicitur, quod liquorem sibi commissum non satis fideliter continet, sed protinus effundit. *χωρὶς*. Fūtile, vasis genus dicebatur, authore Donato, latissimi otis, ex altera parte arctum, quod statim positum effundebatur. Utebantur eo in sacrificiis Vestæ, quia aqua ad sacra hausta in terra non ponitur: quod si fiat, piaculum est. Unde excogitatum vas est, quod stare non posset, sed positum statim effunderetur. ¶ A quo fūtilis homo dicitur, qui continere tacenda non potest, sed ea effundit. { *περιτεκτονία*, φάναρος. GALL. Qui ne peut contenir ce qu'il tient ou fait languard, babillard, inutile, vain, de nulle importance, leger. ITAL. Che no può tener secreto, inutile, leggiere. GERM. Ein klaffer oder Klapperman/schroätzmaul. HISP. Vano, loco sin provecho. ANGL. A babler or lying teltayle. } Terentius in *Andr.* Tam iners, tam nulli consilii sum: servon' fortunas meas me commisile fūtili? Idem in *Adelph.* Tu quantus quantus es, nihil nisi sapientia es: Ille fūtilis, somnium. ¶ Accipitur etiam fūtilis pro vano, levi, & inutili. Cic. 1. de nat. Deor. Fūtiles, commentitiaeque sententiae. Sic Plin. lib. 33. cap. 2. causam fūtilem vocat, quæ levius est, & nullius momenti. Gellius cap. 8. lib. 4. Imbelles & fūtiles competitores.

Fūtilitas, atis: Vanitas, levitas. { *רוּחַ רִיקָה בְּבֵלָה*, υγείαν. GALL. Legereté, vanité en paroles. ITAL. Leggierezza, vanità. GERM. Leichtfertigkeit/vnnach tadern. HISP. Locura, vanidad en palabras. ANGL. Lightness, foolish babbling. } Cic. 2. de nat. Deor. Hæc & dicuntur, & creduntur stultissimè, & plena sunt fūtilitatis, summaque levitatis.

Fūtile, adverbium, pro fūtiliter. { *רוּחַ רִיקָה בְּבֵלָה*. GALL. En vain, inutillement. ITAL. In vano, inutilmente. GERM. Leichtfertiglich/vnnachlich. HISP. Loca, y vanamente. ANGL. Vainly, babblingly. } Ennius in *Phænix*: Ut citat Nonius, ut quod factum est fūtile, amici nos feramus fortiter.

Fūtō, is: Effundo. { *שְׁפֹךְ* schaphach. εὐχέσθαι. GALL. Espandre dehors. ITAL. Mandar fuori. GERM. Ausgiessen. HISP. Echar de fuera. ANGL. To bable foolishly. } A quo componitur Effūtio, de quo paulò ante in dictione Fūtūs.

Fūtūs: Vas aquarium, quo aqua in triclinium infundebatur. Sipontinus.

Fūto, as: Redarguo: à quo Confuto, & Refuto. { *חַוְכִיתָה hochiach*. εἰδίγειν. } Vide in dictione Refuto. Cato futavit, usus est, pro Sæpius fuit.

Fūtātim, adverbium antiquum, idem est quod profūsim. Plaut. in *Truc.*

Futatim nomen meum commemoravi ter.

Futuo, is, ere, obſcēnum verbum, significat rem cum muliere habere: à Græco φύταω, sive φύλαω: id est, sero, planto, semen ejicio, genero. Futum, i: Vas aquarium, quo in triclinio aquam infundebant, à fundendo dictum. Varr. de L. L. Alii legunt, *Futus*, is.

Fūtūrūs, a, um: Consequens, insequens, posterus, reliquus, impendens. { *τηνή ήσθιδη*. } Cic. Att. 93. Sed illum cum futurum puto qui esse debet. Ovid. 1. Metam.

Et fuga, qua sola cunctos timidissimè vincis,
Tarla fūtu a tibi est, gestamina tanta trahenti.

Plaut. *Pseud. sc. 1. a. 1.* Atque id unde futurum nescio, nisi quia futurum est. Idem *Men. sc. 1. a. 2.* Nam quid modi futurum est illum querere. Ovid. *Eleg. 8. lib. 1. Trist.*

Augurium ratio est & conjectura futuri.

Plaut. sc. 2. a. 4. Quid mihi futurum est, qui tibi hanc operam dedi? Idem *Mos. sc. 3. a. 1.*

¶ Fui, fui, apud comedos, Plaut. &c.

Fuit, pro fuit, antiqu. Turn. ¶

Fyterenus, Prol. Ferentanorum fluvius: Typernus aliis.

NOTÆ ANTIQUORUM.

F. Fecit, felix, familia, fuit, fit, figura, fides, filius, Februarius, Fluvius, faustum. F. pro, V. ut SERFS. servus, FIXIT, vixit.

FAB. Fabius, faber, fabrum. FAU. F. faustum factum.

F.C. fideicommissum, fiduciæ causa, fraude creditoris, faciendum curavit. FCD. Fraude credentes. FCL. Fraudatoris causa Latina. F. CL. Fraude clientis.

F.D. fides data, fecit dives, Deus. FDC. fideicommissum. FD.M. fides mundi. FD. AG. fundum agri.

FE. fecerunt, fortem. F.E. filius ejus. FEA. foemina. FEB. Februarius. F.E.D. factum esse dicetur. F. ED. factum edicto. F.E.D. Factum esse dicebatur. FEM. foemina. FER. fecerunt.

F.F. flando feriendo, fabrè factum, fidem facit, filius familias, fratrius filius. F.F. ferro, flamma, fame: fortior, fortuna, fato. F.F. fecerunt, fabricaverunt, sefellerunt, fabrefactum.

F.H. filius hæres. F.H. IV. fortunam hīc invenies.

F.I. fieri jussit. FI. B. fide bona. FIC. fiscus, vel fideicommissum. FIC. RP. C. fiscum Reipublicæ causa. FID. D. fide dignus. FID. F. fide factum. FID. IMP. fides Imperatoria. FID. INTER. fides interposita. FID. P. C. fides patrum conscriptorum. FID. P. R. fides populi Romani. FID. R. fides regia. FID. RP. fides Reipublicæ. FID. S. fides Senatus. FID. SER. fidelis servus. FIL. filius. FIR. fidejactores.

FL. filius. Flavius. Flamen. FL. F. Flavii filius. FLA. R. filia Regis. FL. fabrum. FL. flavus. F. M. fati munus, fieri mandavit, fecit memoriæ, factum monumentum.

F. M. I. fati munus implevit.

F. N. fides nostra. FN. AGR. fines agrorum. F. N. C. fidei nostra commissum.

FO. forum. FOR. fortè, fortis, foras, fortuna. FOR. RED. fortunæ reduci. FO. S. V. P. XX. INV. MM. LDBL. fode sub via pedes singuli, invenies monumentum laudabile.

F.P. forma publica. F.PP.R. forum populi Romani.

FR. frates, fronte, forum. F. R. forum Romanum, regum: finium regundorum. FRA. C. fraude creditoris. FR. COR. forum Cornelii. FRE. AR. fornaces aurifricum. FR. F. frattis filius. FR. I. forum Julii. FR. L. forum Livii. FRMS. firmissimus, fortissimus. FR. POM. forum Pompeii, vel Pomponii. FR. S. forum Sempronii. FR. forsan.

FS. fratres. FS. E. factus est. F.S. E. factum sic est. F.S. S. fraude sine fæ.

F. T. C. familia, vel famula testis causa.

FV. C. fraudisve causa. FVNC. functus.

LITERA muta est, quæ in verborum præteritis mutatur in c: ut, Legor, leetus: Agor, actus. Aliquando in s, ut Spargo, sparsi: Mergo, mersi. Aliquando in x, ut Rego, texi: Pingo, Pinxi. In Græcis quibusdam dictionibus nos G, pro K, substituimus: nam quod illi κύριος, nos cygnus: quod illi κύβος, nos gobius, vel gobio scribimus. Confirmat id Terent. Scaurus de Orbiogr. C, inquit, cognationem habet cum G: ideo alii dicunt

Gaunacen, alii Gaunacen: alii Camelum, alii Gamelum. || G, ponebatur pro N. apud antiquos, sequente videlicet alio g, aut c, aut n, de quo Varr. lib. 1. Analog. Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt: in ejusmodi Græci & Attius noster binum g, scribunt, alii n, & g, quod in hoc veritate in facile videre non est. Similiter agceps, & agcora. Prisc. lib. 1. Ita stagnum, pro stanneum. Plaut. Muraticam autem video in vasis stagneis. Fest. Scribonius Largus, Pyxide stagna, vase stagno. Glossarium: stagnum, κυριόποιον. ||

G A

Gaba, per simplex b. { γαβα γεββαθ. γέβα. } teste Josepho lib. 5. antiqu. Iudaic. Galilæa oppidum est.

Gabale, es. { γαβα γεββαθ. γέβα. } Promontorium est in ora Syriæ, in quo sita est Laodicæa libera civitas. Author Plin. lib. 5. cap. 20. Hodie Gibel.

Gabales, apud Plin. lib. 4. cap. 18. Aquitanæ populi sunt.

¶ Gabalium. Serichatum & Gabalium cum cinnamo casiaque nasci in Arabia, tradit. Plin. lib. 2. cap. 21.

Gabalus, Romanorum Imperator fuit omni genere luxus effeminatestissimus: qui quum se solem appellari veller, quem Græci vocant, composita dictione vocatus est Heliogabalus. Author Scivius.

Gabalum, γαβαλον, oppidum Arvernorum, in ea parte Gallie Aquitanæ situm, quæ Narbonensem provinciam spectat. Hinc Gabales, γαβαλες, populi apud quos olim siebat optimus caseus.

Gabælūs, apud veteres crux, sive patibulum dicebatur. σωματικόν. Vario, Nos barbari, quod innocentis in gabalum suffigimus: homines vero, non barbari, quod noxios absolvitis? Nonius.

Gabæōn. { γαβανον γεββανόν. γέβανη. } Olim metropolis & regalis civitas Hevæorum, & nunc (ut refert Hieronymus) ostenditur villa eodem nomine ad quartum milliarium à Bethele contra Occidentalem plagam juxta Rhama, ubi Salomon oblati victimis divinum meruit oraculum,

Gabæōnites. { γαβανον γεββανόν. γέβανη. } Populi in Gabæo habitantes.

¶ Gabarus, insulsus, barbarus: unde Gabares mortuorum. Vide G. Isid.

Gabætæ, x. { γαβατæ kebabæ. τὸ μαζεύματος κατεῖναι καὶ μίζα κελλα. GALL. Un plat ou assiette creuse à mettre viande, une gatte ou jatte. ITAL. Vaso concavo di vivande, piatto. GERM. Ein schüssel oder blatt. HISP. Atayfor o escudilla de faldas. ANGL. A platter, or a brode dishelik a charger. } Vas concavum, edulis, pulmentariisque aptissimum. Martial. lib. 7.

Transcurrunt gabata, volantque lances.

Et alibi:

Sic implet gabata, paropsideisque.

Gabatha. { γαβαθα γεββαθ. γέβα. } Urbs Galilææ, teste Josepho lib. 6. Antiquitatum. ¶ Gabatha item via est lapidibus strata, & tessellata quodammodo.

Gabaopolis,

Gabaopolis, *γαβαύπολις*, oppidum Galilæe. Stephan. ex Josepho Antiquit. lib. 4.
Gibbâ, per duplex bb. { *גִּבְּבָה* ghibbâh. *גִּבְּבָה* } sive (ut alii scribunt) Gabaa, Syriæ urbs.
Gabienus, fortissimus dux classium Cæsaris, à Sext. Pompeio captus; ejusdem jussu incisa ceruice jacuit in littore tota die. Deinde quum ad vesperasceret, petiit ut Pompeius ad se veniret, testatus se ab inferis remissum, habere quod nuntiaret. Ex Plin. lib. 7. cap. 52.
Gibl'orūm, *גִּבְּלֹרְעָם*, Volcorum urbs fuit LXX. millibus passuum ab urbe distans, à Galacto & Bis fratribus Siculis condita, sicut scribit Solinus, fraude Sexti Tarquinii superbi filii, in Romanorum ditionem tedacta, ut tradit Livius lib. 3. ab Urbe, Gabiorum meminit & Virg. lib. 6. Aeneid.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemque Eidenam,

Hi Collatinas imponent montibus arces.

Gibinēs, e, adjectivum. Plin. lib. 2. cap. 94. Quædam verò terræ ad ingressus tremunt, sicut in Gabieni agro non procul ab urbe Roma.

Gabinus, a, um: ut, Gabina Juno. Virg. 6. Aeneid. Urbs Gabina. Ovid. 2. Fast. Robore freta Gabino. Claud. 2. Paneg.

Gabinus: Romanus, qui Ptolemaeum Auletem Ægypto pulsum in regnum reduxit, præsidiumque illi, quo adversus suorum infidias tutio esset, ex suis copiis reliquit. Author Plutarchus in vita Pompeii.

Gabinus cinctus, toga erat (sicut docet Servius) sic in tergum rejecta, ut una ejus lacinia revocata hominem cingeret: quo vestimenti genere utebatur Consul bella indicturus. Virg. 7. Aeneid.

Ipsa Quirinali traben cinctaque Gabino

Insignis referat stridentia limina Consul.

Eodem etiam Decios induitos fuisse legimus, quum se pro Republica devoarent.

Gabinus, Presbyter, civis Romanus, jussu Diocletiani Imperatoris in carcere conjectus est, ibique fame extensus, quod Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caii Pontificis, pater Susanna virginis & martyris, quæ nuptias filii Diocletiani recusavit. Volaterranus.

Gabriel. { *גַּבְּרִיאֵל* ghatriel. *גַּבְּרִיאֵל* } Vox Hebraica, quam Latinè Dei fortitudinem interpretari possumus. Isidor. lib. 7. Orig. c. 5. { Stercke Gottes. }

Gabula, Gebula, Leonardo Sidoniensi. A. sub P. Anthiocheno. || Gadateus, *גַּדְּתָאֵס*. Sophista, qui prius more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio Consulatum adeptus est.

Gadara, { *גַּדְּרָה* għedherah. *גַּדְּרָה* }. Civitas est in Decapoli Syriæ, non longè Ascalone: ex qua ortus est Theodorus Rheticus professor, quem Strabo sua ætate floruisse testatur. Meminit hujus opidi & Plin. lib. 5. cap. 18.

Gades, ium. *גַּדְּסָה*, r̄. Vulgo Galiz ò Caliz. Duæ insulæ sunt, teste Plin. lib. 4. cap. 22. ultra finem Bæticæ provinciæ, & in extremo nostri orbis versus Occidentem, ubi Europa ab Africa dirimitur. Hanc major, Erythria dicta est à Tyriis ab Erythræo mari oriundis, qui in hac insula urbem condiderunt. Dicitur à Calpe, teste Strabone, septingentorum quinquaginta stadii. intervallo: parva quidem insula, sed virorum dignitate excellens. In qua Equestris ordinis Gaditanos (*גַּדְּתָאֵס*, *גַּדְּתָאֵס*, *גַּדְּתָאֵס*, *גַּדְּתָאֵס*) quingentos in uno censu numeratos aliquando fuisse compertum est. Insula hæc ubi continentis est proxima, interluitur frœto pcc. non amplius pedum. ¶ Huius adjacet altera insula minor, & ipsa Gadis appellata, unius tantum stadii Euripo interlabente ab altera dirempta, in qua tanta est pabuli latitia, ut pecudum ibi paucitum lacatum non efficiat, neque ex eo caecus fieri possit, nisi multa admissa aqua. Quin illud etiam traditur, paucentes in hac insula peccudes, nisi subinde sanguinem exhauias, intra triginta dies pinguedine suffocari. Quæ res Poëtis occasionem videtur ministrasse eorum quæ de Geryonis armentis fabulati sunt. Author est Strabo lib. 3. Plin. tamen vult Geryones in majori insula habitat. ¶ Declinatur autem hoc nomen in utroque numero, dicimus enim Gadis in numero singulari pro alterutra harum insularum: vel in plurali numero Gades. Plin. lib. 4. cap. 22. Gadis longa est xi i. lata i i. m. passuum.

Gaditanus, a, um, *גַּדְּתָאֵס*; ut mate Gaditanum, vulgo Estrecho di Gibraltar: & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis lasciviaeque nomine olim in pretio fuerunt.

Gaditanus, oriundi à Tyriis. Lucanus,

Tyriisque à Gadibus hospes.

Gadir, unico d, scribendum, quem admodum & Gades, quum utriusque eadem sit origo. Est autem Gadir urbs opulenta in Gadibus, quæ ante Tartessos dicebatur, *ταρτεσός*, vulgo Caliz. Rufus Avienus in descriptione orbis,

Gadir prima fretum solida supereminet arce;

Attollitque caput geminis inserta columnis:

Hac Corinusa prius fuerat sub nomine prisca,

Tartessumque dehinc Tyrii dixere coloni:

Barbara quin etiam Gades hanc lingua frequentat;

Pœnus quippe locum Gadir vocat undique septum.

Quibus in versibus Avieni hoc animadvertisendum est, quod primò Gadir dixerit, fœmino genere usus. Salust. tamen lib. 3. hist. referente Priseiano, usus est in neutro genere. Tartessum (inquit) Hispaniæ civitatem, quan. nunc Tyrii mutato nomine Gadir habent.

Gadira: Punicum vocabulum est, teste Plin. lib. 4. cap. 12. quo illi septum significant. Unde insulæ duæ non procul ab ostio maris Mediterranei, Gades appellatae sunt: & insigne in illis insulis oppidum, Gadir est appellatum.

Geon, à Josepho dicitur esse Nilus. Rectius scripsit Crisbo.

Gætullæ, *גַּתְּלָלָה* Stephano, Africæ interioris regio est, Garamantibus proxima. { Ein landeschaft des innern Africa. } cuius incolæ Gætulli appellantur, qui primi omnium Africam tenuisse dicuntur, nullius imperio subjecti, nullasque habentes domos: sed ubi eos nox

deprehenderat, pernoctantes, carneque ferina, & terre pabulo videntes. Author Salustius in Jugurtha. Habet autem hæc dictio duas primas syllabas productas, quæcum diphthongo scribatur apud Græcos. Virg. 4. Aeneid.

— aut capitam ducat Gatulus Tarbas?

Juvenal.

Quum Gatula ducem portaret bellua luscum.

Gagæ, *גַּגְגָה*. Lycia oppidum ad Gagem amnem: à quo & nomen accepit. Author est Steph.

Gagates. { *גַּגְגָתָה*. GALL. Agathe, certaine pierre précieuse. ITAL. Pietra pretiosa. GERM. Ein edelstein/etliche wöhlen es sey ein schwärze agstein. HISP. El azavaje. ANGL. A jet stone. } Nomen lapidis in Gage Lycia fluvio primum reperti: quanvis etiam in Anglia abundet. Hic lapis, quanvis rufis & rusticus videatur, divini tamen nescio quid in se habet. Ignem enim alit in laternis, solo oleo extingibilem. Plin. lib. 36. cap. 19. Gagates lapis, nomen loci & amnis habet Gagis Lycia. Niger est, planus, pumicosus, non multum à ligno differens, levis, fragilis: odore, si teratur, gravis. Fictilia ex eo inscripta non delentur. Quum uritur, odorem sulphureum reddit: mirumque, acceditur aqua, oleo restinguitur. Fugat serpentes, recreatque vulvæ strangulationes. Deprehendit sonicum morbum, & virginitatem sufficit. Hæc Plin. qui per omnia ferè convenit cum Dioscoride, eo tamen excepto, quod gagatem aqua accendi tradit, & oleo restinguere: quod à Dioscoride & Nicandro Thracio lapidi verius tribuitur, cujus naturam Plinius cum gagate videtur confusisse.

Gages, *גַּגְגָנָס*. Lycia fluvius est, Phlagyopolin civitatem præterfluens: in quo gagates lapis primum inventus est. Author Diosc. lib. 5.

Gajacum, quod Guajacum & Guajacanum, lignum Indicum, cuius usus celebris est adversus luem Gallicam.

Galdorphium: Franciæ Orientalis oppidum, Curia Illustissimorum DD. de Limpurg, & Cochero illic præterlabente amoenissimum.

Gaim, *סְלֵוָה* denissima. Cod. II. antiqu.

Galaad, { *גַּלְּאָד* ghilkhâd. *גַּלְּאָד* }. Mons est, à quo civitas in eo condita sortita est vocabulum, quam & accepit de Amorætorum manu Galaad filius Machit filii Manasse.

Galacion, idem quod Galion, apud Diosc. lib. 4. cap. 95.

Gälætis, Tithymallus apud Diosc. lib. 4. cap. 168.

Gälætites, *גַּלְּאָתִים*, gemmæ genus lacte coloris, teste Plin. lib. 37. cap. 10. Est præterea galactites lapis cineritii coloris, qui coti maledactæ attritus, liquorem reddit colore & sapore laeti non dissimilem. Hic meliriti per omnia similis est: hoc uno differt, quod succus in quem dissoluitur, remissorem habeat dulcedinem. Vide Galena lib. 9. simpl. & Diosc. lib. 5.

Galactobadalon, apud Plin. lib. 26. cap. 9. idem quod Galebdolon, & Galopis, apud Diosc. lib. 4. cap. 95.

Gälætōphägi, *גַּלְּאָתִים פָּרָגָי*, cognominati sunt Mysia & Thracia populi, quod lacte aletentur. { Milchtrinker / völker in dem näheren und Europäischen Scythia. } Colum. lib. 7. cap. 2. Quibusdam nationibus frumenti expertibus victum commodat, ex quo Nomadum, Getarumque plurimi, *גַּלְּאָתִים פָּרָגָי*, dicuntur.

Galactopola, *גַּלְּאָתִים פָּרָגָי*, lactarius. Gloss. id est, qui vendit lac. ||

Gälætōpōræ, arum, *גַּלְּאָתִים פָּרָגָי*, lactis potu utentes. Quo cognomine dicti sunt populi aliquot in Scythia Europæa ex Nomadum Getarumque genere. { Milchtrinker / völker in dem näheren und Europäischen Scythia. } Colum. lib. 7. cap. 2. Quibusdam nationibus frumenti expertibus victum commodat, ex quo Nomadum, Getarumque plurimi, *גַּלְּאָתִים פָּרָגָי*, dicuntur.

Galada, vel Galadene, vel Galaditis, regio Arabiæ. Author Steph.

Galadræ, *גַּלְּאָתָרָה*. urbs Macedoniæ in Pieria. Author Steph.

Galadrus, *גַּלְּאָתָרָה*, mons quidam à Galadro Emathii filio dictus. Stephanus.

Gälauris, *גַּלְּאוּרִיס*, ut est in fabulis, Alcmenæ ancilla fuit, quæ quum domina sua partus doloribus laborans, à Junone ne pareret impediretur, mira astutia dicitur deam elusisse. Læto enim vultu egressa cubiculum, in quo illa parturiebat, peperisse jam heram simular, eoque nomine palam diis gratias agit. Cujus verbis fidem adhibens Juno, resolutis quas pectinatim junctas habebat manibus, surrexit, pellicque pariendi tempus concessit. Verum quum Galanthis ob eam rem tam prosperè gestam nimium sibi placet, deamque etiam risu & insultatione prosequeretur, illa ancilla pro pacitatem ægræ ferebatur, in *גַּלְּאָתָרָה*, hoc est, mustelam eam dicitur transformasse, haec addita pœna, ut ore, quo præcipue peccaverat, pareret. Latè excutitur hanc fabulam Ovid. 9. Metam.

Galarina, *גַּלְּאָרִינָה*. Urbs Siciliæ à Margo Siculo condita. Dicitur & regio Galaria. Steph.

Gälætæ, *גַּלְּאָתָרָה*. Thœcrito Nympha marina, Netei & Doridos filia, à lacte candore sic dicta: *גַּלְּאָתָרָה* enim lac significat. Virg. 7. Eclog.

Nerine Galatæ, thymo mihi dulcior Hybla.

Gälætæ, *גַּלְּאָתָרָה*, Regio minoris Asiae, ab Oriente Cappadociam & Halym fluvium, ab occidente Bithyniam & Asiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Euxinum habens. A qua Galatæ populi. Lucanus lib. 7.

Istis parce prætor, vivant Galatæque, Syrique.

Hrc & Gallogräcia dicitur: populique ipsi, Gallogräci. Nam quum à Rege Bithyniæ Galli simul & Græci in auxilium vocati venissent, partem regni tenuerunt, & ab utriusque populi Gallogräci sunt dicti.

Galata, à Pomponio & Mela numeratur inter insulas Siciliæ adjacentes, non procul à Melita.

Gälætaræ, Nympha marina à lacte candore sic dicta.

Gälætaræ, *גַּלְּאָתָרָה*, gemma est lactei coloris, incurrentibus sanguineis venis distincta. Plin. lib. 37. cap. 6.

Gälba Sergius, ut author est Sueton. in Galba, Nobilis Romanus, orator insignis, qui quum Hispaniam provinciam Prætor obtineret, convocato populo, tanquam de commodis ipsorum acturus, xxx. Lusitanorum milia trucidavit. Ejus frequens est mentio apud Cicero.

in Brut. Valerius autem dicit, cum trium Lusitanarum civitatum convocato populo, tanquam de commodis ejus auctorum, novem millia hominum trucidasse. Pædianus ait, cum pro direptis Lusitanis accusatum à Catone, duosque amplexum filios praetextatos, absolutum propterea misericordia fuisse.

Gálba, α : Vermiculus mira exilitatis, qui nascitur in esculis, à quo qui primus Sulpitiorum cognomen Galbae tulit, ab exilitate ita vocatus est: quem alii è contrario, quod præpinguis fuerit, ita nominatum scribunt. Talem enim Galli vacant Galbam. Alii quod opidum Hispanæ frustra diu oppugnatum, illitis demùm galbano facibus succederit. Nonnulli quod in diuturna valetudine galbeo, hoc est, remedii lana involutis assidue uteretur.

Gálbanum, i. { תְּרַבְּבָנָה cebelbenah. } Succus est, sive lacryma ferulae in Syria nascentis, quam metopium vocant, teste Diosc. lib. 3. Græci γαλβάνῳ dicunt per χ , nostri murata aspitata in suam medium, Galbanum vocant. { GALL. Vne espece de gomme appellée galbanon. ITAL. Galbano, gommo. GERM. Ein gummi dises namens. HISP. El galbano. ANGL. A kind of gumme called galbanon. } Lucan. lib. 9.

Hic ebulum stridet, peregrinaque galbana sudant.

Plin. lib. 12. cap. 25. Dat & galbanum Syria, in eodem Amano monte è ferula, quam ejusdem nominis resinæ modò stagonitum appellant. ¶ Est etiam hoc nomine genus vestimenti delicatorum, à colore albo, ac sublucido, quod nullus habet pilos. { GALL. Vne sorte de vêtement blanc, duquel usent les delicats. ITAL. Habito bianco da gente delicata. HISP. Vestidura de color blanco. ANGL. A kind of garment which delicate folks did use. } Juven. Satyr. 2.

Carulea indutus scutulata & galbana rasa.

Gálbanatus. { γαλβανωτός. GALL. Vestu d'un tel habit. ITAL. Vestido con tale habito. GERM. Mit einem solchen weißen Kleid angezogen. HISP. Vestido de aquel color. ANGL. Clothed with such a garment. } Nomen simile participio formavit Martialis, quod est Galbano indutum: accipiturque pro homine molli & effeminato:

Iacet (inquit) occupato galbanatus in letto.

Gálbanus, a, um, adjectivum. { γαλβανι. GALL. De galbanon. ITAL. Di galbano. GERM. Das von dem gummi ist galbanum genant. HISP. Cosa de galbano. ANGL. Of the gumme galbanon. } Virg. 3. Georg.

Galbaneoque agitare graves nidore chelydros.

Idem 4. Georg.

Hinc jam galbaneos suadebo incedere odores.

Galbares, mortuorum condita corpora. Suprà Gabares & calvares. Legge Gabbara.

Gálbinus, a, um. Mollis & lascivus. { παρώδιον sarvach. GALL. Mol, deliciat, lascif. ITAL. Molle, lascivo, lussurioso. GERM. Weich, zart, geziest. HISP. Enflaquecido, luxurioso. ANGL. Delicat. } Mattialis, Galbinos habet mores.

Tunica quoque galbina à colore dicta est. Fl. Vopiscus in Aurel. Inter hæc fuit tetricus chlamyde coccea tunica galbina. Quanquam in hoc Vopisci loco malim legere Tunica gabina.

Galbineus, χλωγός, vitidis, pallidus, flavus. Vegetius in veterinaria Eryngii florem (qui ceruleus) esse tradit gabinei coloris.

Galbeum, ornamentum muliebris generis. Festus.

Gálbuli, avicula quæ uvis murensibus, calamis & retibus capitur. Mart. lib. 13.

Galbula decipitur calamis & retibus ales,

Turget adhuc viridi quum rudit uva mero.

Quidam eandem esse existimant cum ea quam Græci ιππεός appellant. Quod an verum sit, ipsi viderint. Plin. certè lib. 33. cap. 11. author est, quem Græci ιππεός vocant, à Latinis galbulum appellari. Gálbulus, pilula cypressi arboris, in qua semen reconditur. { οφείδης το κυπρίσιος. GALL. Noix de cyprès. ITAL. Nosse di cypresso. GERM. Cypressennuss. HISP. El agalla de cypres. } Varro lib. 1. de rustic. cap. 40. Non enim galbuli qui nascuntur, id est, tanquam pilæ parva corticæ, id semen, sed in his intus primigenia semina dedit natura. Legendum potius globuli, quia apud Theophrast. in hist. plant. φυτεύσαι vocantur.

Galbus. Gloss. Galvus χλωγός, id est, viridis, sed in flavum transiens. Est Germanis gálb, vel gálbi, id est flavus. }

Gálbes, γαλῆ. GALL. Vne bollette. ITAL. Donnola. GERM. Ein wiesel. HISP. Comadreja. ANGL. A weasel. A Græcis appellatur animal illud notum, quod Latini mustelam nominant: ut multis argumentis docet Sipontinus, recentiorum omnium Græcorum errorem redarguens, qui felem γαλῆ nominant. Nam quæ de Gale tradit Arist. eadem omnia mustelæ assignat Plinius, neque ad felis natum possunt accommodari.

Gálē, α , instrumentum est ferreum ad capitis munitionem inventum. { יְכֻבֵּן כְּבָבָה. κέρας, κεραῖφαλα. GALL. Heaume, armet, une salade, bonnet de fer, casque. ITAL. Celata, elmo. GERM. Ein helm / beckenhaub. HISP. El capacete, yelmo, armadura de cabega. ANGL. An helmet or sallett. } Plaut. Amphit. Frater trudebat fratrem hastæ & galea. Ovid. 13. Metam.

Ipse nitor galeæ claro radiantis ab auro

Insidias prodet.

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Canitiem galeæ subiectio que meam.

Livius, Galeæ cornua. Est autem galea, teste Diodoro, crista capitis de corio, quum sit cassis de lamina. Dictaque Galea Varroni à Galero, quo multi antiquorum usi sunt. Conum, curvaturam galeæ, quæ in ea præminet, dicimus, super quam cristæ sunt. Lego apud Alexand. Neapolitanum lib. 1. quo loco refert insignia Galearum apud diversas gentes, Cymbris nostris, atque Teutonibus in usu fuisse, ut galeas contigerent horrentium hiatibus animalium, quo in aciem delati essent truculentiores. Plin. lib. 7. cap. 56. Galeam, gladium, hastam Lacedæmonii invenire. Varro à galero deducit, quanquam videtur potius, δοῦλος το γαλῆ, à felo. Olim enim ex diversorum animalium pellibus conficiebantur. Quod

pater ex ipsis nominibus apud poëtas. Sunt enim apud illos κανίδης λακεῖα. Sic etiam quod ex felina pelle fiant, γαλῆς dicitur. γαλῆ enim felis est, vel simile animal ei, quod vocant λακεῖα. Quare & Homerius quoque λακεῖον, galeam vocat. Hæc ex Scaligero in Vari. ¶ Galéa genus navij, unde:

Armo caput galeæ, pelagus percurro galéa.

Sic Ver. Dicitur. Sed vox Latina non est. Italis galea, & galeria. Hist. galera. GALL. galée, & galere, & GERM. Galea / est navis longa, actuaria navis, quæ ramis agitur. || Galeola, & diminutivum, id est, parva galea. Diomedes lib. 1. ¶ Est quoque sinum, & galeola vasa sinuosa. Varro de vita populi Roman. lib. 1. Ubi erat vinum in mensa positum, aut galeola, aut sinum: à figura galeæ. || Non. Marcell. cap. 15.

Gálēas: Galeam induere. { κοάρις εἰδὼς, κοάριον ἐπίθιξα. GALL. Armer d'un armet, se couvrir d'un heaume. ITAL. Vestire celata, armarsi d'elmo. GERM. Ein helme ausszehen. HISP. Armare con yelmo ò capacete. ANGL. To put on an helmet. } Hircius s. de bell. Afric. Milites in campo jübent galeari, & ad pugnam patari. Cinna apud Non. in clypeat.

— miseras audet galeare puellas.

Gálēatus: Galea indutus. { ο κοάρις εἰδὼς μηδεποτέ, ο κοάριον, & ιμμηρεύεις. GALL. Armé d'un heaume, qui a armet en teste. ITAL. Chi ha celata ò elmo in testa. GERM. Der ein helm auss hat. HISP. Armado de capacete ò yelmo. ANGL. That hath an helmet. } ut, Galeati, galeis testi milites sunt. Galeata Minerva, apud Cicero. denat. deor. Et barbari quidem Jovis, galeatæ Minervæ. ¶ Galatum exordium, vel principium, i. commune principium, quod ut galea omnibus conveniat. Sulpitius Victor, Vulgate (de exordiis loquitur) si tale sit, quale esse possit in omnibus causis, nihil proprium aut personatum, aut rerum, de quibus agitur, habent. Quod idem & galeatum à quibusdam vocatur, quoniam commune ita esse possit, ut in omnibus causis, quemadmodum galea, seu galeatum, omnibus indigis possit esse commune. Hieronymus, Hic prologus Scripturarum, quasi galeatum principium, omnibus libris, quos de Hebreo veritus in Latinum, convenit potest.

Gálēa, dicitur plumbi & argenti vena communis, quæ & μελανία vocatur. Plin. lib. 34. cap. 18. Est & molybdæna, quam alibi galeam vocavimus, plumbi & argenti vena communis. Quo pacto autem conficiatur galena, docet idem Plin. eodem lib. cap. 19. Plumbi (inquit) nigri origo duplex est. Aut enim sua provenit vena, nec quicquam aliud ex se parit: aut cum argento nascitur, mixtisque venis conflatur. Ejus qui primus fluit in fornacibus liquor, stannum appellatur: qui secundus, argentum: qui remansit in fornacibus, Galena: quæ portio est tertia addita venæ.

¶ Galenum, vas vinarium. Romani antiqui dixerunt, Galenum vinum Gl. Isid. est proprium, à Galeno Campaniæ oppido. ||

Gálēnus, γαλῆ. Nomen medici excellentissimi, ex Pergamo Alœ urbe. { Ein ausbündiger arzt aus Asia bürtig. Floruit tempore Trajani adusque Antonini Pii tempora. Plurima reliqui de re medica conscripta volumina, quæ hodie omnium teruntur manib. Scriptis & dictionarium in omnia Hippocratis opera ordine literatum. Fama est 140. annos vixisse.

Gálēotæ, γαλῆται. Erant vates quidam in Sicilia & Attica: à Galeo Apollinis filio, qui frater Telmessi ejus fuisse traditur, qui Telmessum urbem in Caria condidit, oraculo ex Dodona accepto. Alcænus scribit, Dionysium tyrannum Galeotas solitum consulere in Sicilia. Meminit horum Cic. lib. 1. de Divinat. quum ait: Huic interpres portentorum, qui Galeotæ tum in Sicilia nominabantur, responderunt, &c.

Gálēos, γαλῆ. Piscis est à Rhodiis olim maximo in pretio habitus, qui à nostris etiam mustela dicitur. Plin. lib. 32. cap. 2. Quod ad repugnantiam rerum attinet, quam Græci antipathiam vocant, nihil est venenarius usquam, quam in mari pastinaca, urpote quum radiis ejus arbores necari dixerimus. Hanc tamen persequitur galeos.

Gálētæ, α , γαλῆται, species est stellionis, Plinii temporibus Italiz incognita. Hic & colotes & ascalabotes appellatur. Plin. lib. 29. cap. 4. Scorpionibus maximè contrarius invicem stellio traditur, ut virus quoque pavorem iis afferat, & torporem frigidū sudoris. Hunc Græci coloten vocant, & ascalaboten, & galeoten. In Italia non nascitur. Est enim hic plenus lentigine, stolidoris acerbi, & vescitur: quæ omnia à nostris stellionibus aliena sunt.

Galepus, γαλῆ, urbs Thraciæ & Pæonum, author Steph.

Gálēritæ: Avis quæ nunc alauda dicitur. Varro gallericum appellat, quia plumam elatam in capite habet galeri similitudine. { κορνιθός. GALL. Alouette. ITAL. Lodola. GERM. Ein lerch. HISP. Cugujada. ANGL. A larke. } Plin. lib. 10. cap. 49. Quæque de una ave galera privatum commemorat.

Gálēræ, α , idem quod Galerus. Usus est C. Gracchus apud Censores, ut author est Sosipater. ¶ Inde Galericula, parva Galera. Invenitur etiam Galeria, quo usus est Varro *attione scenica* 2. authore Sosipatro. Itaque non leviter emendandum est id quod legitur apud Festus, Galeria à Galerum similitudine dicta.

Galeros, Galamancos. Lege, Camelancos, vel Calamaucos. Bed. de Tabernac. lib. 3. cap. 8. Super caput autem gestas pileum in modum parvuli calamamauci, sive cassidis, quod extenditur supra summum capitum. Legendum, calamamauci.

Gálērvs, i, sive galercum, i, neutr. sive Galerium. Isid. lib. 19. Orig. cap. 30. Pileus rotundus à galere similitudine dictus, ut inquit Varro. { תְּרַבְּבָנָה migbaħħab. κωνή, πίλεις. GALL. Un petit chapeau. ITAL. Capello. GERM. Ein hut. HISP. El bonete ò sombrero. ANGL. An hat. } Stat. lib. 1. Thebaid.

— temperat astra galero.

Juvenal. Satyr. 6.

— flavo crinem absconde galero.

Gell. cap. 15. lib. 10. Is solus (flamen Dialis) album habet galerum, &c. Apuleius Apolog. 1. Pontificum Galerius, litigus Augurum. Suet.

in Neron. cap. 26. Cum pileo, aut galero (nocte ire.) Galerus non tantum Mercurii erat, sed & Pontificum. Apuleius, Quod Imperatoribus paludamentum, quod Pontificibus galerus, quod litus auguribus. Accipitur interdum pro coma aliena, quam ad galei effigiem formata capiti ita aptare solemus, ut internosci non queat. φιλάκη, πλωτήν. Hoc apud Suet. in Calig. capillamentum nominatur.

Galerulus, sive galericulum, diminutivum. { μιδίας, μιλον @ . GALL. Petit chapeau. ITAL. Picciolo capello. GERM. Ein hutlein / kappen. HISP. Pequeño bonete o sombrero. ANGL. A little hat. } Suet. in Othon. cap. 12. Galericulo capiti propter raritatem capillorum adaptato, & annexo, ut nemo dignosceret. Item Martial. Epig. 50. lib. 14.

Gilesius, i. γαλέως. Fluvius juxta Tarentum. Virg. lib. 4. Georg.

Qua niger humectat flavenia culta Galesius.

Horat. 2. Carm. Ode 6.

Dulce pellitis ovibus Galesi.

Flumen.

Galgulus, i. γαλέως. Avis est, quæ si spectetur à quopiam morbo regio laborante, sanatur æger, & avis emoritur. Plin. lib. 3. cap. 11. Avis isterus vocatur à colore, quæ si spectetur, sanari id malum tradunt, & avem mori. Hanc puto Latinè vocari galgulum.

Gallæ, 2. { γαλλαῖα galil. γαλλαια. } Nomen duarum regionum, ex quibus una Galilæa Gentium vocatur, vicina Tyriotum finibus, ubi & Salomon viginti civitates donavit Hiram Regi Tyri in sorte tribus Nephthali. Altera Galilæa dicitur regio sita ad Tyberiadem, & stagnum Genesaret in tribu Zabulon. Plin. lib. 5. c. 14. Pars Judææ Syriæ contermina, Galilæa vocatur. || § Alio sensu est tempus illud, quod Servator noster in Galilæa exegit à resurrectione usque ad ascensionem: tanquam dicatur Galilæa commemorationis. Vide Glos. far. Græcob. Meursii.

Galium, vel Gallium, herba, quæ vim coaguli habet in cogendo late. Itaque γάλιος à γάλα. Diosc. lib. 4. cap. 91. ||

Galli, à γάλας, quod lacteum succum continet. Fructus quercuum. { γαλλικ. GALL. Noix de Galle. ITAL. Galla. GERM. Eichapsel / oder gallapsel. HISP. Galla para tintar. ANGL. A gall nutte. } Plin. lib. 20. cap. 20. Cervicis dolores cum galla & lini semine pari mensura sedat. Virg. 4. Georg.

Proderit & tonsum galla admiscere saporem.

Gallam bibere ac rugas conducere ventri:

quum ait Lucilius, præmonet parsimonia esse utendum, neque gula indulgendum, ventrèmque coarctandum. Festus. ¶ Gallæ etiam instrumentum est sutorium, ἐπένος, subula. Macrobi. Saturn. lib. 2. c. 2. Plancus in judicio fortè amici cùm molestum restem destruere vellet, interrogavit (quia sutorum sciebat) quo artificio se tueretur. Ille urbarè respondit, Gallam subigo. Sutorium hoc habetur instrumentum, quod non infacet in adulterii explorationem ambiguate convertit. Nam Plancus in Mævia Galla nupta male audiebat.

Gallæci, sive Gallæci, γαλλαῖοι. Vulgo Galleghi. Hispaniæ populi sunt Gallis finitimi. Mart. lib. 1.

Nec qua Gallæco linuntur auro.

Sunt tamen qui hoc loco apud Martial. legunt Callaico, per secundam consonantem.

Gallæclæ, vulgo Gallizia. Regio est citerioris Hispaniæ, cuius descriptionem vide apud Plin. lib. 4. cap. 20. { Ein Landeschaft in Hispanien / jen Gallizia genant. }

Gallare, bacchari. Laurenbergius.

¶ Galleco, γαλλεος, γαλλικος. Gloss. à Gallis sacerdotibus.

Gallerium, Galeæ. V. olim Faliscorum, Comitatus titulo olim nobilis, quo gaudiæ familia Comitum Altæmpiorum. ||

GALLIA. { γαλλία tsarphá: h. γαλλία. Steph. καλλιγαλλία. Ptolemaeo. ANGL. France. } Vulgo France. Europæ pars, sic à candore populi dicta. Gala enim lac latinè dicitur: nam montes & rigor cœli ab ea parte Solis ardorem excludunt & temperant. Vide infr. Gallæ. Est autem triplex, Togata, Comata, & Braccata. Gallia Togata dicitur Cisalpina, quæ talicet inter Alpes est & Rubiconem fluvium antiquum Italie limitem: ita dicta, quod populi illi Romanorum more toga uterentur. { Lombarden / wirt ien Italien zugerechnet. } Braccata autem Gallia, dicta est Gallia Narbonensis, Romanorum provincia: à braccis villoso vestis genere appellata, quibus peculiariter ejus provinciæ homines utabantur. { Die Provinz oder Delphinat. } Comata cognominatur omnis transalpina Gallia, à come nurriendæ studio. { Das ganze land so zwischen dem Meer/den Roncevaux und Alpeburg/auch dem Rhein begrissen wirt/welches grösster theil ien Frankreich genennt wirt. } Hæc rursus in tres partes dividitur, Belgicam, Celticam, & Aquitanicam, quæ Aremorica autem dicta est. Nam à Scalde ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eadèmque Lugdunensis: inde ad Pyrenæi montis excusum, Aquitanica. Vide supra in Celtæ, & Celtica. ¶ Gallia Togata non est, vt quidam credunt, ipsa plane Cisalpina; sed Cisalpina pars, togata enim incipit à Rubicone flumine, & Placentia terminatur: Cisalpina vero initium quidem ipsa quoque capit ab eodem flumine, sed terminum habet alpes. Erant autem ia Togata multæ municipia, multæ coloniæ Romanæ. Præterea dixit Cic. in Epist. 1. ad Attic. Videtur in suffragiis multum posse Gallia: jas enim ferendi Romæ suffragii habebant omnia municipia, exque omnes coloniæ, id est Romanæ dicebantur, quia jura possiderent ci-viam Romanorum. Nam Latinæ suffragium non habebant, sed tantum jus Latii: unde appellatæ. Ex Aldi commentario in Epist. ad Attic.

Gallambicus versus facetissimus ac venustatis siplenus, à Gallo & iambo. Vide Gallambus. ||

Gallæcius, a. um, quod est ex Gallia: ut Gallica terebra, apud Col. lib. de arborib. cap. 8. Gallicum acer, in Transpadana Italia, transque Alpes nascens, præcipui candoris. Plin. lib. 16. c. 15. Plaut. Aul. se. 5. a. 3. Muli viliores Gallicis cantherii.

Gallica palla Martiali. Testatur enim Cicero, viros etiam in Gallia usus fuisse palla. ||

Gallæcanus, a. um: Gallicus: ut, Gallicanæ res. Cicer. pro Quint. Quid & de societate multa inter se communicant, & de tota illa ratione atque re Gallicana, &c. Varro lib. 1. de re rust. cap. 32. Ceteraque quæ alii legamina: alii (ut Gallicani) legaria appellant. Gallicana catella. Matt. Epigram. 198. lib. 14.

Gallæ, a. um. Sicut Gallicus, & Gallicanus, quod originem habet ex Gallia. Salust. lib. 14. hist. Duæ Gallæ mulieres conventum vitantes, ad menstrua solvenda montem ascendunt. Catul. de Berecynthia, Agite, ite ad alta Gallæ

Cibeles nemora simul.

Galli Rom. formidosi: & Tumultus Gallicus. Plutarch. in Marcell. & in Cam.

Gallæ, arum. { γαλλικα. GALL. Galloches. ITAL. Zoccoli, galloze. GERM. Bundeschuh so die Franken tragen wann es regen witter ist. HISP. Gallochas. ANGL. A kind of shooes for raynie weather. } Genus calceamenti, quo utuntur Galli pluvioso tempore. Vulgus (inquit Baylius) vocat Gallos. Cicer. 2. Philipp. Nam quod quarebas quomodo rediisse: primùm luce, non tenebris: deinde cum calceis & toga, nullis nec gallicis, nec lacerna. Gell. noct. Attic. lib. 13. cap. 20. refert T. Castritium discipulis suis proprio vertisse, quod feriato die conspicerentur lacernis indui & gallis calceati.

Gallinærlæ, a. γαλλινερια. Insula est in mari Tusco secundum Italiam, contra montes Ligusticos, à gallinarum agrestium copia, ut inquit Varro lib. 3. de re rust. appellata. ¶ Est & lyva gallinaria, γαλλινερια ibi, Cumis vicina, de qua Cicero ad Patrum, Qu. Caprarius obviata mihi fuit in sylva Gallinaria. De hac Strabo ita scribit: Hoc quoque in sinu fructuosis virgultis frequens, & arboribus, sylva est multis portecta stadiis, aquatum indiga.

Gallögreciæ, γαλλαῖα. Regio Afriæ minoris, Cappadociæ, Bithyniæ, & Pamphyliæ finitima, quæ alio nomine Galatia dicitur: cujus incolæ Galatae dicuntur, & Gallogreci. { Ein landschafft im mindesten Asia / so sunst Galatia heist. } Nam quum Galli, multitudine abundante, relicto natali solo Italiam invaserint, Græciam impulerunt, Macedoniam occuparunt, in Asiam transierunt duce Leonorio, qui Gallogreciam mixto ex Gallis Græcisque vocabulo cognominaverunt.

Gallögreci, idem sunt qui Galatæ, ad quos Pauli epistola extat. Eorum regio est Galatia, quam Gallorum aliquot populos insedisse, Plin. lib. 5. cap. 32. testatur, & Ptolemaeus lib. 5. tabula Asia prima. Strabo quoque lib. 4. Teotolages è Narbonensi, Tœlistobogios & Trocinos è Celticis Galliæ profectos, Phrygiæ Cappadociæ & Panphagoniae vicinam occupasse scribit: tanto olim hominum robore Galli valuerunt. Meminit & Livius pluribus lib. 8.

Galliambus, versus à Gallis Cybeles sacerdotibus dictus, quia in hujus deæ sacris eo plurimum utebantur. Ergo nomen est à Gallus & iambus.

Gallo, as, βαρχόδω. Bacchor, infanio, Gallos Cybeles sacerdotes imitator. Varro Eudemonibus, Et deam gallantes vario retinebant studio. Nonius.

Gallonius, vir sumptuosus, de quo Cicer. pro Quint. Non usque ed tamē ut in capite fottunisque hothium honestissimorum dominentur ii, qui relicta bonorum virorum disciplina, & quæsum, & sumptum Gallonii sequi maluerunt. Idem 2. de finib. Sed qui ad voluptatem omnia referens, vivit ut Gallonius loquitur ut frugi ille Piso.

¶ Gallus multa significat. Vetus versus est,

Gallus avis, populus, fluvius, Bacchique sacerdos.

Dicendum, Cybelesque sacerdos. ||

Gallus, nota avis, nocturnus vigil, quem excitandis in opera mortaliibus, rumpendisque somno genuisse Providentia divina videtur. { γαλλικος schechvi. αλιστρα. GALL. Coq. ITAL. & HISP. Gallo. GERM. Ein han. ANGL. A cocke. } Cicero. 2. de Divin. Democritus quidem optimis verbis causam explicat eum ante lucem galli canant: depulso enim de pectore, & in omne corpus divisio, & modificatio cibo, cantus edere, quiete satiatis: qui quidem silentio noctis (ut ait Ennius) favent faecibus russis, cantu planisque premunt alas. Et paulò autem: Quia galli victi silere solent, canere victores. Unde joco proverbiali dicimus, Superatus es à gallo quopiam, οὐτε τοιοῦτος, in servos qui dominos à tergo sequuntur, supplices videbant & abjecti, cuiusmodi solent esse galli superati in pugna. Domi pugnas more galli, εἰδεμόχας ἡτοι μέλετο. In eum qui semper domi desidens, non audet vel in bellum, vel in certamina proficisci foras. Nam hoc pugnacissimum quidem est, sed domi. ¶ Huic finitimum est, Gallus in suo sterquilino plurimum potest. ¶ Gallus insilit, αλιστρα. inimicū. Ubi quis semel victus, redintegrat certamen. ¶ Gallorum incusare ventrem, αλιστρα. μέμπειας κρίσιος. De edacibus ac luxo multum absumentibus facultatum. Huic enim animanti venter mirifice calidus, ita ut omnia statim concoquat. Aristoph. in Vejisis.

¶ Gallus, qui est è Gallia. Isid. lib. 9. c. 2. Galli candore corporis tuncupati sunt. γαλλικος enī lac dicitur. Et lib. 14. cap. 4. causam addit: Montes enim, inquit, & rigor cœli ab ea parte Solis ardorem excludunt: quo sit ut candor corporum non coloretur. Sed videntur potius dici à wallen/peregrinari, quod peregrinationibus delectentur. Germani Gallos Belgas vocant wallen. Strabo lib. 4. Sunt qui Gallos trifariam dividunt, in Aquitanos, Belgas, & Celtas. Sic & Caesar lib. 1. de bello Gallito.

Gallus fluvius Phrygiæ ortus apud Modæ, qui austus & navigabilis factus, qui olim naues non veheret, Bithyniam ostis suis definit.

Gallus, γαλλος. Cybeles sacerdos. { Ein pfaff der göttin Cybeles. } à Gallo Phrygiæ fluvio, cuius aquam qui gustassent, reddebantur insati. Lucan. lib. 1.

— crinémque rotantes

Sanguineum populis ulularent tristia Galli.

Ovid. 4. Fast.

Amnis it insanâ nomine Gallus aquâ.

¶ Gallus Asinius scripsit libros adversus Ciceronem. Sueton. *Claud. cap. 41.* ¶ Fuerunt quoque duo Galli præstantissimi Juris-consulti, quorum alter Ælius Gallus, qui librum edidit de *verb. Post- sign. qua ad ius civile spectant*; cuius meminit Festus *verb. Post- liminum*, & Gellius *lib. 16. cap. 5.* ubi malè legitur *Cæcilius Gallus*, pro Ælius, ut recte advertit D. Bertrandus Præses Tolosanus *lib. 1. de Iurisper.* Alter est Gallus Aquilius, de quo plurima sit in *Iure mentio*, & in *Indicib. Iac. Labbii, Anton. Augustini, & alior.* & apud Bertrand. loc. cit. *lib. 2.* quem valde commendat Cicero pluribus locis à pæfatis Authoribus laudatis. ¶ Fuit item hoc cognomen Cornelii præstantissimi poëtae, cuius etiam aliquot extant fragmenta. Hic Cornelius Gallus Ægypti præfetus, Augusto Caesar familiarissimus fuit; cuius tamen iussu, quum in productionis suspicionem venisset, fuit imperfectus. Non obscurè indicat Sueton. in *August. cap. 66.* Vide plura de hoc supra in dictione *Cornelius.*

Gallinæ, æ, avis nota. { ἔρην, ἀλεπούς. GALL. Geline ou poule. ITAL. Gallina. GERM. Ein henn. HISP. Gallina à polla. ANGL. An henne. } Terentius in *Phorm.* Anguis per impluvium decidit de tegulis, gallina cecinit. Plaut. *Milit. sc. 2. a. 2.* Quod Gallinam, aut columbam se dicat lectari. Idem *Afin. sc. 3. a. 3.* Dic me tuum passerculum, gallinam, coturnicem. Juvenal. *Satyr. 13.*

— Gallina filius alba.

¶ Villa ad Gallinas unde dicta, vide apud Suet. in *Galba. cap. 1.* Plaur. in *Pseud. sc. 1. a. 1.* An obsecro hercle habent quoque gallinæ manus? Nam has quidem gallina scripsit. ¶ Tria autem gallinarum genera enumerantur à Varrone *de reruſt. lib. 3. cap. 9.* villaticæ, rusticæ, sive agrestes, & Africanæ. Villaticæ dicuntur vulgarissimæ illæ quas in villis, & nonnunquam etiam in urbe ali videmus. Rusticæ, sive agrestes, medii cuiusdam generis sunt inter villaticas & Africanas: quæ Varronis tempore rarae erant in Urbe, & in ornatibus publicis poni solebant cum plittacis, & merulis albis, aliisque rebus inusitatibus. Ideo autem dictæ sunt agrestes, quod non in villis, sed ferè in sylvis ova facerent. Hæ primum allatae sunt è Gallinaria insula maris Ligustici: ubi hoc gallinarum genus agreste est, & ferum. Paulatim deinde circures factæ, omnem Italianam impleverunt, & ex Italia in Galliam & Germaniam translate sunt, à quibus ea de causa Longobardicæ gallinæ vocantur. Tertium gallinarum genus est quas, quod primùm ex Africa in Italianam sunt translatae, Africanas vocavere. Hæ (ut loco jam citato ait Varro) grandes sunt, variae, gibberæ, & à Græcis Melægtides appellantur. Vulgus hodie vocat gallinas Indicas.

Gallinacæ, a, um, quod ex gallinis est. { ἔρην. GALL. De poule, ou geline. ITAL. De gallina. GERM. Von hennen. HISP. Cosa de gallo, o gallina. ANGL. Of an henne. } ut, Pullus gallinaceus. Varro *3. de reruſt. cap. 9.* Gallinaceis enim pullis bis deni dies opus sunt, pavonis ter noveni. Gallinaceum fel. Cic. *2. de Divinat.* Gallinacea ova. Varro *3. de reruſt. cap. 9.* Si ova gallinis pavonina subjicies, quum jam decem dies pavonina fovere coepit, tum denique gallinacea subjice, ut una excludant. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 4.* Agninae & pullos gallinaceos.

Gallinacæ, i, substantivum. Ipse gallus. { ἄλικτεν. GALL. Coq. ITAL. & HISp. Gallo. GERM. Ein han. ANGL. A coke. } Pescennius Niger, ob unius gallinacei direptionem decem manipulares qui raptum ab uno comedenter, securi percuti iussit. Plin. *lib. 37. cap. 10.* Alectorias vocant gemmas in ventriculis gallinaceorum inventas crystallina specie. Idem *lib. 8. c. 17.* Gallinaceorum crista. Gallinacæ, ii, & Gallinatæ, æ, qui gallinas curat. { ἔρην. GALL. Nourrisseur de poules, poullavier. ITAL. Gallinaio, o gallinaia. GERM. Ein man oder fraro so die hennen versorgt. HISp. Gallinero o gallinera, que crian las gallinas. ANGL. An henne heard. } Plin. *lib. 10. cap. 55.* Traditur quædam ars gallinarii cuiusdam dicentis quid ex quoque esset. Varro *de reruſt. lib. 3. c. 9.* Inter duas ostium sit, qua gallinarius curator ire possit.

Gallinacæ, ii, locus in quo aluntur gallinæ. { ὁγκάρι. GALL. Un gélinier, le lieu où les poules se juchent, un poullier, ou paillier. ITAL. Palladio, luoco da galline. GERM. Ein hühnerhaus/oder hühnerstall. HISp. El gallinero donde duermen las gallinas. ANGL. A coop where pultric is kept. } Columel. *lib. 9. cap. 3.* Gallinatæ constitui debent in parte villa quæ hybernū spectat Orientem. Græci, authore Polluce, μέλγαρος: vulgus à pullis gallinaceis, Pullarium appellat.

Gallincinum. { ἄλικτενφωνία. GALL. Le temps de la nuit que les coqs chantent. ITAL. Quella parte della notte, quando cantano gli galli. GERM. Die zeit der nacht wenn die hanen freyen. HISp. La media noche. ANGL. The tyme of the night when the coakes craveth. } Pars noctis appellata est, qua galli cantant, quæ est quarta castræ vigilis. Apul. *lib. 2. de asino aureo*, Noctis gallicinio venit quidam juvenis è proxima civitate.

¶ Gallipolis, Gallipoli. V. E. regni Neapolitani, ad mare Adriaticum, sub A. Hydruntino, alias *Callipolis.* ||

Gallulasco, cis, pubescere est. Nonius in *epodio*, puerum mulieri præstare nemo scit, quanto melior sit, cuius vox Gallulæ sit, cuius jam ramus roborascit. Ex Nonio. At potius est grave quiddam & raucum sono, more gallinaceorum: quod in adolescentibus jam pubem emitentibus solet accidere: quod alio nomine *hirquitallire* dicitur. Nonius etiam dicit, Gallulo, as.

¶ Galvus: vide *Galbus.* ||

Gammæ, est flagellum, quo quis disrumpitur, non arbitrio carnificis, sed sententiâ judicis, per plures paucioresve percussionses, & iactus condemnatis infictos.

Gamale, γάμαλε, urbs in Judæa, sive in Syria Judææ finitima. Josephus, Syriæ habitatio quædam Gamale. Sueton. in *Tito*, Tarachiam & Gamalem urbes validissimas Judææ in potestatem rededit.

¶ Gamalis. In II. Longob. 2. tit. §... l. 7. Si aliquis de sacramentalibus mortuus fuerit, potestatem habeat ille, qui pulsat, in loco mortui similem alium nominare de proximis legitimis, aut de naturali-

bus, aut de gamalibus, id est, contabulatis. Intelliguntur legitime matrimonio nati.

Gamelius, a, um: nuptialis, γαμήλιος, à γάμῳ, nuptia. ||

Gamelus olim dicebatur, qui nunc Camelus. Terent. *Scaurus de Orthograph.*

Gambrium, γαμβρῖον, urbs Ioniae. Steph.

¶ Gamma, nomen literæ, indeclinabile. Ausonius tamen flebit gamma, a.

Gamma, æ, trigonum, ad formam literæ gamma. Rei agrimensotiz Authores lapidem finalem, seu limitem vocant, ad figuram literæ exstructum, ut ex Frontino & aliis notat Laurenbergius.

Gammadium, ii, & gammadia, æ. γαμμαδῖον, parvum gamma. ||

Gämmärüs, i, aquaticum animal, simile cancro: vel (ut quidam putant) ipse cancer, cui bina brachia denticulatis forcipibus ad caput porrigitur. { ἄνευσ. GALL. Escravisse, Et langouste à Marseille. ITAL. Gambaro. GERM. Ein trebs / oder ein thier das im wasser läbt einen trebs gleich. HISp. Cangrejo à Camaro. ANGL. A fish lyklike erable. } Color ejus est glaucus & subviridis, sed inter coquendum rubescit. Martialis *lib. 2.*

Concolor in nostra gammare lance rubes.

Juvén. *Satyr. 5.*

Sed tibi dimidio constrictus gammatus ovo

Ponitar.

Veneti adhuc hodie nomen retinent. Plin. autem *lib. 9. cap. 31.* Leonem appellant: quod nomen Massilienses etiam habent.

Gämmödës, γαμμοδῆς, ferrum quo utuntur chirurgi ad extrahendum pus: ita dictum à similitudine Græce litteræ γ.

Gämös. { γάμπη chatunnah. γάμος. GALL. Nopces, mariage. ITAL. Nozze. GERM. Hochzeit. HISp. Bodas. ANGL. Marriage. } Latinæ nuptiæ. Hinc composita sunt, agamus, monogamus, bigamus, digamus, trigamus, polygamus, quæ omnia penultimam corripiunt. Hieronymus contra Jovinianum: Non damno digamos, imò nec trigrams, & si dici potest, octograms.

Gamphasantes, populi Libycæ Æthiopizæ, sine ulla vestibus viventes, qui (sicut scribit Pomponius) à præliis abstinent, quum nec tela jacere, aut vitare noscant, ideoque obvios fugiunt. { Nackende leute in dem innersten Libya wohnen. } Plin. *lib. 5. cap. 8.* Gamphasantes sud, præliorumque expertes, nulli externo congregantur.

Gandavum, urbs Flandriae, vulgo *Gant.*

¶ Gandia, *Gandia*, urbs regni Valentini in Hispania, Ducatus titulus clara, gentis Borgiæ. ||

Gandri, populi sunt interioris Asiae Pomponio, quos Plinius trans Marianem in Ottum ponit. ¶ Sunt & Gandaræ populi quos Ptolem. *lib. 7.* in India, ad ipsum Indium sitos esse ait.

Ganæ, æ, & ganeum, à γάνεω. Lukanæ metetericum, gulosorum dirisorium, & popina: quod scilicet sit in terra, non ut cenacula, superius. { γανγρωτῖον, πρεγεῖον, ὅπλαρεῖον. GALL. Bordet, ou taverne bordeliere. ITAL. Bordello. GERM. Ein hurenhaus. HISp. El burdel. ANGL. A brothel house, a taverne of bauderie. } Est enim locus abditus, & velut subterraneus, vinolentæ & libidini aptus. Cite. *Pisonem*, Paulisper sterimus in illo genearum tuatum nidore atque funio: unde tu nos cum improbissime respondendo, tum turpissime eructando ejeisti. Terent. in *Adelph.* Ubi ego illum queram? Cedro abductum in ganeum. Plautus *Monach. sc. 1. a. 5.* Immeisit aliquod se in ganeum. Idem *Afin. sc. 2. a. 5.* Censem illum nunc pimum ire assuetum in Ganeam. Tacit. *lib. 6.* Illustribus viris peniciem inter ganeum & supra meditabatur. Colum. *in prolog.* Mot deinde ut apti veniamus ad gancas, quotidianam Laconicis cruditatem excoquimus. Plin. tamen accepisse videtur pro ipsa inglori cibariisque: ait enim de porco *lib. 8.* Neque alio ex animali numerosior materia ganeæ. ¶ Ganeas popinæque usque cō inhibuit Tiberius, ut ne opera quidem pistoria proponi venalia sineret. Vide Sueton. in *Tiber. cap. 54.* Varro *lib. 3. cap. 9.* Triclinium ganeum. Sed veteres codices habent genanium, vel potius genianum, est geniale.

Ganæones. { ἀρση. GALL. Bordeliers, hanteurs de taverne & bordels. ITAL. bordellieri. GERM. Ein hurenfürer/ein unnlitzer zechende in hurenhäusern. HISp. Los que andan al burdel. ANGL. Haunteries bawderie, russianes. } Dicti à ganeis, teste Nonio, quemadmodum Popinones à popinis, qui ganeas frequentant. Varr. *in Modio*, Et hoc interest inter Epicurum & ganeones nostros, quibus modulus est tæcula culina. Cicero *in Catil.* Quis ganeo? quis adulter? quis mulier infamis? quis corruptor juventutis? Terent. in *Heaut.* Si scis vis, ego dicam: getro, iners, fraus, helluo, ganeo, damnosus.

Ganganorum, promontorium Hyberniæ. Ptol. *lib. 2. cap. 3.*

Gängärdæ, γαγαρῖδæ, ut inquit Curtius, populi inter Assyrios & Indos, juxta Gangen. Virg. *3. Georg.*

In foribus pugnam ex auro solidoque elephanto

Gangaridum faciam, victorisque arma Quirini.

Gangæ, urbs Indiæ regia.

Gangæs, is, & Gangetis, γάγης. Indiæ fluvius maximus. { Ein grossa fluss in India. } Qui universam secat Indianam, secum aureas arenas trahens, alio nomine Physon à Græcis dictus: quem sacra litteræ inter eos annumerant, qui de paradiso profluunt. Fontes ejus alii incertos esse tradunt, vicinæque omnia rigare, quemadmodum Nilum. Alii in Scythicis nasci, ipsamque Indianam secare dixerunt, fluereque in eum triginta amnes. Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima per viginti patet. Altitudo, ubi vadissimus est, mensuram centum pedum implet. Ovid. *Eleg. 4. lib. 5. Tript.*

— Lato spatiantem flumine Gangem.

Dictus Ganges à Gange Æthiopum Rege, ut ait Suidas. Ovid. *lib. 4. Metam.*

Detolor extremo qua cingitur India Gange.

Gangētīcūs, a, um, γαγητῆς, Denominativum. Col. *lib. 8. cap. 8.* Jam nunc Gangeticas & Ægyptias aves temulenter eructas.

Ganglum, γαγλῖον, tumor in capite, vel collo ut plumbum proveniens, interdum flatu tantum, interdum tenuissimo humore plenus, quo

duo

Quo genera facillima sunt curata. Nonnunquam etiam contingit humores esse crassissimos, nullis cedentes medicamentis: quod genus non nisi arctis litigationibus, aut sectionibus potest curari. De his Cels. lib. 7. Est & Ganglion Paulo, nervi alicujus vel ex iectu, vel ex lassitudine contorsio, in multis quidem omnino partibus corporis, sed praecipue molibus, ut in extremitate manuum atque pedum.

Gangra, γάγρα, n, vel τὰ, urbs Paphlagoniae. Causam nominis Steph. explicat. Vide Candara. Alia est in Arabia felici.

Gangrena, x. { γάγραις. GALL. Chair morte par ulcere & inflammation. ITAL. Carne morta di una piaga. GERM. Der Krebs oder das faule fleisch von dem Krebs har. HISP. Carne muerta de llaga. ANGL. Dead flesh in the body of a botche. } Cum & diptongo: caro est emotta ex ulcere, vel inflammatione: cui nisi opportuno remedio occuratur ad vicina proscriptum. Dicta Gangrena, μεγά τὸ γάγραις, τὸ εἴδος, hoc est, à comedendo, seu depascendo. Subalbescit autem prius, demum atra sit sensu amiso in prominentibus membris, id est, inter ungues, & alas, & inguina: & in senibus ferè, atque his quorum corpus mali habitus est. Luc. lib. 1. Sat.

Serpere uti gangrena malo, ad quem herpetica posset.

Varr. Non vituperamus, quum sciamus digitum praecidi oportere: si ob eam rem gangrena non sit ad brachium ventura. Vide de hoc Cornelium Celsum lib. 5.

Gannula, est turpe lucrum.

GANNIO, is, ivi, vel gannii, itum, à γάννη. Propriè vulpium est: teste Donato, ξυνέγαγη. GALL. Glappir ou japper à la façon d'un renard, ou d'un chien, gronder. ITAL. Far voce di volpe, grunire. GERM. Wölle oder schreyen wie ein fuchs. HISP. Gañir el can, ó raposa. ANGL. To yaulpe or bark lyk a dogge or foxe. } Dicitur tamen & de canibus, quum clato ululatu dolorem quandam gaudium vestitari videntur. Inde ad homines translatum. Tertent. in Adelph. Quid ille gannit? quid vult? Persius Satyr. 5.

Stat contraria ratio, & secretam ganit in aurem.

Hujus compositum est Ogganno, de quo suo loco. Plaut. Ogganis? S. Nec gannio, nec latro.

Ganitlo, & Gannitus. { γάννιθος. GALL. Glappissement, jappement, grondement, grommellement. ITAL. il grunire. GERM. Das bellen. HISP. El gañido. ANGL. Barking, yaulping. } Lucetius,

Longè alio pacto gannitu vocis adulant:

Aut quum diserti baubantur in edibus: aut quum

Plorantes fugiunt submisso corpore plagas.

Gannitus Nericidum. Plin. lib. 9. cap. 5. Namque hæc in eodem spectata liture est, cuius mortientis etiam gannicum tristem accolat adivere longè. ¶ Gannitus est propriè veluti ploratus vapulatum. Donatus.

Gannodurum, γάννοδος, vulgo Constantia, Helvetiorum oppidum est ad Juram montem, teste Ptolemy lib. 2. cap. 9. { Costini an Bodense. }

Gans, vel ganza, anser. Plin.

Gans, κλωκόντες, avis similis gansæ, id est, anseri. //

Gymnēdēs, γαμμῆδης. Trois filius fuit formosissimus puer, quem quum Jupiter deperiret, jussit in cœlum ab aquila portari, & sibi à taliculis esse, repudiato ministerio Hebes, quæ ante illius raptum miscendo nectari præterat. Hanc fabulam tangit Virg. lib. 1. Æneid. quum inter causas odii Junonis in Troianos, recentet rapti Ganimedis honores. Higinus in Astronomiam Poët. tradit Ganimedem inter sidera translatum confidete signum illud quod Aquarium vocamus, quod ejus stellæ suo situ aquam fundentis imaginem videantur reserare.

Gramantes, γαρμαντες. Populi interioris Libyæ, Psyllis finitimi, à Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantum oppidum ex suo nomine condidit. { Völsker im innern Libyæ. } Fuit etiam Garamantes regis nomen, cuius filiam Garamantida Jupiter apud Baugandam fluvium compressit, & ex ea genuit Jatbam.

Gramanticus, adj. Ætivum: ut, Garamantica signa, apud Silium lib. 2. Garamantis, idos. Patronymicum scemiminum. Virg. 4. Æneid.

— rapsa Garamantido nymphæ.

Gardingus, dignitatis nomen. Cod. II. antiq.

Garella, A. xviii. sub P. Constantinopolitano: in Leonis Imper. dispositione.

Grem, tribunal, subitarium exstructum Imperatoribus. Cerdæ. //

Garganus, i, γάργανος. Mons in Apulia, cujus accolæ proprie Apuli dicuntur. Hodie vulgo vocant Montem S. Angelis. Lucan. lib. 4.

Appulus Adriacas exit Garganus in undas.

Gargantenses, gens mixta Amazonibus, γαργαντες.

Gargaridio, as. Antiquis idem erat quod gario. μαύρος, φλυαρίς. Varro in Epist. ad Rusticum, Poëmata ejus gargaridians dices, O fortuna! ô fors fortuna! Nonius.

Gargarus, i, & in plurali numero Gargara, γάργαρος. Cacumen est montis Idæ, teste Macrobius, in ea parte ubi ad Mylos declinat: tanta frumentum ubertate affluens, ut quoties infinitum rei alicujus numerum velimus denotare, à Gargarorum frugibus sumamus similitudinem. Ovid. lib. 1. de arte amandi, quum vellet Romanum puellatum numerum immensum ostendere, dixit tantam esse Romæ puellarum copiam, quantam in Gargatis segetum. Hujus autem tantæ ubertatis cauia est fontium abundantia, quibus solum irrigatur: adeò ut æstivis caloribus fruges non facilè possint aduri. Nam etiæ Ida mons totus fere plurimis irrigetur fontibus, unde & Homerius πληνίδαι vocat, præcipue tamen ea pars hujus montis, quæ ad Orientem Solem Mysiam contingit. ¶ Est etiam oppidum hoc nomine in radice hujus montis situm, ut docet Mactob. lib. 5. cap. 19.

Gargatizo, as, are. { γαργαζεις. GALL. Gargarizer, gârgouiller. ITAL. Gargareggiare. GER. Gurgeln in der Kälen. HIS. Hazer gargarismo. ANGL. To gargill, to wash the moist or throat. } Est liquorum ore haustum sape ad gurgulionem, id est, guttur revocate. Plin. lib. 20. cap. 17. Sedat anginas cum melle ac hyssopo ex aceto gargarizatum. Idem lib. 20. Voci succus sub certamine utilis, & qui gargarizatur uva tumente, adjecta mentha. CORN. Cels. lib. 4. cap. 12. In

Calepini Pars I.

vetus capitis dolore communia sunt stetnutamenta excitare, inferiora vehementer restigare, gargarizare his quæ salivam movent.

Gârgârâzatio, & Gargarizatus. γαργαζεις. GALL. Gargarization, gârgouillement. ITAL. Gargarizamento. GERM. Das gurgein. HISP. Gargarismo. ANGL. Agargilling. Quibus usus est Plin. lib. 21. cap. 19. & lib. 30. cap. 4.

Garge γαργη. Urbs Libyæ. Steph.

Gargetius, γαργητη. Oppidum est pars de tribu Ægeide.

Gârgitelüs, γαργητη. Polluci: Canis cuiusdam generosi nomen, qui Geryonis boves custodiebat, & leonibus insultabat: quem tunc Hercules interfecit, quam illius armenta abduxit: sicutque Cerberi Epitociti frater, ut scribit Julius Pollux lib. 5.

GARRIO, is, ivi, vel garrii, à garris, vel à γαρρώ, est propriè avium, sed usurpatum pro loqui, idque sine delectu & incepto. { γαρρώς, γαρρών hamâb. γαρρών, φλυαρίς, ἀδειγής. GALL. Iargonnor, jaser, caquier, babiller. ITAL. Cicalare, ragionare pazamente, garrire, cianzare. GERM. Schweißen/klappern/herausblättern. HISP. Parlar vanamente, gorgear las aves. ANGL. To chat as bird, to bable. } Cicero. lib. 2. de Orat. Nam & seculis multis ante Gymnasia inventa sunt, quæ in his Philosophi garrire coepérunt. Maritalis,

Garris in aurem semper omnibus Cinnâ.

Idem,

Melitique rana garriant Ravennates.

¶ Propriè tamen Garrite est avium, à quibus ad homines ineptæ loquaces transfertur. Plaut. Curcul. At patet tuus rutsum tibi. PL. Nugas, garris. Idem Aul. sc. 1. a. 3. Ita soleo garrite nugas.

Garrulitas, atis: Loquacitas. { γαρρών hemjâb, γαρρών hamitâb. ἀδειγής. GALL. Dégagement ou gazonnement d'oiseaux, caquet, jaserie, babil. ITAL. Cianciame, ragionare alla ciocca. GERM. Klaps perheit/das onnuß schrodgen. HISP. Demasiada parleria. ANGL. Jangling, babling. } Martial. lib. 5.

Crede mihi, quanvis ingentia Posthume dones,

Authoris perenni garrulitate sui.

Sic Plin. lib. 26. cap. 1. Extemporalis garrulitas. Quint. lib. 2. cap. 4. Rauca garrulitas picarum. Ovid. 5. Metam. Senec. e. 16. de consol. ad Helviam, Garrulitas pueri, argutiae, lascivia.

Garrulus, a, um: Ineptæ loquax. { γαρρών metapsiphéph, γαρρών homéh. ἀδειγής. GALL. Babilleur, caqueur, jaseur. ITAL. Chiacchiarone, ciarlane. GERM. Schrödiger/klappern. HISP. El que vanamente parla, demasiado parlador. ANGL. That chattereth, and speaketh many vain words. } Plaut. in Merc. Verum si non amant, odetunt, molesti iridem, atque difficiles: Garruli, osores, infensi, irascendi, sibi, suisque invidi. Terent. in Adelph. Sensi illico ad illas suspiciati: sed me reprehendi tamen, ne quid de fratre garrulæ illi diccerem, ac fieret palam. Sed hæc significatio est metaphorica. Propriè enim aves garrulae dicuntur, maximèque illæ quæ canoræ sunt, & egregie vocales. Virg. 1. Georg.

Garrula quum tignis nidum suspendit hirundo.

¶ Garrulus cantus. Plin. lib. 10. cap. 29. Luscinias diebus ac noctibus continuis quindecim garrulis sine intermissione cantu. Garrula si-stra. Martial. lib. 14.

Hac quatrat tenerâ garrula sifra manu.

Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.

— Verboſi: garrula verba fori.

Idem 2. Fast.

Garrulus in primo limine rivos erat.

¶ Garrulus, inquit Nonius, dicitur cordatus. Varro Peripl. lib. 4. In hac civitate tum regnabat Dionysius homo garrulus & acer.

Garrito, as, are, idem quod gario. Varro, Quidnam garritudatis, dicentes, O fortuna! Sunt qui scribant garritudatis.

Gârûm. { τὸ γάρον. GALL. Sausse qu'on faisait de la lie où le poisson saillé avoit été longuement, salmoire, ou saumure. ITAL. Salmora che si fa à pesci per conservarli. GERM. Ein fischnüß. HISP. Salsa, ó salmuera de los alaches peces. ANGL. Sauce made of alased fishes. }

Liquamen est ex intestinis piscium sale maceratis: ita dictum quod primum ex garo pisces confici soleret. Plin. lib. 11. cap. 8. Aliud etiamnum liquoris exquisiti genus, quod garum vocavere, intestinis piscium, cæterisque, quæ abicienda essent, sale maceratis: ut sit illa putrefactum lanies. Martial. lib. 13.

Nobile nunc sitio luxuriosa garum.

Idem Epigr. 102. lib. 13.

¶ Garopola, qui gatum vendit. //

Gârûs, i, γάρος. Piscis est ex genere locustarum, ex cujus intestinis primum garum confici cepit. Vide Plin. lib. 31. cap. 8. & lib. 32. cap. 11.

Gârûmnâ, x, Garonne. Aquitanæ fluvius, Celtas ab Aquitanis dividens, oritur octingentimo à Narbone stadio in montibus Pyrenæis. Vide Pomponium Melam.

Gâryophyllum, i, seu potius Caryophyllum. { γαργαφύλλον. GALL. Clous de girofle. ITAL. Garofolo. GERM. Rägatrin. HISP. El clavo de girofle olerofo. ANGL. A giliofer. } Frutex est, teste Ruellio, in Oriente nascens, sambuci forma, semine grano piperis grandiori, fragiliorique, ex atro rufescente, in clavi modum capitato, exerts in adversum quatuor denticulis sese stellatim decussantibus, prominulo apice, quadrati alveoli sive medio orbiculatim prodeunte. Hoc semen, quoniam clavatum habet speciem, clavi nomine à populis Occidentalibus appellatur. Omnino autem scribi debet per secundam consonantem in capite, non per quintam, ut vulgus scribere consuevit. Dicitur enim Caryophyllum τὸ γάρον γε φύλλον, quæ si nucis folium.

¶ Garzala, Garzala. V. E. Illyrici sub A. Ragusino.

Garzonostasium, γαρζονόστασιον, locus Constantinopoli in media aula magni templi, ubi pueri stabant.

Gasachius, in ll. Salic. adversarius, cui est causa nobiscum, i.e. lis. //

Gafidanes, γαφιδᾶνες. Gemma est quæ in Media invenitur, coloris olearini, veluti floribus sparsa. Author Plin. lib. 37. cap. 10.

Z z

|| Gastaldus

¶ Gastaldus, custos. Gastaldia, custodia. Lex. I.C. Unde Feudum gastaldiae, & guardiae, in libris feudor. lib. 1. tis. 2. Vetus vox Germanica: Gallie Chastelain, & Chastelenie, ut exponit Petr. Greg. in syntag. lib. 6. cap. 3. n. 10. & 11.
 Gastaldius, Comes. Gastaldii, curtes regias providentes. Cod. II. antiqu.
 Gaſter, ſu. Gaſterium. ζερπα Diſcoridi: genus vafis ventricosum, ut ex etymologia apparet.
 ¶ Gaſtræ, vafa urinaria.
 Gaſtröchires, ζερποντες. Dicebantur quaſi ventrimanus, qui manuum artificio vietum quærerabant.
 Gaſtrimargia. { ζερπογεια. ANGL. Gluttonie, ravining. } Nima influvies, ut apud Arist. in Ethicu. Gaſtrigmargus, gulosus.
 Gaſtromantia, Fons in Achaia, apud Athenienses, teſte Pausania lib. 7.
 Gaſtronia, regio Macedonica. Steph. ζερποντη. Vide Caſtronia.
 ¶ Gaſtrum, vas æneum cum fundo angusto. Gl. A.L.
 Gathæ, ζερπαι, urbs Arcadiæ. Steph.
 Gaudara, ζερπα, vafa Macedonia. Steph. in Gaudara.
 ¶ Gau. Auson. e. 1. 12. in Monosyll.

Ennius ut memorat, replet te letificum Gau:
 id est, gaudium. Turn. lib. 23. cap. 28. Vide Laurenberg.

Gavata, vas escarium, quaſi cavata, g., poſita pro c.
 GAUDIUM, ii, est affectio animi, alicuius praesentis boni opinione concepta, lætitia, voluptas. { ποντω ſimehah, ποντω ſason. ζερп, ζερп. GALL. Ioye, réjouissance. ITAL. Allegrezza, gaudio. GERM. Frerod. HISP. Gozo, alegría. ANGL. Joye, gladeness. } Et propriè quum exhibatatur animus aliqua re, neque tamen ita ad exteriora diffunditur, ut facile appareat. Lætitia vero dicitur, quum ita moveretur animus, ut etiam ad exteriora egrediatur, & maximè in vultu conspiicitur. Hinc dicunt Stoici gaudium in sapientem cadere posse, lætitiam non posse. Cic. 4. Tusc. Nam quum ratione animus moveretur placide atque constanter, tum illud gaudium dicitur: quum autem & inaniter & effusè animus exultat, tum illa lætitia gestiens, vel nimia dici potest, quam ita definiunt, Sine ratione animi elationem. Senec. Epif. 60. Gaudium sapientis est, non voluptas. Catull. de com. Boren.

— Anne parentum

Fruſtrantur falfis gaudia lacrymulis.

Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Nos procul expulſos communia gaudia (triumphi) fallunt.
 Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. Da vicissim gutturi gaudium. Idem Aul. sc. 1. a. 5. Dii quibus & quantis me donatis gaudiis (de auro.) ¶ Gaudiis deditus, i., cupidinibus. Salust. in Ingurib. Qui dediti corporis gaudiis, per luxum atque ignaviae etatem agunt. ¶ Hujus diminutivum, Gaudiolum, ζερπανος, & compositum Gaudioloquus, qui cum gaudio loquitur, ut apud Plautum. ¶ Dictum gaudium, quaſi Gaurium. Græci enim ζερп, lætum, superbum, glorioſum dicunt.

¶ Gaudimonium, pro gaudio.

Gaudibundus, apud Apul. & apud eundem

Gaudialis, ſapiens leges.

Gaudēo, es, gavisus sum: Lætor, exulto, triumpho, gaudio affior: à Græco ζερп, & in d mutata. { ποντω ſameach, ων ſan. ζερп, ζερп. GALL. S'éjouir, être joyeux & bien aise. ITAL. Allegrarsi, dilettarsi. GERM. Sich freuen/ſtörlig ſein. HISP. Allegrarse. ANGL. To be glad or joyous. } Gaudere cum dativo. Catullus,

Salve o venusta Sirmio: atque hero gaudie.

Cic. Calio, Mihi gaudeo, tibi gratulor. Terent. in Heaut. Gaudere adeo occipit, quali qui cupiunt nuptias. ¶ Differunt autem gaudeo, & lætor: nam tunc gaudere dicimus, quum re aliqua exhilaratur animus, nullum tamen ejus foris appetit indicium: Contrà lætari, quum ita moveretur animus, ut in vultu & gestibus lætitiae signa præcantur. Ovid. Eleg. 5. lib. 4.

Quod licet, & tutum est, intra tua pectora gaudie.

Cic. 4. Tusc. Atque ut confidere decet, timere non decet: sic qui dem gaudere decet, lætari non decet. ¶ Gaudere te aliqua, pro delectati. Virg. in Bucol.

— Numero Deus impare gaudet.

Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Illi quos audis hominum gaudere crux.

Cicer. de Senect. Quam gaudebat bello-Punico suo Nævius! quam Truculentus Plautus! quam Pseudolo! Gaudere gaudium: quemadmodum vivere vitam, ſomniare ſomnia, currere curſum, dicitur. Gaudere geminum gaudium. Gell. cap. 9. lib. 9. Terent. in Adelph. Hunc ſcio mea ſolidè ſolum gavisurum gaudia. Cælius Ciceroni, In theatrum Curionis Hortensius introit, ut ſuum gaudium gauderemus. Gaudeo voti, significat ex animo gaudeo te voti compotem factum esse. Apuleius lib. 1. Sed quid iſtud? voti gaudeo. Loquutio eſt nova & inuſitata, ut pleraque apud Apuleium. Gaudere in ſinu, proverbialis loquutio, quam & Poëtæ uſurpat, ſignificat ſecum, & cum ſuis lætari. Cicero. lib. 3. Tusc. Non iam plauſibilia non haec ſunt, ut in ſinu gaudeant, gloriore loqui deſinant. Tibull.

Qui ſapit, in tacito gaudeat ille ſinu.

Propert. lib. 2.

In tacito cohibe gaudia clausinu.

Hujus verbi composita ſunt, Congaudeo, ſimul gaudeo, ουζερп. Adgaudeo, gratulor, ιμχερп. Laſtantius lib. 4. Ego eram cui adgaudebat, hoc eſt, quaſi applaudebat, & gratulabatur. Plaut. Moſtell. sc. 3. a. 1. Gaudeant ſuo ſemper perpetuo bono. Item Men. sc. ult. a. 5. Quem (fratrem) eſſe inventum gaudeo. Idem Moſt. sc. 2. a. 2. Salve, ſalvum te adveniſſe gaudeo. Idem. B. Gaude. H. Quid ego gaudeam. E. Quia impero. Item, Gaudeo, eti si nihil ſcio, quod gaudeam. Idem Capt. sc. 1. a. 1. Ibidem sc. 5. a. 3. Hexum ſervavi, quem ſervatum gaudeo. Idem Men. sc. ult. a. 5. Gaudeo, ſi quid propter me tibi evenit boni. Senec. Epif. 46. Non delectatus modò, ſed & gavisus ſum. Gaudeo ventum, pro veniſſe. Plaut. Cifell. Quid ille dixit, qui ſecondo vefus eſt mari, ventum gaudeo ad te ecaſtor; ita hodie hic accepte ſumus ſuavibus modis. ¶ Cum tu es liber, gaudeo (formula eſt.) Idem Men. sc. 7. & sc. ult. a. 5.

¶ Gavescite, ζερп. Gaviso ζερп.

Gaugamela, vel Gangamela potius, ζενζερпла, locus Persidis. Steph. Vide Strab. in initio lib. 6.

Gavia, avis eſt aquatica in petris nidificans. Plin. lib. 10. cap. 32. Gavia in petris nidificant, mergi in arbotibus. Parunt plurimum ternas, ſed gaviae reſtate, mergi incipiente vere. Idem cap. 74. ejuſdem libri. Aquaticæ anates & gaviae.

Gaulēon, ζενζερп, teſte Solino, iſula eſt Libyæ adjacens, in qua ſeptem neque naſcitur, neque invectus vivit: pulvisque ejus quoque gentium jaſtus, angues & ſcorpiones perimit.

Gaulūs, ζενζερп. Navis genus parvæ & rotundæ. Festus. Item Gell. cap. 25. lib. 10. Eſt item Gaulos, iſula Siciliæ adjacens, ab ea parti qua Africam ſpectat. Author Plin. lib. 3. cap. 8.

Gaunace. Terent. Scaur. de Orthogr. Alii Gaunacen dicunt: alii Canacen.

Gaunatrices, duorum fratrum uxores.

Gaunacum, i., veſtimentum crassum. Varro lib. 4. de Lingua Latina. Meminit Aristophanes, οι ρρο καλθσ τησιδ', οι ζ καυάλα. Item Athenæus lib. 4. Καύανγς άυφιζεβληδοι: perperam legitur ζερп, ut Scaliger in Varronem obſervat.

Gauſtūs, ζενζερп. Mons Campania, Mallicis & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Stat. lib. 3. Sylo. Seu tibi Bacchæ vineta madentia Gauri.

¶ Hinc Gauranus, a, um, ut Gaurani montes, apud Plin. lib. 3. cap. 5. Gauranum vinum, quod in ſummis agri Falerni jugis naſcebat. Nam quod in mediis gignebatur montibus, Faſtianum: quodiu imis, Falernum dicebatur, teſte Plin. lib. 14. cap. 5.

GAUſAPĒ, Gauſapa, æ: Gauſapum, i., & Gauſapes, is. { ζερп adhītē, τὸ ἀυφιαδοί, τὸ ἀυφιανοί, οἱ ἀυφιάνης. GALL. Mante velue. ITAL. Schiavina. GERM. Ein geflozt Kleid, oder ein winterdecke. HISP. Veſtura velloſa. ANGL. A carpet to laye on a table, a frize garmen. Vestis militaris, ſeu ſtragili genus, quod olim ex ſtramento coſi ſolebat, quanquam poſtea etiam ex lance fieri coepit majoribus vilis: quo etiam in turbe utebantur, hyberno poſiſimū tempore, adverſus frigoris tempeſtātumque injurias. Plin. lib. 8. cap. 48. Atq[ue] quis torus e ſtramento erat, qualiter nunc etiam in caſtris gaſape, Patris mei memoria coepere amphimalla noſtra, ſicut villoſa cum ventralia. Nam tunica latiſlavis in modum gaſape teſti tunc pumum incepit. Quo in loco Gauſape genitivi caſus eſt. Eſt enim hoc mons indeclinabile, quanquā apud antiquissimos inveniatur gaſapes, is, & gaſapa, gaſapæ, & gaſapum, gaſapi. Adhuc apud probatos authores nonnunquam occurrit in numero plurali gaſipes. Apud Charis. lib. 1. Varro, Hæc Gauſapa. Et Augustus in testamento, Gauſapes & lodices meas. Cassius ad Mæcenatem apud Præſe lib. 7. Gauſapo purpuro ſalutatus. Ovid. lib. 2. de arte amandi.

Gauſapa ſi ſumpſit, gaſapa ſumpta proba.

Persius Satyr. 6.

Iam chlamydas regum, jam lutea gaſapa captis,
 Eſſe dāque ingentēſque locat Cæſonia Rhenos.

Idem Satyr. 4. pro barba hirsuta & prolixa. Sic enim ſolet incepſi tari verſus ille:

Tu cum maxillis balanatum gaſape peſtas.

Vide Martial. epigr. 49. lib. 14. & epigr. 138. & 152. ejuſdem libri. Gauſape quadratum. ¶ Gauſape, ſive Gauſapum, tapetia villoſa (nunc Turcica) quibus mensa tegebantur. Martial.

Nobilitate villoſa legant tibi Gauſapa citrum.

Varro 4. de L.L. Si aliquid item in convivariis, ut gaſapia. Gauſapinā penula, villoſa veſtis genus, quo hyberno tempore, & in gido utebantur. { η ἀυφιαγαζο, η ἀυφιανο. GALL. Mante euſabit velu dehors & dedans. ITAL. Schiavina. GERM. Ein geſetzliſt Kleid. HISP. Veſtidura velloſa d'entro y fuera. ANGL. A rugi wintergarde. ¶ Hanc ſic deſcribit Martialis in Diſtichis, epigr. 14. lib. 14.

Is mihi candor in eſt, villoſum gratia tanta,

Veſt me vel media ſumere melle velis.

Pro eodem dicitur & gaſapina, abſolute. Idem,

Menſe vel Auguſto ſumere gaſapinas.

Idem Mart. Epigr. 147. lib. 14. Gaſapina cubicularia.

Gauſapatus, a, um: Seneca epif. 54. Gauſapatus me in mare inſicio. Gauſapati, Gauſapinā indutus. { η ἀυφιαρτο, η ἀυφιαγαζο. GALL. Veſtu d' une robe ou mante velu dehors & dedans. ITAL. Veſtito di manto peloſo. GERM. Mit einem geſetzliſten Kleid. HISP. Veſtidura velloſa d'entro y fuera. ANGL. A rugi wintergarde. ¶ Hanc ſic deſcribit Martialis in Diſtichis, epigr. 14. lib. 14.

GAZĀ, x. { ζερп ganaz, שׂרְכָּר rechſe. ζερп. GALL. Grande chevaſſe, finance, ou richesse. ITAL. Mafferitia, richezza. GERM. ſchätz/reichtumb/hab vnd guth. HISP. Grandes riquezas. ANGL. riches, the store an ſtuffe of any man. } Dicſio Perſica, ſignificat opes, ſupelleſtilem, & omne quod poſſidemus. Pompon. Melia, Gaſam Perſæ æratium vocant. Curt. lib. 3. Igitur quaſi parum muſimenti oppidi fidens, ante Solis ortum pecuniam regiam (gaſam Perſæ vocant) cum pretiosiſimiſ retum efferri jubet, ſimulans ſagam. Virg. 5. Æneid.

— & gaza latuſ agreſti.

Idem,

— tabulaque & Troia gaza per undas.

Cicer. 2. Offic. Omni Macedonum gaza, que fuit maxima, potius eſt Paulus. Sueton. in Neron. cap. 31. Gaze anti quissima, theſauri. ¶ Atbam gazas dixit Horatius, pro cumulatissimiſ opibus, non ſine ſpecie proverbiali. ¶ Eſt etiam Gaze nome civitatis in Petſide, ita dicitur quod Caſſibyles eò velut in munitiſſimam totius regni arcem omnes opes pecuniātque congeſſerit.

Gazæus, a, um, ζερп, & Gazæticus, a, um, quod eſt ex Gaza urbe Perſica, circa quam nobilissima vina naſcebantur, teſte Pompon. Melia. Sueton. in Faſtum,

Vina mihi non ſunt Gazætica, Chia, Falerna.

Gazara, V. Terra ſanctæ, muris non eſt ciuſta, ſed habet vetetem

atrem, cui Sangioecus Turcicus praest: ut tradit Bellonius lib. 2.
Obseruat. cap. 79.

Gazophylacium, n. { גָזָה ganzách, גַּזְבָּשׁ lischeháh. גַּזְבָּשׁ פָּלָאָקָעָן. GALL. Thresherie, le lieu où on met le thresor. ITAL. Luogo dove si conservano le cose preziose. GERM. Ein schatzkammer / ein ort dahin man geht und gut behelt. HISP. El tesoro, lugar donde se guardan las riquezas. ANGL. A chest where a treasure is kept, a jewell house. } Nomen compositum ex Gaza dictione Persica, & Greco verbo φυλάκιον, quod est custodia. Est enim locus, in quo gazam, hoc est, thesaurum, opes, aut pretiosiorum supellestilem conservamus.

Gazaca, גָזָה, נִגְזָעָן, n. Urbs, aut vicus maximus in Media. Stephan.

Gazata, גָזָתָה, populi Galatiae aurum gerentes. Author Steph.

Gazorus, גָזָרָה, urbs Macedoniæ. Steph.

Gizus, גָזָה, urbs Indica longe maxima. Steph.

G E

¶ Ge, terra. Tertull. || Geh, גֵּה, oppidum est Arabiæ Petreæ, non procul à Petra regionis totius Metropoli. Author Steph.

Gebäl. { גְּבָּאָלָה. גְּבָּאָלָה. } Tertia Palæstinae portio, à qua deducitur gentile Gebalenum. Quin ipsa etiam Idumæorum regio, Gebalene, גְּבָּאָלָהָן, cognominatur. Author Steph.

Gebalena, גְּבָּאָלָהָן, regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebanitæ, populi sunt maris Rubri accolæ, in Arabia deserta, quorum præcipua oppida sunt Nagia, & Tamna, teste Plin. lib. 6. cap. 28. Hinc genus myrræ Gebanicum appellatur.

Gébeleizes, Dæmon: idem Zamolxidi putatur. Vide Herodotum lib. 4.

Gebennæ || multi scribunt, sed male. Scribendum Gebenna per C, les Cebenes ou Cevenos: ut monet Scalig. in Notitia Gallia. || mons est in Gallia, Arvernos ab Helviis dividens, ab ea parte, qua Cadurci & Ruteni Arvernos spectant. { Ein gebirg in Frankreich. } Cæsar lib. 7. bell. GALL. Partem copiarum ex provincia, supplementumque quod ex Italia adduxerat, in Helvios, qui fines Arvernorum contingunt, convenire jubet. His rebus comparatis, represso jam Luctorio, & remoto, quod intrare intra præsidia periculosem putabat, in Helvios proficiscitur: et si mons Gebenna, qui Arvernos ab Helviis discludit, durissimo tempore anni, altissima nive iter impeditiebat, &c: Ex quo loco Cæsar faciliè deprehendi potest extor eorum, qui extremum Allobrogum oppidum ad Lemanum lacum situm in confinio Helvetiotum, vocant Gebennam, quum omnino constet ex primo Comm. Cæsar, Genesiam appellari. Lucan. lib. 1. in plurali numero usus est pro oppido in Gebenna mente situ.

— Cana, inquiens, pendentes rupe Gebennas.

Gedanum, vulgo Danzig. Urbs est totius Borussiæ emporio celeberrima, ad ostium Vistulæ, fluminis Poloniae, in mare Balticum sese exonerantis sita. Hæc omnis generis merces copiosas secundo Vistula ex regno Poloniae acceptas, maritimis regnis & urbibus multis, sine vanitate impertit. Paret verò Regi Poloniae, & ad omnia quæ ad jus & personam Majestatis regiae pertinent juramento obligatur. Lib. lib. 5. statut. Polon. cap. 3. Vide Danticum.

Gédeon, { גְּדֹּעָה gideon. } Nomen proprium judicis Israël, qui occidit Oreb, Zeb, Zebee, & Salmana.

Gédröslä, גְּדָרָה. Regio majoris Asiae. Hodie Tarsæ regnum vocari, author est Sabellicus.

Gegania, mulier Rom. Plutarch. in Num. & Lyc.

Géhennæ, x. { גְּהַנְּמָה go hinnom. הַרְחָםָה. } Quid significet, expliat Hieronymus hisce verbis: Erat (inquit) idolum Baal juxta Hierusalem ad radices montis Moria, in quibus Siloa fuit. Hæc vallis & parva campi planities, irrigua erat, & nemorosa, plenaque delitiis, & lucus in ea idolo consecratus. In tantam autem populus Israël venerat dementiam, ut deserta templi vicinia, ibi hostias immolare, & rigorem religionis deliciae vincerent, filiosque suos incenderent dæmonibus, vel initianter: Et appellabatur locus ipse Gehennon, id est, vallis filiorum Hennon. Hoc Regum volumen, & Paralipomenon, & Jeremias plenissimè scribunt. Et comminatur Deus se locum ipsum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam Theopheth & Baal, sed vocaretur Polyandrium, id est, tumulus mortuorum. Futura ergo supplicia & pœnæ perpetuae quibus peccatores cruciandi sunt, hujus loci vocabulo denotantur. Duplicem autem esse gehennam, nimii ignis & frigoris, in Job plenissime legitur.

Géla, גְּלָה. Steph. Vulgo Cherza. Fluvii nomen est in Sicilia, & urbis, à pruina, quam multam gignit (Siculi enim גְּלָהָה, pruinam vocant) deducto nomine. Virg. 3. Aeneid.

Immanisque Gela fluvii cognomine dicta.

¶ Inde Gelous, a. um, denominativum. Ibid.

Apparet Camerina procul, campique Gelo.

Gelabillis, Gelasco: vide Gelo.

Gelasimus, גְּלָסָמָה, est ridiculus, risu dignus. ||

Gelasini, dentes anteriores, quos ridendo ostendimus. Cicero adversos acutos vocat. { גְּלָסָנוּס. GALL. Dents de devant, qui apparaissent quand on rit. ITAL. Denti dinnanzi. GERM. Die vordesten grossen zähnen im mund / so man entdeckt im lachen. HISP. Dientes de delante. ANGL. The fore teeth which appear in laughing. } דָּבָּדָּה גְּלָסָה, hoc est, à ridendo. ¶ Gelasini item linea sunt, sive rugæ, quæ in tidentis facie apparent. Martial. lib. 7.

Nec grata est facies, cui gelasinus abest.

¶ Item mimi, qui gelicatione faceta populum oblectant. Unde Gelasinus ille Plautinus, falsis dipteris populum delectat, & dum risum captat, irritetur. Unde est illud, Cave ex Gelasino fias cátage-lasinus: hoc est, deridiculus.

Gelbœ. { גְּלָבָּה hare-gilbôah. } Mons Syriæ ad sextum lapidem à Scytopoli, in quibus etiam est vicus grandis, qui vocatur Gelbos.

Geldria, Gueldre, una ex viii. Germaniæ inferioris provinciis, Ducalepini pars I.

catus titulo clara, Rheno, Vahali, & Mosâ fluminibus ittigua: cūjus urbes primariae sunt Arnhemium, Noviomagum, & Ruremunda, V. E. ad Mosam. ||

Gelicidium, Gelicidus, Gelo: vide Gelo.

Gellius, viri proprium, δέσποτης γελαῖς, id est, ridere: cujus extant Atticas noctes. Prænomen habet Aulus, quanquam non desint qui coniunctim legendo, Agellum dici potent.

Gellonem, baucalem, Gello, seu gillo. Ruffinus lib. 3. num. 14. Gello cum aqua, quam ad potum sibi preparaverat, vertebat se. Mox codem numero dicitur gellunculus, pro quo in Pelagio num. 24. suis scula. Glossarium Latino-Græcum: Gillo, βαυκαλος. Item ποδόγελος, aquale gello. Glossarium Camberonense manuscriptum: Gillo vas fictile, id est, baucalis. Papias: Gelonis, baucalis, vas. Inter catalectica veterum Poëtarum lib. 2. est carmen de mensuram pœnæ aura hujusmodi:

Augustum penitus torret Phætonius ardor,

Quem recreat fessum gillo, facella, melo.

Vide insuper cap. 30. Hic enim tem tantum egredi Isidori.

Geloni campi, גְּלָאָרָה מִדְיָה, in Sicilia sunt ad Gelam fluvium. Virg. 3. Aeneid.

Apparet Camarina procul, campique Gelo.

Geloni, גְּלָאָרָה, populi inferioris Scythia, Agathyrsis proximi: qui faciem pingunt, ut viriliores in pælio videantur. Patientissimi sunt inediæ, famaque urgente, equo vehuntur, sanguinis non nihil detrahunt, cōque cum lacte commisto inediā levant. Hodie Tartari appellantur. Virg. 2. Georg.

— pictosque Gelonos.

Lucan. lib. 4.

Messagetes quo fugit equo, fortisque Geleni.

Virg. 3. Georg.

Bisalta quo more solent, acérque Gelenus,

Quum fugit in Rhodopen, atque in deserta Getarum,

Et lac concretum cum sanguine potat equino.

Gesös, Cariæ portus est, juxta Halicarnassum, ut scribit Pomp. lib. 1. in descriptione Cariæ.

Geloum: Stagnum est Siciliæ, quod appropinquantes tetro odore abigit. { Ein stinkender see oder wüste psühzen in Sicilia. } à quo non procul duo fontes sunt, ex quorum altero si sterilis babit, concipit: ex altero autem si fecunda, sterilis fit. Hinc campi Gelo, stagno illi adjacentes. Sunt tamen qui ab Gela fluvio dictos volunt.

Gelū: Aquæ concretio ex frigore. { πάρη κέρας. κεψεῖς, κεψιδεῖς, μαργάρος. GALL. Gelée, glace. ITAL. Gelo, ghiaccio. GERM. Eis, gefrorene. HISP. Yelo o clada, ANGL. Y ce, frost. } Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist.

— astrito terra perusta gelu.

Ibidem Eleg. 10.

Terraque marmoreo est candida facta gelu.

Item,

Et niger induito candida barba gelu.

Aliquando tamen ponitur pro frigore, κεψές. Unde gelidum, frigidum dicimus. Antiqui etiam gelus dixerunt, teste Nonio: & similes ter gelum, geli. Luctet, lib. 5.

Affidusque geli casus mortalibus auferit.

Et lib. 6.

Demittit quæ sape gelum quod continent in se.

Cato apud Non. Secuti gelum crassum excidunt, & id loto alligato auferunt. Item Gelo, i. Accius apud Priscian. lib. 6. Profusus flamme hiberno gelus. Afran. apud Non. Silices cum fundat gelus.

Gelicidium, ii, ipsum gelo, & concretio aquæ. { πάρη κέρας. κεψεῖς, κεψιδεῖς. GALL. Gelée. ITAL. Gielo. GERM. Gefrierung. HISP. La cayda del yelo, o elada. ANGL. A freezing or congealing together. Colum. lib. 2. cap. 8. Ut prius convalescant radices frumentorum, quam hybernis imbribus, aut gelicidiis, primitve infestentur. Idem lib. 11. cap. 2. Hyemat cum frigore & gelicidiis.

|| Gelina, garba, vel coma segetis. ||

Gelo, as, are, activum verbum, idem quod frigore astringo. { κεψεῖς, κεψιδεῖς. GALL. Geler, glacer. ITAL. Congelare, agghiacciare. GERM. Gefroren machen. HISP. Elar. ANGL. To freeze. } ejus passum gelor legitur apud Juvenalem Satyr. 6.

— pavidoque gelansur

Pectore.

Sic gelatum lac. Colum. lib. 10. cap. 38. Gelatus caseus. Idem lib. 7. cap. 8. Sæpe etiam neutrum est, sed vix aliter, quam in tertii personis. Polyb. lib. 14. cap. 3. Non ante demetuntur, quam gelaverit. Idem lib. 15. cap. 6. Si gelant frigora, quarto die premendum. ¶ Hinc etiam componunt Congelo, Regelio, de quibus suis locis.

Gelasco, is, ere, est gelu astriungi. { κεψεῖς, κεψιδεῖς. GALL. Se geler ou glacer. ITAL. Congelarsi, agghiacciarsi. GERM. Gefrieren. HISP. Elarse. ANGL. To congeall, to freeze. } Gell. lib. 17. c. 7. Vina rarenter congealascunt. Plin. lib. 14. cap. 21. Vini natura non gelascit.

Gelatio, verbale: Congelatio. { πάρη, κέρας, κεψεῖς. GALL. Gelée, grande froidure, glacement. ITAL. Agghiacciamento. GERM. Gefrierung / oder gefrorene. HISP. Elamento, elado. ANGL. A freezing. } Plin. lib. 17. cap. 14. Si protinus editis fructibus gelatio magna consecuta est, etiam paucis diebus necat.

Gelabilis, c, quod gelu durari potest, à quo sit compositum Ingelabilis, vel potius incongelabilis, de quo suo loco.

Gelidus, a, um: Frigidus, congelatus, frigore concretus. { ῥητής, κεψεῖς. GALL. Fort froid, gelé, glace. ITAL. Gelido, freddo, gelato. GERM. Eisfalt. HISP. Cosafria, o clada. ANGL. Very colde, froser. } Virg. lib. 3. Aeneid.

— mihi frigidus horror

Membra quatit, gelidusque coit formidine sanguis.

Gelidus æther. Idem 8. Aeneid. Gelidus amnis, gelidærupes, gelidum flumen, apud eundem, Gelidæ-naturæ sydus. Plin. lib. 2. cap. 86. Gelida, absolute, subaudi aqua. Horat. 2. Serm. sat. 7.

Z 2 2 Positiv

Auro facta, germosisque monilibus onustas eas tradit reportandas. Gemmades, mulieres. *Gloss.* *Ibid.* ¶ Gēmō, is, ui, itum, γέμων. Plenus sum. Est prae animi angustia in sonum erumpo, lugeo, doleo, luctum & dolorem voce ostendo. { πονησθεῖς, πόνος ανάκτησις, στραγγός, στραχίσιος. *GALL.* *Gemir.* *ITAL.* *Gemere.* *GERM.* *Stüsszten.* *HISP.* *Gemir como doliente.* *ANGL.* *To sobbe, or grone to sighe.* { Unde *Gemitus*, στραχός. *Plaut.* *Amph.* *Dum hæc aguntur, interea uxorem tuam neque gementem, neque plorantem nostrum quisquam audivimus.* *Mart.* *lib. 9.*

*Quæ mala sunt domini, quæ servi commoda, noscis
Condyle, qui servum te gemis esse diu.*

Cicer. *ad Attic.* Bandem virtutem istam veniet tempus quum graviter gemes. ¶ Per metaphoram etiam de jumentis & rebus inanimatis dicitur, quum nimio pondere pressa sonum edunt. *Virg.* 6. *Aeneid.*

— *gemuit sub pondere tymba.*

Plin. in Epist. Ideo nequaquam par gubernatoris est virtus, quum placido, & quum turbato mari vehitur: tunc admirante nullo illaudatus, inglorius subit portum. At quum stridunt funes, curvatur arbor, gubernacula gemunt: tunc ille clarus, & diis maris proximus. ¶ Legitur etiam Gemor passivum, pro deploror. *Cicer. ad Attic.* *lib. 2.* Atque hic status una voce omnium gemitur, neque verbo cuiusquam sublevatur. ¶ Quandoque gemere ponitur pro flere, & quandoque pro canere, de iis solum avibus, quæ flebilem cantum habent, ut turtur, & columba. *Virg.* 1. *Eleg.*

Nee gemere aëria cessabit turtur ab ulmo.

Hinc fit Ingemo, de quo infrà.

Gemisco, is, ere, gemo. { πράγμα neerach, πόνος anak. στράχω, } ut, Ferale gemiscunt. *Claudianus* 3. *de rapt. Proserp.*

Gēmtūs, us, susprium. { ἡπάνη anachál, πόνος anakáh. στράχος. *GALL.* *Gemissement, soupir.* *ITAL.* *Gemito, sospiro.* *GERM.* Ein stüttz. *HISP.* *Gemido.* *ANGL.* A sobling, a pitiful grone or sighe. } *Cicer.* 6. *Verr.* Quod posteaquam dixi, tantus est gemitus factus aspectu statuæ, & commemoratione, &c. Idem 5. *Verr.* Quum totius Sicilia quotidie gemitus, querimoniásque audiret. Gemitus delphini est similis humano. *Plin. lib. 10. cap. 6.* *Plaut.* *Pseud. sc. 2.* a. 3. *Aliunt illud magno cum gemitu fieri (obscenè.)* *Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.*

Exigis ut nulli gemitus tormenta sequantur.

Idem Eleg. 9. lib. 4. Trist.

Et gemitus vox est magna futura mei (id est, querelæ & maledictorum.)

Idem 13. Metam.

Saxa moves gemitu.

¶ Legitur & Gemitu, antiqua declinatione in genitivo. *Plaut. in Aul. sc. 9. a. 4.* Tantum gemitique mali, molestiæque hic dies mihi obtulit.

Gembündüs: Abundè gemens. { πονησθεῖς, πόνος neenák. στράχως. *GALL.* *Gemissant & soupirant asprement.* *ITAL.* Che geme afframme. *GERM.* Hestig vnd ernstlich scüffend. *HISP.* Cosa que mucho gome. *ANGL.* That wayleth or sobbeth greasily. } *Ovid. 13. Metam.*

Ille quidem totam gemebundus obambulat Aetnam.

Gemona: Scalæ dicebantur Romæ, ad quas corpora damnatorum abiecabantur, & impacto unco trahebantur. *Cornel. Tacitus.* Tunc confossum collaceratimque, & abscesso capite truncum corpus Sabinæ in Gemonias trahunt. *Plin. lib. 8. cap. 40.* scribit canem à corpore servi non recessisse, abjecto in gradibus Gemoniis. *Sueton. in Aug. cap. 53.* Imputavit etiam, quod non laqueo strangulatam in Gemonias abjecerit. Et *cap. 61.* In Gemonias abjectus, uncōque tractus. ¶ Alludens ad has scalas *Tertull. ad versus Valent.* ait, Aliud ex alio per gradus revera Gemonios structum. Erant in Aventino in decima tertia regione urbis.

Gemonides, gemmæ quas quidam præantidas vocant. Prægnantes fieti & patere dicuntur, mederique parturientibus: nam tales in Macedonia juxta monumentum Tiresiæ inveniuntur, speciæque est eis aquæ glaciæ. *Plin. lib. 37. cap. 10.*

Gemursä. { *ANGL.* A corne in the toes, an agnail. } Tuberculum sub pedum digitis nascens: ita dictum quod gemere faciat cum qui id gerit, inquit Festus. *Plin. lib. 26. cap. 1.* Et hic quidem morbus in Italia celeriter restinctus est, sicut & ille quem gemursam appellavere priisci, inter digitos pedum nascentem, etiam nomine oblitterato.

GENA, ab Hebreo Ganæ. Est membrana tam superior, quam inferior, quæ tegit oculum. { יונת lechi. βλιφαρος, ομηριτιφυλλον. *GALL.* La peau tant de dessus que de dessous, qui couvre l'œil quand on le clie. Galli communius Latinorum nomen exprimentes vocant la paupiere de l'œil. Illi enim pellem, qua tegitur oculus, Palpebram nominant, sed impropriè, ut mox dicetur. *ITAL.* Guancia, goata. *GERM.* Ein augdeckel / oder augglid. *HISP.* Mexilla ò el carillo, parpado de ojo. *ANGL.* The eye lidde, the ball of the checke. } Terent. hodie non compresuli genam genæ. *Plin. Aquatilia dormire existimant, non oculorum argumento, quia non habent genas, sed ipsa quiete placida, seu soporata.* *Idem lib. 11. cap. 37.* Omnia talia, & pisces, & insecta non habent genas, nec integunt oculos. Ex his Terentii & Plinii locis luce clarius ostenditur, genas esse duo illa oculorum opercula, quibus coëuntibus, pupilla obtegitur, quas Cic. in Pison. & 2. de nat. Deor. vocat palpebras. ¶ Genæ etiam dicuntur pates illæ ab oculis ad mentum, quæ barba vestiuntur, quas radii in foemini, xii. Tabularum interdicto antiqui vetuerunt, pudoris sedes esse arbitrati, quod ibi maximè ostendatur rubor. { Die bayzen oder wangen/das under den augen ist bis auf das kyn. } Dicte genæ, quod in his pili gignantur. *Virg.* 8. *Aeneid.*

Tum mihi prima genas vestibat flore juventus.

Apul. in Magia. Purpuris infectas genas, & oculos illæsos illices. Hæ quoniam in mali speciem factæ sunt rotundæ, dictæ sunt etiam male. Vide plura apud Plin. lib. 11. cap. 37. Umbratus genas, id est, barbam gerens circa genas. *Stat. 3. Sylvarum.*

Genabum Aurelianorum, Orleans, V.E. & Academia sub A. Senonen-
si, ad Ligerim fluvium. }

Calepini Pars I.

Genavius, a. um, idem quod gulosus, a. um. *Vattro.* Hæc novissime in triclinium genavium introierunt è culina, propter fastidium. Sed vi de Genianus.

Gencia, æ: Ala est mille equitum, estque cujusdam temporis spatum, authore Heracleto.

Gēnēärchā, æ. γενεάρχης, generis princeps.

Gēnēä (γενεὰ, alias οἶκα.) vicus Corinthi: unde proverbium, οὐδαὶς ὁ κόπος τοῦ εἰλα γενεᾶς. Aliqui tamen incolas γενεᾶς vocant. Stephan.

Gēnēälögïä, æ, oratio generis originem ostendens. { γενεά jácōas, γενελογία. *GALL.* Genealogie, dénombrément des ancêtres. *ITAL.* Genealogia, descendimento di parentato. *GERM.* Ein geburts register geschlächts register/underzählung. *HISP.* Descripcion ó lignea del linage, ó generacion: que tambien en Castellano se dice genealogia è lignea. *ANGL.* A pedigree, a reckoning of forebears. } *Cic. 3. de nat. deor.* Quod si ita est, Cœli quoque parentes dii habendi sunt, Æther & Dies: eorumque fratres & sorores, qui genealogiis antiques sic nominantur, Amor, Dolus, Metus, &c.

|| Genealogicus, a. um: ad genealogiam spectans.

Genearcha, princeps, vel caput generis.

Genearchicum prædium, γενεαρχεῖον γενεαρχεῖον: progenitoriale prædium, vetus Novellarum interpres vertit: quod scilicet author generis suæ familiæ reliquit eâ lege, ut in ea perpetuò maneret. }

Genesara, Galilee lacus circumseptus urbibus plurimis, & celebris. Author Solin. cap. 48.

Gener, Generalis, Generatim, Generosus: vide Genus.

Gēnēärth, { γενεάρχης chinneroth. γενερέληνη λίμνη. } Strabo. Stagni nomen proprium: ab eo (ut quibusdam videtur) sic dictum, quod flanticibus ventis, crispantibus undis, autam ex se generate videatur. Sed hoc profectò ridiculum videtur in voce Hebraica Græcam querere etymologiam. Idem dicitur mate Tiberiadis, à Tiberiade civitate: & mare Galilææ, ab adjacente Galilæa provincia. Habet hoc mare, sive stagnum cxl. stadia in longitudine: xl. verò latitudine. Non tamen idcirco mare vocatur, quod ejus aquæ sint amarae sed Hebrææ linguae consuetudo est omnes congregations aquarum, sive salæ sint, sive dulces, vocare Maria, sicut in Genesi scriptum est, Congregations aquarum vocavit maria.

Gēnēsē, γενεῖα, urbs Laconicæ. Steph.

Genesis, geneseos: Generatio, nativitas. { γενελογία toledhah. γένεσις. *GALL.* Generation. *ITAL.* Generatione. *GERM.* Ein geburt/ankunft. *HISP.* Generacion. *ANGL.* Generation, birth. } Accipitur etiam pro sidere natalitio, quod conversione cœli oritur eo momento quo quis nascitur. Juven. Sat. 14.

Nota mathematicis genesis tua.

Idem Sat. 6.

— si prurit frictus ocelli

Angulus, inspecta genesi, collyria poscit.

Suet. in Vespa. Monentibus amicis cavendum esse Metium, quod volgo crederetur genesim habere imperatoriam, insuper Consulem fecit, id est, quod opinio esset, à mathematicis prædictum esse, fore ut imperaret. Budæus.

Genētēs, γενεῖς. Promontorium Themiscyrae regionis, inter Amisum & Phasin amnes, templo Jovis, quem ζεύς, id est, hospitalem vocabant, nobilitatum. Vide Strab. lib. 10.

Gēnēthlē, genethles, scemini generis, γενεῖς. Venus.

Genethlæci, orum, qui ex die & hora nativitatis fortunam hominis ostendunt. { γενεθλιαὶ chartummim. γενεθλιαὶ. *GALL.* Dressours de nativitez, astrologues qui considerent les nativitez & les constellations, faiseurs d'horoscope. *ITAL.* Coloro che pronosticano della natività. *GERM.* Ein waarsager von dem tag vnd stund der geburt hært. *HISP.* Los astrologos de los nacimientos. *ANGL.* Fortune shewers by the day and hour of nativity. } *Gell. lib. 14. cap. 1.* Adversum istos qui se Chaldaeos, seu genethliacos appellant, ac de mori, deque positu stellarum dicere posse, quæ futura sunt, profitentur, audivimus quondam Favorinum philosophum Romæ Giacè disserentem egregiâ oratione.

Genethlæci, a. um, γενεθλιαὶ, natalitius.

Genethlæ, orum, γενεθλιαὶ. Dicuntur celebrites, quæ sunt natali die.

|| Genethlia logia, prædictio ex natali die, notatio seu observatio ex sideribus natalitiis. }

Genethlius, γενεθλιος. Latinè natalis dicitur: unde Genethliaci dicti sunt: de quibus supra jam diximus. ¶ Ecce etiam Genethlius, Jovis cognomen, quod ei incumbet cura omnia propagandi. ¶ Fuit præterea, teste Suida, hoc nomine Palæstinus quidam Sophista, discipulus Minutiani & Agapeti: qui quanvis in ipso ætatis flore occident, plurimæ tamen scripta reliquit: ex quibus Suidas recenset λαοὺς & Δαλιτες & μελιτες, & multa alia, ut mirabile sit dictu, tam paucis annis virtæ tanta scripsisse.

Genēvæ, { *GALL.* Geneve. *GERM.* } Oppidum est Allobrogum ad Lemanum lacum, proximum Helvetiis, quod etiam hodie nomen retinet. Cæsar bell. Gall. lib. 1. Extremum oppidum Allobrogum est, proximumque Helvetiotum finibus Geneva. Ex eo oppido pons ad Helvetios pertinet. Ex quo loco Cæsaris facile deprehendi potest error eorum, qui hoc oppidum Gebennam appellant: quum Gebenna, eodem Cæsare teste, sit mons ille qui Arvernus ab Helviis dividit. De quo vide plura suo loco. Glareanus in Ann. in eum Cæsaris locum, sic inquit: Quatuor hæc nomina, Genua, Geneva, Genabum, & Gebenna, multum obscuritatis lectori ingrediunt, ac non attentum sœpè refellerunt: quæ ipsa longè diversa sunt. Genua enim Ligatum caput in Italia ad mare est nostrum: Geneva verò Allobrogum, ad ostia Lemani lacus, ubi Rhodanus exit: Genabum, Carnutum oppidum ad Ligerim amnem, hodie (ut quidam putant) Aurelia, vulgo Orleans: denique Gebenna mons est, qui Helvios ab Arvernis separat: ut libro septimo postea dicet Cæsar. Hæc Glareanus.

|| Gingibizæ, γενεθλιαὶ. *Gloss.* id est, Gingivæ. ||

Geniälis, & Genius: vide Gigno.

Gianes, gemma quam Magorum vanitas inimicorum poenas efficere promittit. Author Plin. lib. 37. cap. 10.

Gēnicūlum, Geniculatus : vide *Genus*.

Gēnistā, x, arbuscula quædam humilis est, fronde minuta, flore luteo, apibūsque gratissimo, semine lenticulis haud absimili, quod phaeolorum modo siliquis innascitur : ita dicta, quod in modum genu flexilis sit ad nexus, idcircoque vitibus ligandis idonea : vel quia genibus medeatur dolentibus. { מְלָה rōthēm. ἀράχνη. GALL. Du genest. ITAL. Ginostra. HISP. Hiniesfa, ò retama. } Vide Ruell. lib. 1. cap. 84. & lib. 3. cap. 142. Plin. lib. 21. cap. 9. Florem esse dixerim genistas, namque ex iis decerpitur luteus. Mart.

Non pyra qua lentā pendent religata genista.

Virg. 2. Georg.

— molle siser, lentaque genista.

Humiles genistæ, ibidem.

Gēnitālis, Genitor, Genitura, Genitivus, Genius, Genitus : vide *Gigno*.

GENO, is, ui, tum, ere, antiquis in usu erat pro gignere, generare. { הַוִּילְיָה holidh. οὐούσια. GALL. Engendrer. ITAL. Generare. GERM. Gebären. HISP. Engendar. ANGL. To begette. } Priscian. lib. 10. Gigno, genui : pro quo Geno vetustissimi protulisse inveniuntur. Varro in *Andabat*. Sed quod hæc loca aliquid genunt. Idem 1. de re rust. cap. 40. Quædam enim ad genendum, &c. Ex vetusto codice. Infinatum passivum Lucret. protulit lib. 3.

— taniò magis inficiandum,

Totum posse extra corpus durare genique.

Item, Genitur aliquoties apud Juris. l. 17. D. de leg. 1. Si qua filia mihi genitur, ei hæres meus centum dato : & leg. 13. D. de reb. dub. Si quis mihi filius, aut filia genitur, hæres mihi esto.

Trovāri, populi Molossiæ, à Genoo duce ipsorum. Steph.

Gēns, gentis : vide *Genus*.

Gēntā, γένε, urbs Indiæ extra Gangem. Steph.

GENTIĀNĀ, x, γένη, Dioscoridi herba est forio fraxini, magnitudine lactucæ, caule tenero, pollicis crassitudine, cavo & inani, ex intervallo foliato, trium aliquando cubitorum, radice lenta, subnigra, aquosa, & sine odore. Nascitur ubique, copiosissimè tamen in Illyrico, ubi à Gentio rege nomen accepit, qui primus eam invenisse dicitur, ut tradit Dio. lib. Sylva medicinalis 3. c. 3. & Plin. lib. 2. 5. cap. 7. quod etiam hodie servat in officinis.

Gentiana pumila, flosculo carulco instar calathi, in pratis humidis, radiculis albis, caule puniceo, foliis tenuibus vestito, florens in Octobri.

Gēntās, γένη : vide *Cissus*.

Gēntīls, Gentilitas, Gentilia : vide *Genus*.

Gentinus, γέντινος, urbs Troadis, ab uno filiorum Aeneæ condita. Stephan.

Gēntīs, Illyrici rex, qui gentianæ herbæ à se inventæ nomen fecit : teste Plin. lib. 25. cap. 7.

GĒNŪ. { בֶּרֶךְ γένους. GALL. Genosil. ITAL. Ginochio. GERM. Das Knie. HISP. Rodilla. ANGL. The knee. } Neutri generis, & indeclinabile in numero singulari, & in plurali genua. Sunt curvaturæ illæ, quibus crura & femora committuntur. Dicta genua, quod hæc dum infans est in utero matris, genis opposita sunt, Isidor. lib. 11. Orig. cap. 1. sive à generando, quod in genibus est vitalitas. Plin. lib. 1. cap. 45. Hominis genibus religio quædam inest, observatione gentium : hæc supplices attingunt, ad hæc manus tendunt : hæc, ut aras, adorant, fortassis quia inest iis vitalitas. Namque in ipsa genu utriusque commissura, dextra lævaque à priori parte gemina quædam buccarum inanitas inest, qua perfoßa, cœu jugulo spiritus fugit. Hæc Plin. Plaut. Cure. sc. 3. a. 2. Genua inediâ succidunt. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Non feres ni genua confircentur. Mox, genua ni tam nequiter fricantes. Ovid. 5. Fast.

Ipse genu nixus flammæ excusit ab aura.

Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Genu ut quemque icero ad terram dabo. Idem Cure. sc. 2. a. 5. & Mil. sc. 6. a. 2. Per tua genua te obsecro. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Iam fera Casaribus Germania, totus ut orbis,

Victa potest flexo succubuisse genu.

Per genua orare. Suet. in Tib. cap. 27. ibid. cap. 24. Ad genua procumbere. Ibid. cap. 20. Ad genua submittere se. ¶ Genu nixus : vide *Nixus*. Virg. 5. Aeneid.

Genua labant, vastos quatit ager anhelitus artus.

Ovid. 2. Metam.

Et genibus pronis supplex, similisque roganti.

¶ Genua summittere, pro flectere. Plin. lib. 8. cap. 1. Regem adorant, genua submittunt, coronas porrigunt. ¶ A genu fit nomen adjectivum Genicularius, a, um, de quo infrā. ¶ Veteres dixerunt genus, masculino genere. Lucil. lib. 4. Satyr. ut citat Nonius,

Hæret verticulis adfixum in posteriori

Parte, atque articulis, ut nobis talu' genysque.

Legitur etiam genus, neutri generis, in eadem significatione. Cicero in Orat.

At propter levum genus omni ex parte locatae

Parvas Vergilias tenui cum luce videbis.

Et paulò post:

Atque inter flexum genus & caput alitis hastis.

Livius 4.d. 5. Genus tenus. Ne genu quidem flexo, εδε γένοντας. Dictum est ἀπόλυτος, pro Ne tantulum quidem. Philostratus.

Gēnūlīā : Indumenta genuum. { μὲν ἀλκινία. GALL. Genouillier. }

ITAL. Internodi, ligame de calze, ò ginocchi. GERM. Hosenbendel.

HISP. Los mojales ò fenogiles para calzas. ANGL. The clothing of the knees. } Ovid. 10. Metam.

— queque

Poplitibus suberant pīto genualia limbo.

¶ Genuarius, γένουμ. Gloss. qui ad genua alicujus accedit. }

Gēnicūlum, i, diminutivum. { γένεν. GALL. Genouillet, le neud d'un

chaume, ou roseau, ou herbe. ITAL. Picciolo ginochio, nodo de canne

& herbe. GERM. Ein gleychle oder knödle an einem halm oder stengel.

HISP. Pequeña rodilla, el fiudo de la caña ò otra cosa. ANGL. The

knot of a straw. } Genicula dicuntur stipulae, vel caulis herbacei ternodia, & veluti articuli ac nodi quidam. Plin. lib. 8. cap. 39. Adu- dini in geniculo. Idem lib. 18. cap. 7. Genicula autem tritico sunt qua- terna, hordeo octona. Quandoque Geniculum accipitur pro germe, βλαστός.

¶ Geniculū : Geniculare dicitur seges, quum ad articulum pervenit, quum genicula accipit. }

Gēnicūlātūs, a, um, dicitur quod frequentibus geniculis constat, & heliotropium, quod ob id genicularis herba vocatur. { προλυτίς. GALL. Qui a nœuds, noué. ITAL. Chi a molti nodi. GERM. Von gleich oder knödle. HISp. Cosa che tiene nudos como caña. ANGL. Full knottes or joynte. } Cicero. de senect. Deinde tepefactum vapore & compressu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem, quæ nixa fibris stirpium, sensim adolefecit, culmoque erecta geniculato, vaginis jam quasi pubescentis includitur.

Gēnicūlātūm, adverbium significat per genicula. { κατά γένον. GALL. De naud en naud. ITAL. Di nodo in nodo. GERM. Von gleich zu gleich. HISp. De nudo en nudo. ANGL. Frome joyn to joyn, or by knates. } Plin. lib. 21. cap. 11. Foliis geniculatum circundata.

¶ Gēnistā, fruticosa quædam stirps. }

Gēnūā. { γένεα. GALL. Gennes. ITAL. & HISp. Genova. GERM. Die ist Genua in Liguria am meer gelegen. } Liguriæ caput, emporium nobilissimum ad mare Mèditerraneum, Republica præpotens, aliquando ad Tanaim usque imperii sui fines produxit. Nam olim Theodosiam, vulgo Caffam, Cyprum, Lesbum & Chium insulas, itemque Peram urbem Thraciae ex opposito Constantiopolis sitam possedit. Hodie toti ferè Liguriæ & Corsicæ insulæ imperat. Dicta Genua à genu, quia habet tanquam genu recurvum à latere maris. Vd à Genuo Saturni filio, qui fertur eam condidisse. Vel (ut quid aiunt) à Genuino Phætonis socio. Hanc Annibal penitus delevit, sed Cn. Servilius Consul instauravit, sicut Liv. refert. Hinc Genuensis, γένεας. Quidam Januam hanc urbem appellant, quod Jano conditam dicant.

Gēnūnūs : vide *Gigno*.

GĒNŪS, à Graco γένος. { ψυνή jacobas, γένη zeraph, γένη min. GALL. Gēre, race, lignée. ITAL. Genero, generatione. GERM. Ein geschlechte stamm und anfang einer geburt. HISp. Genero ò linage. ANGL. stock linage, a kinred sort, kynd or maner. } Proprietà principiū est uniuscujusque generationis, vel ab eo qui genuit, vel à loco quo quis genus est, ut Orestes à Tantalo dicit genus, & Plaut. genere Atheniensis est : patria enim generationis uniuscujusque principiū est, quemadmodum & parentes. Plaut. in Capt. sc. 2. a. 1. Nam ecum hic captivum adolescentulum alium, prognatum genere summo, & summis divitiis. Tibull. lib. 4.

Sed generis priscos contendis vincere honores.

Ovid. 13. Metam.

Nam genus & proavos, & quæ non fecimus ipsi,

Vix ea nostra voco.

Plaut. Prolog. Capt. De summo loco summoque genere eques. Idem Aulul. sc. 4. a. 1. Quali me arbitrais genere prognatum? bono. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Tu isthoc genere natus nummum non habes. Idem Cure. sc. 1. a. 1. Quod te aut genere indignum sit tuo facis. Ibid. sc. 1. a. 4. Genus lenonum inter homines est ut muscae. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Genus nostrum semper siccoculum fuit (servus loquitur.) One Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Parsque tui generis (prolis) pars tua facta carit.

Idem Eleg. 3. ibid. metaphor.

In genus authoris miseri fortuna redundat.

Id est, libros tanquam prole meam. ¶ Genus pro filia. Tibull. lib. 4.

Quamvis illa foret Solis genus (id est, filia.)

Plinius de viris illustr. Pyrrhus rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus. Terentius in Adelphi, Haccine flagitia facere te? hæc te admittere indigna genere nostri! ¶ Præterea etiam Genus vocamus multitudinem aliquorum ad unum aliquid, & ad se invicem quodammodo se habentium, ut Romanorum genus dicimus, quod ad Romulum referunt, & cognationem in se habet, per quam à ceteris distinguitur. In hac significatione accipimus genus, quum genus humanum, vel genus hominum dicimus: quandoquidem omnes homines ad unum principium referuntur, ad omnium rerum conditorem Deum: & inter se habent quandam cognitionem quâ à reliquis animantibus distinguuntur. ¶ Rursus appellatur genus, cui subjicitur species, & quod convenit pluribus differentibus specie. Quæ significatio tracta videtur à prima significatione. Est enim genus hoc modo acceptum, principium omnium, quæ sub ipso sunt, specierum: ut putat animal genus est, quod de homine, elephanto, equo, avibus, pisces, reptilibus, aliisque specie differentibus prædicatur: homo species, quoniam de Socrate, Platone, Aristotele, Fabio, Catone, Cicerone, aliisque non specie, sed numero differentibus dicitur. ¶ Item genus dicitur quicquid per quod alicujus rei qualitas indicatur, εδε. Unde genus mortis, genus viræ, genus pænæ, genus marmitis, genus coloris, & hujusmodi. Sen. Summum genus infelicitatis miserio est, fuisse aliquando felicem. Terent. in Eunuch. Est genus hominum qui se primos esse omnium rerum volunt. Virg. 1. Aeneid.

Quod genus hoc hominum? quæve hunc tam barbara morem

Permittit patria?

¶ Nonnunquam sumitur pro accidente partium orationis, ut quum dicimus, animal est generis neutri. Composita vide suis locis. Genus pro specie, seu parte, seu membro. Cicer. 1. Offic. Omnis de officio duplex est quæstio: unum genus est, quod pertinet ad finem bonorum: alterum quod positum est in præceptis. Generis ejus est, ut Plin. epist. 18. 1. Vererer ne immodicam orationem putares, quam cum hac epistola accepisses, nisi esset generis ejus, ut saxe incipere, saxe desinere videatur, id est, sic composita. Quint. declam. 347. Nrimonium duobus generibus solvitur (id est, duobus modis.) ¶ Hominum genus (pro ipsis mortalibus) dixit Suet. in Calif. cap. 13. & generis humani ejus nos occupat. Senec. 6. 15. de trans. Item,

Item, Romani generis doctissimi, (id est, gentis.) Gell. cap. 16.
lib. 4. Idem de Delphinis amasis loquens, cap. 8. lib. 7. Neque ii
amaverunt, quod sunt ipsi genus (id est, Delphini Delphinos.) Opti-
mi generis homines (id est, fortissimi milites.) Cæs. lib. 1. de bell.
et. 10.

Génétos, a, um, ex nobili, & præclaro genere ortum. { חָרִיבָן כּוֹרִים. Ἀράσιος, δέσμων. GALL. Generous, noble, de noble
race, vaillant. ITAL. Generoso, nobile. GERM. Edel/wolgeboren. Item,
Dapser/mannlich. HISP. De buen linage, noble. ANGL. Of a noble li-
nage or stock. } Papyr. 5. Syl.

— titulis generosus avitus.

Sueton. in Tib. Condemnatam & generosissimam sc̄minam Lepidam
in gratiam Quirini consularis prædivitis, & orbi. Differt igitur ge-
nerosus & nōbilis, quod generosus ex genere & cognatione est :
nobilis ex nobilitate rerum. Sic enim Cornelius Fronto distinguit.
¶ Latius itaque patet nomen nobilitatis quam generositatis: nobili-
tatem enim dicimus & eam qua ex genere est, & propriè qua ad
reliquias res pertinet. Quæ distinctio deprehendi potest etiam ex
Ovid. lib. 4. Trist. Eleg. 3.

O qui nominibus quum sis generosus avorum,

Exuporas morum nobilitate genit.

Sed tamen hæc differentia non adeò religiosè observatur. Est enim
nobilitas ex genere quoque & cognatione. ¶ Generosus quis verè
dicitur, docet Seneca Epistola 44. Item, Generosissimum pomum,
generosissimus equus, homo, quis sit, docet quoque Quintilian. Per
translationem accipitur pro magnanimo. Cicer. lib. 3. Offic. Quā-
mum de imperio certatum esset cum rege generoso, atque potentis.
Ovid. Epist. 5. lib. 3. Trist.

Et faciles motus mens generosa capit.

Item 13. Metam.
Sed neque materno quodd sum generosior ortu.
Transfertur etiam ad inanimata, ut quum dicimus arbores gene-
rosas, & vitæ generosam, & ipsum etiam vinum generosum. Horatius lib. 1. Epist.

Ad mare quum veni, generosum & lene requiro,

Quod curas abigat.

Virg. lib. 3. Georg.
Continuo pecoris generosi pullus in arvis
Audeo & ignoto sese committere ponso.
Col. lib. 4. Atque ubi multa invitabunt regionis commoda, ut nobilis
vitæ conseramus, generosam requiremus. Idem lib. 3. Vitem
maxime populus alit, & postea ulmus: quam Ariniam vocant rustici,
generosissima est. Sic florem generosum vocat Ovid. lib. 5. Faſt.

Hunc meus implevit generoso stote maritus.

Ita uiam generosam vocat lib. 2. de remed. amoris,
Est tibi rure bono generosa & fertilis uva
Vinea.

Sic quoque pruna generosa apud eundem lib. 13. Metam.
Prunâque non solum nigro liventia succo,
Verum etiam generosa.

Génétos, a, um, superlat. ἀράσιος. Sueton. in Tib. cap. 49.
Condemnatam & generosissimam sc̄minam Lepidam: id est, nobili-
tatem.

Génétos, adverb. Fortiter. { ἀράσια. GALL. Noblement, genereuse-
ment, vaillamment. ITAL. Virtuosamente, nobilmente, valerosamente.
GERM. Adelich/mannlich/dapferlich. HISP. Noblemente, vir-
tuosamente. ANGL. Nobly, courageous. } ut Petere generosius. Ho-
rat. 1. Carn. Ode 36.

Génératîs, artis: Nobilitas. { αράσια. GALL. Noblesse, vaillance,
bonité & vertu naturelle. ITAL. Generosità, nobilità. GERM. Ein gut
herkommen/adel/oder edle art. HISP. Aquella hidalguya de linage.
ANGL. Nobility, gentlemanesse, kindliness. } Colum. lib. 1. Qui
vincat, vel arbustum constituere volet, seminaria prius facere debet: sic enim sicut cujas generis vitæ positurus sit. Nam quæ pre-
tio parata disponitur, certam generositatis fidem non habet: quum
dubium est an is qui vendidit, legend s seminibus adhibuerit dili-
genciam. ¶ Interdum idem est quod magnanimitas. Generositas
tautis est in aspectu. Plin. lib. 4. cap. 45.

Générâlis, e, universalis, ad omnes pertinens. { ἀράσιος, καθηλωμός. GALL.
General, universel. ITAL. Generale, universale. GERM. Allgemein,
HISP. Cosa general. ANGL. Generall, universal. } Quint. lib. 9. cap. 1.
Quædam ex iis species planè distant, manente tamen illa generali
societate. Cic. 1. de Invent. Quum de genere negotii controversia
est, constitutio generalis vocatur. Idem 1. Offic. Generale quoddam
decorum intelligimus, quod in omni honestate versatur, & aliud huic
subjectum, quod pertinet ad singulas partes honestatis.

Generalitas, communitas. ¶

Générâliter, adverbium: Universè, indefinitè. { ἀράσιος, καθηλωμός. GALL.
Généralement, universellement. ITAL. & HISP. Generalmente,
universalmente. GERM. Allgemeinlich. ANGL. Generallie. } Cic. de
Invent. Nam ipsum quidem generaliter definire difficile est. Plin. in
Epist. Memini quidem te jam quædam notasse, sed generaliter.

Génératîm, per singula genera, seu per singulas species. { ἀράσια. GALL.
Engeneral, chasque genere ou sorte à part. ITAL. In ciascun genero
per se. GERM. Durch alle geschlecht oder gattung überal. HISP. En
partes. ANGL. in general, by everie kinde. } Virg. lib. 2. Georg.

Quare agite, à proprios generatim discite cultus

Agricola.

Varr. Non in volucribus generatim servatur analogia. Cicet. 4.
Acad. Igitur exponam generatim argumenta eorum, quoniam ipsi
etiam illa solent non confusè loqui. Generatim distributi in civi-
tates. Cæsar 7. bell. Gall. ¶ Aliquando generatim ponunt pro ge-
neraliter, confusè & indeterminate, καταλυθεῖσε. Cicet. lib. 2. de
Orat. Infinitum mihi videtur id dicere, in quo aliquid generatim
quereretur hoc modo, Expetendâne esset eloquentia, expeten-
dâne honores.

Généro, as, ate: Gigno, fœtum procreo, & propriè de maribus di-
citur. { חַרְבָּן הַלְּדִיבָּה. Ἀράσια. GALL. Engendrar. ITAL. Generare.

Calepini Pars I.

GERM. Gebären. HISp. Engendar. ANGL. To begette, to engender. }
Vulg. 3. Aeneid.

At Maiam (auditis si quiequam credimus) Atlas.

Idem Atlas generat, cæli qui sydera fulcit.

Cic. in Partit. Quemadmodum quicque generatus, quemadmodum
educatus. Invenerunt tamen etiam de feminis dici. Plin. lib. 8. cap. 44.

Et quæ non prius initio generare cœperit, Ibidem. Contaque mu-
los quos asini & equi generarent. Et de herbis. Gell. lib. 5. cap. 6.

Observari soluit, ut fieret è gramine quod in olea generatum esset.

¶ Per translationem accipitur pro invenire, & excogitare. Quint.
lib. 10. cap. 2. Illi rudes sola mentis natura ducti sunt, ut tam multa
generarent. Sic generare carmina. Sueton. in Neron. cap. 12. ¶ Hu-

jus composita sunt Congenero, pro Adjungo, affocio. εὐγένεια. Eu-
nianus, Quem mihi congenerat affiatas. ¶ Degenero, de quo dictione
Degener. ¶ Ingenero, quod modò significat genero, modò g gnen-
do insero, εὐγένεια, εὐπολιτεία. Lactant. lib. 6. Deus itaque quum ho-
minem primum fingeret, mirabili providentia ingeneravit ei prius
istas animi commotiones, ut posset capere virtutem. Progenero, ge-
nerationem protogo. Columell. Nam humidæ res & siccæ, quas ter-
ra progenerat, facile vitiantur. Hinc progenies pro genere & fami-
lia. ¶ Regenero, rufus genere, εὐγένεια. Lactant. lib. 4. Ex eorum
semine regenerari cùm jussit.

Générâscio, is, ere: Nasco. { נָשַׁאjalâdh. γέννων. GALL. Naître. ITAL.
Nascere. GERM. Geboren werden. HISp. Nacer. ANGL. To be borne. }
Lucr. lib. 3.

— cur omnia membris

Ex ineunte aro generascunt, ingenibique.

Generatîo, nis, quæ est (ut Speusippus ait) motus ad essentiam, acceptio
essentia, processus in esse. { לְרֵת ledâh, לְרֵת toledâh. γένεσις.
GALL. Generation. ITAL. Generatione. GERM. Geburtung. HISp. Ge-
neracion, obra de engendrar. ANGL. Generation, engendring. } Plin.
lib. 10. cap. 52. Avium generatio simplex videtur esse.

Generatôr, is: Genitor, procreator, parent, sator. { סְרוּתָה molidh,
הַרְבֵּה boreh. γέννητος. GALL. Progeniteur, qui engendre. ITAL. Generatore,
genitore. GERM. Ein gebäter. HISp. El engendrador. ANGL. A be-
getter or engender. } Cicet. de Univ. Nolle autem generatores suos
optimè poterant.

Generatorum. Ambrosius lib. de Noë & arca: Non est dubium, quin
rationabile autem nostræ in quinque lensus dividatur, & vocem &
generatorum intelligit facultatem generandi. ¶

Generabilis, quod facile generatur. { οὐρανός. GALL. Qui s'engendre
facilement. ITAL. Che si genera facilmente. GERM. Das leichtlich
geboren wird oder entsteht. HISp. Cosa que facilmente se engendra.
ANGL. That is lightly engendred. Plin. lib. 2. cap. 43. Hic est ille ge-
nerabilis retum naturæ spiritus.

Gener, i: filia meæ vir, quasi generis propagator: adhibetur enim ad
genus augendum. { γῆνη chatan. γανέγγειος. GALL. Gendre, le mari
de ma fille. ITAL. Genero. GERM. Tochtermann. HISp. Terno, maria-
do de hija o nieta. ANGL. A sonne in law. } Plaut. in Cistell. Ist hic
quidem ædopol mei viri habitat gener. Cic. 1. Offic. Cum locutis ge-
neri non lavantur. Perf. Satyr. 2.

Hunc optent generum rex & regina.

Tacit. lib. 1. Mox defuncto Marcello generum sumpt. ¶ A qua
Progenet: ita appellat avus neptis suæ vitum.

Geniatus, genialis, gnatus. A voce genius, verbum geniare pro decora-
re, unde degenerare, apud Cassiodorum pro decolorare, & devenusta-
re, lib. 5. Præterea commonemus ut præpositorum commoda non pre-
sumas, nec quidquid eos potestatis habere reverenda sanxit anti-
quitas, aliqua usurpatione degeneris. Itaenam legunt libri scripti,
cum vulgati habcant, degeneres & degeneres. Julius Capitolinus in
Verum: Fuit decorus corpore, vultu geniatus. Quam lectio nem ad-
versus viros doctos tuctur Salmasius.

Genium, est vigor, potentia, opinio, honor, vel ordinatio. Sidonius lib. 1.
epist. 9. Et genii potius quam ingenii similitudo. Et in carminibus

Quoniam ingenio, fors placuit genio. Rutilius itiner. 1.

Hac proprios nuper tutata est insula saltus,

Sive loci ingenio, seu domini genio.

Genius, ii, quid sit: vide infra post Gigno.

Gens, gentis, à genus deducitur, u littera detracta, idem ferè quod na-
tio, quanquam gentis appellatio generalior esse videtur, multisque
sub se comprehendere nationes. { γένοι. γένος. GALL. Une genti
nation. ITAL. Gente, natione. GERM. Ein volk oder geslecht. HISp.
Toda la gente de una nación. ANGL. A nation, a people. } Gens
enim Itala Latinos habet, Hetruscos, Campanos, Umbros, Picentes,
& hujusmodi. Cic. de nat. deor. Deum non curare singulos homines,
nec civitates, nec nationes, nec gentes. Idem 1. Offic. Propior est ejus-
dem gentis, nationis, lingua conjunctio. Virgil. 1. Aeneid.

Gens inimica mihi Thyrrenum navigat aquor.

Ovid. 13. Metam.

Inseris Εακιδις aliena nomina gentis.

Idem 5. Faſt.

Falcifero libata seni duo corpora gentes

Mittite.

Plin. de viris illustr. Mithridates rex Ponti oriundus à septem Pe-
nis, magni vir animi & corporis, ut sex juges equos regeret, duarum
& viginti gentium ore loqueretur, bello sociali, disidentibus Ro-
manis, Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit.

¶ Interdum pro familia & domo ponit, φύλον, ut gens Αἰλια, gens
Valeria, pro Αἴλιοrum & Valeriorum familia. Inde gentiles dicti, ex
eadem gente, id est, familia oriundi. Quanquam accuratius cogi-
tans videbit hoc interest inter gentem & familiam, quod interest
inter totum & partem: gens enim multis familias comprehendere
potest, ut in gente Cornelii, familia est Syllarum, Scipionum, Dol-
bellarum, Cinnarum, &c. quæ quidem omnes inter se sunt gentiles,
non autem agnati. Scipiones enim tantum Scipionibus, Sylla: Syllis
agnati sunt. Itaque quod interest inter totum & partem, quod inter
agnatos & gentiles, hoc interest inter gentem & familiam. ¶ Sine
genti, hoc est, ignobilis. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.

*Qui quanvis perjurus erit, sine gente, cruentus
Sanguine fraterno, &c.*

¶ Gens per translationem de apibus dicitur. Col. lib. 9. cap. 9. Intestino bello totæ gentes consumuntur. ¶ Et de piscibus. Virg. 4. Georg.

*Quum Proteus consueta petens è fluctibus antra
Ibat : eum vasti circum gens humida ponti
Exultans, &c.*

¶ Ubi cum tetrarum & gentium. Cicer. 7. Verr. Idem in Catil. O Di immortales, ubinam gentium sumus? quam Rempublicam habemus? in qua urbe vivimus? Nusquam gentium, id est, nusquam omnino. Terent. in Adelph. Næ ego homo lumen infelix, primum fratrem nusquam invenio gentium. Plaut. Asin. sc. 1. a. 1. Viginti usus filio argenti minis: face id jam patatum sit. L. Unde gentium? Idem Pseud. sc. 2. a. 4. Unde hunc hominem dicam esse gentium? Idem Aulul. sc. 1. a. 3. Nusquam gentium ligna vidi præberi pulchrius. Idem Amphibr. Num obdormivisti dum? Nusquam gentium. Ibidem, Misisti ad me Sosiam? A. Nusquam factum gentium (id est, nunquam.) Idem Pseud. sc. 2. a. 2. Ubi me vidisti gentium? Idem ibidem, Quando gentium. So. Jam dudum modò. Idem Men. sc. 1. a. 2. Nusquam gentium blandiores metrictas.

Gentilicus, gentilitius. { μέτωπος. GALL. De mesme gent, ou nation, de mesme famille. ITAL. Di quella istessa gente. GERM. Das eines volks ist. HISP. Del mesmo nombre, linage y parentesco. ANGL. Of the same nation. } Unde genticus mos, id est, gentis, vel patris consuetudo. Corn. Tacit. lib. 3. Adduntur è servitiis gladiaturæ destinati, quibus more gentico continuum ferri regimen (cruellarios vocant) inferendis iustibus inhabiles.

Gentiles, qui ex eadem gente sunt, quique idem nomen habent, etiam si cognomina habeant diversa. { γένος μορθά. οι οἵ τε ἀπόνες οἰκεῖος οὐρανοί. GALL. De mesme race ou maison. ITAL. Della medesima famiglia. GER. Die eines geschlechts und nahmens sind. HISP. De la misma familia y nombre. ANGL. To one stock or kinred. } Unde Cincius, Gentiles mihi sunt, qui meo nomine appellantur. Cicer. lib. 1. Tusc. Pherecydes Syrus primum dixit animos hominum esse sempiternos, antiquus sanè: fuit enim meo regnante gentili, hoc est, Servio Tilio, quia eusdem nominis erat. ¶ Idem Cicer. in Topicis ad Trebatium, auctoritate Scævolæ Pontificis gentiles esse ait, qui inter se eodem nomine sunt, qui ab ingenuis oriundi sunt, quorum majorum nemo servitutem servivit, qui capite non sunt diminuti. Et eum lonus enarrans Boëtius: Gentiles, inquit, sunt qui eodem nomine inter se sunt, ut Scipiones, Bruti, & ceteri. Quid si servi sunt? Num nullæ gentilitas esse potest? Minime. Quid si libertini civium Romanorum eodem nomine nuncupentur? Num gentilitas illa est? Ne id quidem: quoniam ab antiquitate ingenuorum gentilitas dicitur. Et hoc alludit illud Ovidii de Fabiis loquentis lib. 2. Fast.

*Vna domus vires & onus suscepereat urbis,
Sumunt gentiles arma professa manu.
Ereditur castris miles generosus ab iisdem,
Et queis dux fieri quilibet aptus erat.*

Author ad Heren. lib. 1. Si paterfamilias intestatus moritur, familia pecuniâque ejus agnatorum, gentiliūque esto. ¶ A gentili deducitur nomen Gentilitas, quod accipitur pro origine hominum ingenuorum, qui sunt eusdem nominis: servorum autem, aut libertinorum nulla est gentilitas. Interdum etiam Gentiles dicuntur qui sunt eusdem nominis tantum, etiamsi ex eadem gente non sunt. Unde etiam servi dicebantur gentiles dominorum, quoniam dominorum nomine vocabantur. Plin. lib. 33. cap. 1. Singuli Marcipores, Luciporesve dominorum gentiles omnes victimum in promiscuo habebant: nec illa domi custodia à domesticis opus erat. ¶ Gentilis ejus (id est, eusdem nationis) apud Gellium lib. 17. cap. 17. ¶ Item Gentile dicitur, quod est gentis alicuius peculiare, & proprium: ut Juvenalis gentilia tympana dixit, id est, gentis propria. Sueton. in Tiberio, cap. 48. Capillo ponè occipitum submissiore, ut cervicem etiam obtegeter, quod gentile in ea videbatur. Tacit. lib. 12. Abbarus exiit fidem, levitate gentili: id est, more suæ gentis Parthicae. ¶ Scriptores rerum sacratum Gentiles vocant idolorum cultores, qui aliter quam Christiani de Deo sentiunt, quos nonnulli voce Graeca malunt Ethnicos appellare. Qui loquendi titus à Judæis manavit, qui nationes omnes, præter suam, Gentes, seu Gentiles vocabant. מִנְגָּוִיִּם. Vide Gens.

Gentilitius, a. um. { οὐρανός, δούμη. GALL. Qui appartient à une même race, commun, ou propre à la race. ITAL. Cio che è di quella stessa gente o vero famiglia. GERM. Das eines geschlechts eygentl. das von einem geschlecht oder volk herkompt. HISP. Cosa del mismo nombre y familia. ANGL. Of the same nation or kinred. } Quod est ex gente, aut familia: ut Gentilitia nomina dicuntur, quæ originem gentis declarant, ut Porcius, Cornelius. Gentilitia sacra, quæ genti alicui sunt peculiaria. Cicer. de Arusp. Multi sunt etiam in hoc ordine, qui gentilitia sacrificia, illo ipso in facello statuto loco anniversaria faciunt. Gentilitium sacerdotium, quod ad jus familie pertinet, & nunc vulgo ius patronatus dicitur. ¶ Gentilitium hoc illi, id est, hoc illi à gente sua proprium est. Galli dicunt, Il ne tient cela que de race: vel, Il est cela de race. Plin. in epist. Passienius Paulus, splendidus equus Romanus, & in primis eruditus scribit elegos. Gentilitium hoc illi: est enim municeps Propertii, atque etiam inter maiores suos Propertiū numerat. Idem Plin. lib. 19. cap. 1. In Setranorum familia gentilitium esse, fœminas linea veste non uti. ¶ Interdum etiam gentilitium id vocamus, non quod familia alicui, sed populo, aut nationi cuiquam est peculiare: ut, Gentilitium nomen, hoc est, nationis, vel populi nomen. Suet. in Claud. cap. 25. Peregrinæ conditionis homines veruit usurpare Romana nomina, sed duntaxat gentilitia. Gellius lib. 14. cap. 1. Vulgus autem quos gentilitio nomine Chaldaeos dicere oportet, Mathematicos nominat.

Gentilitas, Gentilium conjunctio, & necessitudo. { עמי יאחים, γένος
modh' bath. εις την αρχην εικασμενοι, εγγενετοι, εμφύλιοι.

GALL. Parenté ou race, affinité, communication de mesme nom & armes. ITAL. Multitudine di gente, ò di famiglia, ò di natione. GERM. Verwandtschaft des geschlechts / vile des geschlechts. HISP. Gentilidad, comunidad de la gente. ANGL. Affinitie and communication of ont name. } Cic. de Arusp. resp. In ea causa fuit orationibus de toto stirpis & gentilitatis jure dicendum. ¶ Interdum accipitur pro ipsis gentilibus, hoc est, pro multitudine ipsa vel familiæ, vel gentis, sive nationis alicujus. Plin. de viris illustrib. Gentilitas ejus Manlii cognomen ejuravit, ne quis postea Capitolinus vocaretur. Idem in Paneg. Ex quo intelligi potest, quoniam benignitatis, quanti spiritus fuerit, sparsas, atque (ut ita dicam) laceras gentilitates colligere, atque connectere.

¶ Gentilitus, gentiliter. Tertull.

Genubium, idem ac Geminum, intimum.

Genua, Genoa, Gennes. V. A. Liguriæ caput, emporium nobilissimum ad mare Mediterraneum, Reipublica præpotens, aliquando ad Tainam usque imperii sui fines produxit. } Genuitus, flavius quem Dyrrachio euntis in Thessaliā inveniunt. Lib. 5.

— Quam volueret Genusus, quam mollior Apsus
Circumeunt ripis, &c.

Géodæsia, γεωδαισια. Terræ dimensio, & scientia earum quæ inserviibus sunt corporibus magnitudinum & figurarum, circa divisionem & compositionem versans.

Géodætes, γεωδαιτης, qui geodesiam novit, terræ divisor, & agrimensor, inquit Budæus.

Géodes, γεωδες. Lapis in concavitate sua terram habens, quemadmodum ætites lapides: unde & auribus admotus sonum edit, sed dilutionem quam ætites. Facultatem habet astringendi & secandi: unde & ea, quæ claritati oculorum officiunt, purgat. Ex aqua quoque instinctus, mammarum genitaliumque inflationes sedat. Autist. Diosc. lib. 5.

GÉOGRAPHIA. { γεωγραφια. GALL. Description de la terre, géographie. ITAL. Descrittione della terra. GERM. Beschreibung der Erde treichs. HISP. Geografia, traço ò dibuxo de la tierra. ANGL. The description of the earth. } Dicitur terra descriptio. γῆ enim, sic πᾶς, sive etiam γῆ terram, & γέρα significat. Cic. Attic. lib. 1. De geographia dabo operam, ut tibi satisfaciām, sed nihil con pollicor: magnum opus est, sed tamen ut jubes, curabo ut huī peregrinationis tibi opus extet.

¶ Geographus, γεωγράφος, qui terram describit. } Géomantia, γεωμαντια. Divinatio ex terra. Inde geomantes, γεωμαντει, qui ex terra divinat.

GÉOMETRÉS, & Geometra, terræ mensor, sive divisor. { γεωμετρια. GALL. Geometre, arpenteur, mesureur de la terre. ITAL. Misure, ò divisor della terra. GERM. Ein mässer und auftheiler des erdtreichs. HISP. Medidor de la tierra. ANGL. A measurer of land. } Cic. 4. Acad. Quomodo aut geometres ea cernere potest, quæ ut nulla sunt, aut internosci à falsis non possunt. Idem 4. Acad. Geometrae provideant, qui se profitent non persuadere, sed cogere.

Géometriæ, æ, terræ dimensio. { γεωμετρια. GALL. Geometrie, l'art de mesurer la terre. ITAL. Geometria, scientia da misurare la terra. GERM. Mässung des erdtreichs. HISP. Geometria, la arte de mésurar la tierra. ANGL. The measuring of the Land, geometrie. } Est autem mathematicæ pars, quemadmodum Astrologia, Musica, & Arithmetica, circa formas præcipue, seu figuræ versans. Cicer. 3. de fin. Quanquam ea verba, quibus ex instituto veterum utimur pro Latinis, ut ipsa Philosophia, ut Rhetorica, Dialectica, Grammatica, Geometria, Musica: quanquam ea Latinè dici poterant, tamen quoniam usu percepta sunt, nostra ducamus.

Géometricus, a. um, adjективum: quod ad geometriam spectat. { γεωμετρικός. GALL. Servant à mesurer & arpenter la terre, appartenant à geometrie. ITAL. Cosa che serve à misurare la tierra. GERM. Das zu der mässung des erdtreichs gehört. HISP. Cosa de la arte de medir la tierra. ANGL. That pertaineth to the measuring of land. } Cic. 1. Tusc. Socrates interrogat quædam geometrica dimensione quadrati. Idem 2. de Divin. Si velim geometricum quiddam, aut physicum, aut dialecticum explicare. Idem 4. Acad. Quid si geometricis rationibus non est crediturus, quæ vim afferunt in dicendo, næ ille longè aberit, ut rationibus credat philosophorum.

Géometrica, orum, γεωμετρικὰ, τὰ. Sunt ipsa de geometria præcepta. Cic. 1. Tusc. Ita faciles interrogationes sunt, ut gradatim respondent eò perveniat, quasi geometrica didicisset.

Géometricæ, γεωμετρικη. Ars terram, aliudve quid ditinetiendi, quæ & Geometrica dicitur. Plin. lib. 35. cap. 10. Sed primus in pîctu omnibus litteris eruditus, præcipue Arithmetice & Geometricæ: sine quibus negabat attem percipi posse.

Géon. { γένη γεχόν. γένη. } Unus ex quatuor fluminibus, quæ sacra Scriptura ex Paradiso profluere testatur. Josephus cundem cit. Nilum credit.

Géorgi, γεργι. Populi Scythici ab agricultura, cui uni maximè student, nomen sortiti: quibus vicinos Corfatas, Phoristas, & Riphatas Mela facit. Constat etiam Tauricam Chersonesum Georgiam cognominatam, propter memorabilem in ea frumenti copiam, ut noui Vadianus. Græci enim agriculturam γεργίου, & agricultorū ipsos γεργίου, appellant.

¶ Georgiani, veteribus Iberi Asiatici, homines Christiani. }

Géorgicæ, orum, γεωργικά, τὰ, dicuntur libri tractantes ea, quæ ad agrotum cultum pertinent.

Géorgicus, a. um, γεωργικός. Quod ad agriculturam spectat: ut Carmen georgicum. Colum. lib. 6. cap. 5. Sed georgicum carmen assunt, nullam esse præstantiorem medicinam,

Quam si quis ferro possit resindere summum
Viceris os, &c.

¶ Georgiopolis, sive Lidda. V. E. sub P. Jerosolymitano. }

Géorgonyia, γεωργονία. Oppidum in altissimo monte in regione Avernorum; cuius menitus Suet. in Casare.

Gephyra, γεφυρα, urbs Bœotia, Eosdem & Tanagrae esse aiunt. Steph.

Gephyrote, urbs Libyæ, γεφυρα. Steph.

Gérræ, γερρα. Oppidum mediterraneum Lusitanæ, apud Ptolem.

lib. 2. cap. 5.

Gérræstus, γερρα. Promontorium Eubœæ insulæ, Atticam spectans, teste

Plin. lib. 4. cap. 12. Ptol. lib. 3. cap. 15. portum esse ait in Eubœa.

Gérrænæ, γερρα. Laconici agri locus est, teste Plin. lib. 5. t. 5. Est item

Geranea alterius loci nomen inter Mergara & Corinthum, teste eodem

Plin. lib. 4. cap. 7. ¶ Fuit præterea ejusdem nominis oppidum

in ea parte Tracie, quam Pygmæorum gens olim creditur tenuisse.

Author idem Plin. lib. 4. cap. 11.

Gérrælon, ζερρα. GALL. Esguille à berger, pied de colomb, herbe

robert, ITAL. Rostro di grua. GERM. Storkenschnabel, franchenhalss-

taubenschnäbel. HISP. Pico de cigüeña, pampillos. 3 Herbarum duarum

nomen est: quatum altera foliis est anemones, divisitis longioribus,

radice subrotunda, quum estur, dulci. Hanc officinæ, Acum Pastor-

ri appellari. Altera caules habet sesquipedales, tenues & pilosos,

folia malvæ, in summis autem alis sursum spectantia gruum capitula

cum suis rostris: à quibus etiam nomen accepit. Nam ζερρα

Graci gruem appellant. Hanc nostræ ætatis herbarii Pedem colum-

binum nominant.

¶ Geranites, gemma, à collo ζερρα, id est, gruis. Plin. lib. 3. 4. cap. 11.

Geranium, ζερρa. herba ita dicta, quod in summis ejus alis sursum spe-

ctantia gruum capitula insunt, cum suis rostris, aut canini dentes. ¶

Gérrænæ, arum. ζερρa. Oppidum Laconicæ regionis: à quo fit gen-

tile Geranthotes, ζερρa, ut ex Pausaniæ sententia docet Steph.

Gerasa, γερα. Oppidum est in ea parte Syriæ - Cœles, quæ à numero

quatuordecim civitatum, ονομασθεντοπολις appellatur. Gentile est

Gerasinus, ζερρa. Steph.

¶ Gerdica, M. sub P. Constantinopolitano. ¶

Gérrænæ, ζερρa. Oppidum agri Messenaici, in quo Nestor Pylius edu-

catus fuit: unde ab Hesiodo Gerenius cognominatur. Hæc Stephanus.

Ptolemaeo vero Gereniam Laconico agro attribuit.

Gérrænæ, os, ζερρa. Vicus est in Lesbo insula, ita dictus à Gerene Neptuni

filio. Strab. lib. 8. ejusdem nominis oppidum in agro Messenaico

collocat: quod idem esse opinatur cum eo, quod alia inflexione

Gerene appellatur.

¶ Gerentium, V. olim E. Calabriæ, teste Battio. ¶

Gérgis, ithos: vel Gergithos, ithi, ζερρa, η γερρa, Stephan. Oppi-

dum Troadis, sive (ut Plin. placet) Aëolidis, à quo Sibyllarum una

Gergithia cognominata est.

Gergovia, sive Gergobia. { GALL. Clermont, ville capitale de l' Auver-

gne, province de France. } Cæsar lib. 3. de bell. civ. Et Sueton. in

Cæs. cap. 28. Et in Gallia, inquit, ad Gergoviam legione fusa.

Germa, A. xxviii. sub P. Constantinopolitano: in Leonis Imp. dispo-

sitione. ¶

Germalum, locus Romæ fuit, cui nomen à Germanis fratribus Romu-

lo & Remo inditum, quod hic ad sicum ruminalem, ad quam hyber-

na aqua Tiberis eos in alveo expositos detulerat, inventi dicuntur.

Hic postea palatio conjunctus nomen amisisse videtur. Varro lib. 4.

de ling. Lat.

Gérmæccæ, ζερρa. Oppidum Euphratesiæ, quod à Quadrato

lib. 3. Rerum Parthicarum in Patchis numeratur.

Gérmænnæ, x. ζερρa. ITAL. Alemagna. HISP. Germania, tierra

Tedesca. GERM. Das Teutschland. } Regio quæ à Gallis, Rhœtis, ac

Pannonia, Rheno & Danubio fluminibus; à Sarmatiæ, Dacisque me-

ta mutuo ac montibus separatur: cætera ambit Oceanus, latos sinus,

& insularum immensa spacia complectens. Rhenus, Rhœticatum

Alpium inaccesso & præcipiti vertice ortus, modico flexu in Occi-

dentem versus Septentrionali Oceano miscetur. Danubius molli &

elementer edito montis Arnobæ jugo affusus, plures populos adit,

tandemque in Ponticum mare sex meatibus erumpit, septimum os

paludibus hauritur. Germani ipsi indigenæ existimantur: quoniam

non est verisimile aliquos Asia, aut Africa, aut Italia relicta, Ger-

maniam petuisse antiquis temporibus infirmem terris, asperam cœ-

culo, tristem cultu, aspectuque, neque cuiquam, nisi cui patta erat,

magnopere expetendam. Hinc Cæsar lib. 8. de bell. Gall. Cultu &

festate non multum à Germanis differebant, inquit. Idem Cæs. de

iisdem, Gens cui insita feritas. Et Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Iam fera Casaribus Germania, totus ut orbis.

Victa potest flexo succubuisse genu.

Hi antea Teutones appellabant à Teutono deo eorum, quem terrâ

ortum existimabant: sive à Teutono oppido, cuius adhuc tenues

superfunt reliquæ, etiam hodie nomen servantes. Germanæ voca-

bulum, ut author Strab. lib. 7. à Romanis primùm inventum est:

quoniam quum primùm Rheum devictis Gallis transgressi fuissent,

videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, & colo-

re flavo, forma præterea, & moribus, & vivendi ritu Gallis simillimos,

Germanos eos, hoc est, fratres Gallorum existimaverunt. Sunt

qui Germanos inde dictos putent, quod peculiari ejus regionis ritu,

se mutuo sua lingua germanos, hoc est, fratres consularent. Etudit

tamen inter Germanos hujus vocis etymologiam ex sua lingua pe-

tunt. Illi enim Sar / sive Ger / totum dicunt, & Man vitum, quasi

planè vitum. Quibus ut facilius accedam, facit Alemani vocabulum,

quod apud inferiores Germanos idem sonat, quod Germanus apud

superiores. Illi enim pro eo quod est totum, dicunt Al / quod in

superiori Germania Sar / vel Ger / dici ostendimus. ¶ Germani cu-

stodes corporum Imperat. Suet. in Galb. cap. 12.

Gérmænnæ, adject. sicut ab Hispano Hispænicus, ab Italo Italicus.

Unde Germanici dicti Imperatores aliquot à devictis Germanis.

Germanicus, C. Cæsaris Caligulæ pater, Drusus & junioris Antoniæ fi-

lius, à Tiberio patruo adoptatus, missus ad exercitum in Germániæ,

excessu Augusti nuntiato, legiones universas Imperatorem Ti-

berium pertinacissime recusantes, & sibi summam Reip. deferentes,

incertum constantia, an pietate majore compescuit: atque hoste

mox devicto triumphavit. Suet. in Calig. cap. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

Gérmænnæ, aliud adjectivum, quo aliquoties usus est Sueton. ut

in Vespasiano: Neque enim, inquit, deteriores esse, aut Hispanensi

exercitu qui Galbam, aut Germaniano qui Vitellium Imperatorem fecisset. Idem in Tiber. Flagitabant ambo exercitus multa extra ordinem, ante omnia, ut æquarentur stipendio Prætoriani Germanianis. Quibus in locis Germanianæ dicuntur, non qui ex Germania erant oriundi, sed qui in Germania militabant, seu quibus præterat Germanicus.

Gérmænus. Vide German.

¶ Germanicea, sive Germanicia, alias Carmania. M. sub P. Constantiopolitano.

Germanicea, Merce ex Leonardo E. Sidoniensi. A. sub P. Antiocheno.

Germanicopolis, V. E. sub M. Seleuciensi, Turio & Leoni Inipp. nota.

Germara, γερμα, populi Celticæ, qui diem non vident. Steph.

Gérmæ, γερμ. Oppidum est ad Hellespontum, non procul à Cyzico. Steph.

GÉRMEN, inis, à geno, antiquo, i. genero. Dicitur quod ex arborum oculis nascitur: surculus scilicet prægnans, à generando dictus, quod sit generationis principium. { ιδού τιμάτη, βλαστός. GALL. Germe & semence des arbres, bouton, surgeon, scion. ITAL. Germe. GERM. Ein Zweig/ ein Schoß. HISP. Renuevo de la planta. ANGL. A branch or young spring of a tree or herbe. } Plin. lib. 10. cap. 29. Densante se frondium germine. Idem lib. 7. cap. 15. Sed nihil facile reperitur mulierum profluvio magis monstrificum: aescunt superventu musta, steriles sunt tecta fruges, moriuntur insita, exutuntur horrorum germina: & fructus arborum, quibus insidere, decidunt: speculorum fulgor aspectu ipso hebetatur, &c. Virg. 2. Georg.

huc aliena ex arbore germen

Includunt.

Gérmæno, as: Pullulo, & germen emitto. { ιδού τιμάτη, βλαστός. GALL. Germ. Germer, jettet ou bouge en. ITAL. Germogliare, pullulare. GERM. Herfsprossen/ wachsen. HISP. Brotar y echar renuevo los arboles. ANGL. To spring, to branch out, to burgen. } Plin. lib. 13. cap. 4. Femina citra florem germinat tantum spinæ modo. Quintil. Omnia velut germinant initio adolescentiæ. ¶ Hujus complicita sunt, Congermino, quod est coagmento, consilio, conjungo. Varr. lib. 3. rerum human. Postea cum his unam Remp. conjuncti ac congerminati tenuere. Egermino οὐθλασία, germen foras emitto. Col. lib. 5. Nam plurimum interest, non esse longum samentum quod inseratur, & rursus plures oculos, quibus egerminet intisse. Progermino, in germina ex crescere. Idem ibidem, Ut & radices deorsum agat, nec ex propinquo negligenter in summa terra resecta progerminet.

Gérmænætio : Pullulatio. { ιδού τιμάτη, βλαστός. GALL. Germement, quand les arbres, ou herbes jettent leur germe. ITAL. Germinatione, quando germinan li alberi. GERM. Ein sprossung/ ein herfschissung. HISP. Obra de brotar y echar renuevo los arboles. ANGL. Affringing or shooting of branches. } Plin. lib. 16. cap. 25. Alia protinus, ut animalia: tardius aliqua & diutius grava partus gerunt: quod germinatio ideo vocatur. Colum. lib. 4. cap. 24. Propter quod palmes, quem mox in germinatione citaverit, imbecillis ac minus fructuosus erit.

Gérmænætus, us. { ANGL. A shooting out of branches. } Plin. lib. 15. cap. 8. Oleam si capra depaverit, primo germinata sterilescere, autho est Varro.

Gérmænætico, is, germen emitto. { ιδού τιμάτη, βλαστός. GALL. Germer, beurjenner. ITAL. Germogliare. GERM. Herfsprossen/ wachsen. HISP. Brotar y echar renuevo los arboles. ANGL. To spring or shoot out branches. } à quo fit compositum Congerminasco, sicut pullulo, συμβλασία, & per translationem coalesco, conjungor. Quadrigarius: Facite exempla eorum, ut cum illis congerminasco sciatur.

¶ Germanus, gentile nomen, qui est à Germania. ¶

Gérmænætus, a, um. { ιδού αχτη, ιδού τιμάτη, ιδού τιμάτη. GALL. Tre- re germain, engendré de mesme germe. ITAL. Fratello germano, ge- nerato del medesimo germe. GERM. Von einen eltern/oder einer geschi- lechts. HISP. Hermano de padre y de madre, engendrado de mis- ma simiente. ANGL. Come of the same stock. } Iisdem parentibus na- tus: quod nomen à germine deductum putat Festus. German (in- quid) est quod ex arborum surculis nascitur: unde & Germani, quasi eadem stirpe nati. Hinc Germani fratres, αὐτοροτόνοι, dicuntur qui patre eodem eadémque matre editi sunt. Ita Plutarch. in Romulo, quemadmodum Uterini dicuntur qui ex eodem utero prodierunt, qui scilicet matre eadem, diversis autem patribus sunt procreati. Terentius in Andr. Si te in germani fratris dilexi loco. Aliquando sine fratre ponitur. Idem in Adelphis, O mi Æschine, ô mi germanæ ah veteor coram in os te laudare amplius. Ibid. Nunc tu mihi es germanus patiter corpore & animo. Cic. 2. de finib. Et L. Cicero frater noster cognitione pattuelis, amore germanus. ¶ Ponitur aliquando pro Similis. Idem 4. Acad. Erat quidem, si per pauca mutavisset, germanissimus Stoïcis, id est, simillimus. Idem in Oratore, Quum mutila quædam & hiantia loquuti sunt, vel quæ sine magistro face- re potuerunt, germanos se putant esse Thucydides, Plaut. Men. sc. ult. a. 5. Mi gemine germane frater, salve. Ibid. Spes mihi est vos inventuros fratres germanos duos geminos, una matre, uno patre, uno die n

rium stuprum fecit. Plaut. *Milit.* sc. 1. a. 2. & sc. 4. a. 2. Sororem geminam germanam alteram advenisse Philocomasio. Idem *Afin.* sc. 1. a. 1. Germana illuvies, rus, pecus, hara suis.
Germānē, adverb. hoc est, sincerè, & in modum germani fratri. { תְּבִּנְמֵתָה, אֲדִילְתָּה, יְהוּנָה, הַמְּפֹתָה, הַעֲגָדָה. GALL. Fraternellament, en stiere germanain. ITAL. Sinceramente, da fratello. GERM. Brüderlich & freundlich. HISP. Muy limpia y enteramente. ANGL. Brotherly, upryghtlie. } Cic. *ad Quint.* fratr. lib. 2. De quo petis, ut ad te nihil occultans, nihil dissimulans, nihil indulges, germanè, fratreque rescribam, &c.
Germānitas, atis. Est conjunctio, & vinculum quoddam nec studinis, quale solet esse inter fratres. { תְּרִיפָה אֲחָבָה, אֲדִילָה, פָּרָתָה. GALL. Parenté entre frères germains, fraternité. ITAL. Fratellanza, parentato. GERM. Ein rechte freundschaft / als zwischen natürlichen brüdern. HISP. Hermandad. ANGL. Brotherhood by the same father and mother. } Cicero pro Ligario. Si fraternè, si pī, si cum dolore faciunt, moveant te horum lacrymæ, moveat pietas, moveat germanitas, valeat illa vox quæ vicit. Liv. 37. Argis & illos, sicut sc̄e, oriundos esse, ab ea germanitate fraternali sibi cum iis charitatem esse. Plin. lib. 6. cap. 1. Unde nomen amicibus, & tanquam in dissociatione germanitas concors.

Germānitus, adverb. hoc est, germanè, fideliter: dictum à germanitate. { ANGL. As a verie brother. } Pompon. Ut si quis est amico amicus, gaudet si quid evenit boni, cui amicus est germanitus.

|| Germania, orum. A. sub P. Constantinopolitano. ||
Gērō, is, geslī, gestum, à σέρω. Hinc gesto. Propriè significat porto. { οὐνασα. Φίεω. GALL. Porter. ITAL. Portare. GERM. Tragen. HISP. Traer. ANGL. To do or exercise, to bear or behave. } Virg. 7. Æneid.

Bella manu lethūmque gero.

Plaut. *Pseud.* sc. 7. a. 4. Scias posse eum gerere crassas compedes. { Interdum est habere. } τίχη. GALL. Avoir. ITAL. Havere. GERM. Haben. HISP. Aver. { Virg. lib. 2. }

— Et nos aliquid noménque decūsque
 Gessimus.

Nihil muliebre prater corpus gerens Fulvia. Velleius. Ovid. 13. Metam.

Tu vires sine mente geris.

¶ Item gerere animos. Liv. lib. 3. dec. 4. Et Plaut. *Pseud.* sc. 5. a. 1. Insipientia est itam in promptu gerere. Idem *Afin.* sc. 1. a. 2. Qui ad heri fraudationem callidum ingenium gerunt. ¶ Rem gerere, pro dimicare. Idem *Amphitr.* Nec decedit loco, quin statim rem gerat. Idem *Capt.* sc. 3. a. 2. Cave fidem fluxim geras. ¶ Interdum facere. { תְּשַׁׂיְהָשָׁה. τρέψις. GALL. Faire. ITAL. Fare. GERM. Thun, vers walten. HISP. Hacer. } Virg. lib. 9.

— nec tecum talia gessi,

Magnanimum Æneam, & fata extrema sequuntur.

Plaut. *Pseud.* sc. 2. a. 1. Taçē, atque hanc rem gere (id est, hoc age.) Idem *Monach.* sc. 4. a. 5. Observatum quam rem geras. *Ibid.* sc. 2. a. 5. Quid ille faciat, quò eat, quid rerum gerat. Idem *Milit.* sc. 6. a. 2. Scio quam rem gerat (i. quid in me moliatur.) Idem *Pseud.* sc. 1. a. 1. & sc. 2. a. 4. & sc. 6. a. 4. Videbis quam tu rem geras (id est, facias.) Idem *Aul.* sc. 1. a. 5. Scio quam rem geras. Et, quam rem geram. *Ibidem* (id est, quid agam.) Idem sc. 4. a. 2. Timo quid rerum gesserim. Idem *Afin.* sc. 2. a. 5. Occupemus ex insihiis quam rem gerant: id est, quid agant. Idem *Aul.* sc. 1. a. 1. Ne me observare possis quid terum geram. Iterum *ibid.* sc. 2. a. 1. Rogitant me ut valiam, quid terum geram (id est, quid agam.) Idem *Capt.* sc. 2. a. 2. Est Deus, qui omnia quæ gerimus videt (i. facimus.) ¶ Pauper per metum rem malè gerit (id est, suis commodis malè consulit.) Idem *Aul.* sc. 4. a. 1. Item *Capt.* sc. 2. a. 3. Quid est suavius quam bene rem gerere bono publico (id est, suo commodo & publico servire.) ¶ Scivi exemplò rem de compacto geri. Mox, Compacto rem agunt. Idem *ibid.* sc. 1. a. 3. ¶ Quibus res publica & privata geritur, iis non crederem? (de Tabellis.) Idem *Cure.* sc. 3. a. 4. ¶ Metaphor. Rem gerere & operibus & cuniculis. Quintil. Plaut. *Amphitr.* ut scires rem ut gessissim publicam. ¶ Interdum administratio. Διορθώσαι, πάτερ, Διορθώσαι. Cic. in Catone. Qui amplissimum magistratum gerunt. Plaut. *Capt.* sc. 3. a. 2. Erga huic rem geras fideliter. Item Cæs. Ab. 1. de bell. civ. Gerere Rempub. felicitim. Hinc dicuntur gesta, & gestre res, πολέμου. ¶ Cum accusativo reciproco significat vivere, aut hoc, aut illo modo se habere: ut, Moderate se gerere. ζεῦδος αὐτῷ μηλεῖσ. Cicero. de Amic. Qui ita se gerunt, ita vivunt, ut eorum probetur fides, integritas, aequalitas, liberalitas. ¶ Gerete censuram, id est, fungi censura. Plin. lib. 17. cap. 1. Consulem gerere. Salust. in Ingritha, Formam alterius gerere. Plaut. in Proli. *Amphitr.* Honores gerere. Plin. in Epist. Ingenium callidum gerere. Plaut. in *Afin.* Gerere inimicitiæ. Livius 10. bell. Maced. Itas gerere. Plaut. in Pœn. &c. ¶ Morem gerere, id est, obediare, obtemperare. Cicero. Tusc. Geram tibi morem, & ea quæ vis, ut potero explicabo. Morem gerere animo. Plaut. *Amphitr.* Pater nunc intus suo morem animo gerit. Partum gerere, idem quod Uterum gerere, & gravinam esse. Plin. lib. 7. cap. 5. Ceteris animantibus statim & patiendi & partus gerendi tempus est. ¶ Res alias gerere, pro non attendere ad ea quæ dicuntur. Plaut. Cistell. Mi. homo obsecro alias res geris. ¶ Rempub. gerere, id est, administrare & praeside Reipub. gerende. Idem in *Amph.* & Cicero. pro Rose. ¶ Salust. in urth. 12. 3. Me, vobisque in omnibus rebus juxta geram. ¶ Huius composita sunt, Aggero, congero, digero, de quibus locis suis. ¶ Egero, effero, ἀνεργίσω. Lact. lib. 1. Qui sum stabulo, quam qui virtus de corde egerit. Colum. lib. 2. Avium prius habetur stercus, quod ex columbariis egeritur. ¶ Quandoque pro evomo, vel ventrem exonero, ponitur, ἀπόδεσσον, εκεχίσθω. ¶ Ingero, vide alibi. ¶ Oggero, intendo, seu adjicio: ut, Oggerere oculum, alieni rei adjiceret, seu intentum habere, inīgo. Plaut. in Tuscul. Quando intrò adveniunt, unus eorum aliquis oculum amicè oggerit, dum illi agant. Progero, ultra, seu foras gerro: ἀεροίσθω. Col. lib. 1. Ideoque periti rustici, quicquid ovibus, stabulisque convertimus, superpositis virginis

regunt, nec arscere Solis incursu patientur. Regero, scriptis manando, quod legendo, aut audiendo dicicim, εἰπομένων. Quint. lib. 2. cap. 8. Sunt enim velut res regestæ in hos commentarios, quos puer deduxerat schola. Unde regesta dicuntur, quæ jam in tabulas, aut etiam in libros redacta sunt, τὰ διατονονομάδα, τὰ τυπωμένα. Non ineptè etiam, teste Budæo, Regesta dici possunt, quæ vulgo Registræ dicuntur. ¶ Ali quando Reges idem est, quod refero, reddo, regere, εἰπεῖν, εἰπομένων. Plin. lib. 2. cap. 9. In coitu quidem non cerni: quoniam haustum omnem lucis avertia illò regerat, unde accepit. Sic regere erapulam, dixit Apuleius, pro evomere. Regesta (inquit) erapula vestem inquinaverat. Inde regestus participium: ut, Terra regesta, hoc est, eodem relata unde fuerat egesta. Ovid. 11. Metam.

— sededit, humumque

Effudit, & domini quales conspererat aures,
 Voce referat parva, terraque immurmurat haustæ,
 Indicumque sua vocis tellure re, eſta
 Obruit, & scruans tacitū discedit opertis.

¶ Suggetto, & Suggestus, vide suis locis. Sunt & alia composita, ut armiger, belliger, inorget, & multa hujusmodi, quæ omnia habent penultimam syllabam correptam.

Gētēns, participium, conjungitur à Cicero eleganter cum genitivo Negotii, pro Quint. Aliquis locuples & sui negotii bene gerent. Pro Sext. Sunt rustici, municipaliique Romani sui negotii gerentes. Gētūs, a., um: participium à geto. { γεττα νατασχ. νατασχ. όντας. εἰπεῖν. GALL. Fait, porté. ITAL. Fatto, portato. GERM. Getzen gehandelt/ getragen. HISP. Hecho, traído. ANGL. Done, borne. } Plaut. in Trin. Nihil evenit, ne time, re bene gesta faivus redeo. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Ita res gesta est (i. ita mācē rem g. ill.) Idem Men. sc. 2. a. 3. Omnem rem uxori, ut gesta, cloquat. Et Ovid. lib. 13. Metam.

— Nil gestum ab Ulysse.

Gell. cap. 27. lib. 5. proximo pælio rem male gestam esse. Ibid. sc. 18. Per singulos dies res gestæ scribuntur. Valer. in prolog. Omnia vestigia comprehendere. Cic. pro Murena. Gestus est mos & voluntati & dignitati tuae. Idem ad Attic. Gestus mos utique.

Gētūs, us: est compositio corporis & habitus quem in pronunciando & dicendo observamus. { γεττα minhagh. νατασχ. νατασχ. GALL. Geste, contenance, maintien, mine. ITAL. Gestio, atto, fatto. GERM. Weis vñnd gebärd die einer für. HISP. Gestio ór visita de la cara. ANGL. Demeanure, behavior. } Gestio vero est administratio & actio, quanvis patum in usu sit, inquit Valla lib. 4. Cicero. 2. de nat. deor. In corporum etiam motione atque g. illu multa certant subtilius. Idem 4. Acad. Et hoc quidem Zeno gesta conficiebat, Gellum facere: bis apud Quintil.

Gētūs, pro Gestio. Ulp. 1. 14. ff. de relig. Licet ex hoc ipso neque pro herede geritio, neque aditio presumitur.

Gessas, divitiae. Lege Gara. Gloss. Isid.

Gētūs, us: a,um: qui multum gessit. { γεττα λιγδ, γεττα ωργε. GALL. Qui fait beaucoup de gestes ou de mines. ITAL. Gestoso, che ha gran gratia negesti. GERM. Sierliche geberd sindend oder treibend. HISP. El que hace gestos y visitas con gratia. ANGL. That hath done many things. } Gell. lib. 1. cap. 5. Gestuolas Hortensii manus, & argutas.

Gētūs, us: Gertio & administratio. { δοκεντε. GALL. Administratio. ITAL. Administratione. GERM. Ein handlung/verwaltung. HISP. Administracion. ANGL. The doing of anything. } Cic. 2. de invent. Negotiis autem quæ sunt attributa, partim sunt continentia cum ipso negotio, partim in negotii gestione considerantur, partim adiuncta negotio sunt, partim gestum negotium consequuntur.

Gētūs, ii, puer, fortassis à gerendo dictus, quod gereret. Lucil.

— Curate domi sint.

Gētūs, ancilla, pueri, zonariu, textor.

Ex Nonio.

Gētūs, is, ivi, & ii. Propriè est latitiam animi, aut alium aff. etiungitibus corporis exprimo. { γεττα haláz, γεττα halás, διγγα halás. GALL. Sauter de joie, & se réjouir, faire feste. ITAL. Godetti, rallegrarsi, far festa. GERM. Vor freuden auswendige geberd oder weis treiben. HISP. Alegrarse, hazer gestos codiciando ó alcangando alguna cosa. ANGL. To shew gladness by outward signs. } Cicero. lib. 2. de finit. Quorum alter lætitia gestit, alter dolore cruciatur. Idem lib. 1. Offic. Aut voluptate nimia gestiunt: quorum omnium vultus, voces, motus, statuque mutantur. Plaut. Men. sc. 1. a. 1. Quæ misera (macharia) gestu furtum facere ex hostibus. ¶ Interdum etiam gestire, et vehementer cupere, & gestibus cupiditatem pre se ferre: ζεύδος, καρδιασσο. Terent. in Phormione, Egone illi non succedam: ipsum gestio dari mihi in conspectum, nunc sua ut sciat culpa lenem patrem illum, & etiam me esse acerrimum. Sic Plaut. in Amphitr. Gelliunt pugni, hoc est, capiunt verberate. Persas Satyr. 1.

Non hic qui in crepida Graiorum ludere gestit.

Plaut. *Afin.* sc. 1. a. 4. & *Pseud.* sc. 1. a. 1. & sc. 6. a. 4. Illam morem gestio (id est, percupio.) Cic. pro Marcell. Parietes mediis fidies (ut mihi videtur) hujus curiaz gratias agere gestiunt. ¶ Pro pruri. Plaut. *Afin.* sc. 2. a. 1. Mirabat quod scapula gestiebant mihi id est, pruritum. } Pro gesticulari. Gell. cap. 1; lib. 1. Ad faciendam dieula histrio imitatur & gesticavit (sup. homines.) Hujus compositum est Præg. sio de quo suo loco.

Gētēns, participium, exultans, latans. { γεττα haláz, γεττα halás, οφιδε. GALL. Sautant & declarant par gestes & mines l'affection qu'il a, sautant de joie. ITAL. Chi salta di allegria. GERM. Sich freudet / vor freuden etwas gehabt treibend. HISP. El que salta de alegría haciendo gestos. ANGL. A rejoicing, declaring by gestures his meaning. } Cicero. 5. Tuscul. Elatus inani latitia, exultans & temere gestiens. Idem 1. de natur. deor. Deinde hac cohortamur, hac consolamur: offi eos, hac deducimus perterritos à timore, hac gesticantes compunctionis: de eloquentia loquitur.

Gētūs, atis: gestum ago. { ζεύδος, καρδιασσο. GALL. Fair contenance

contenance, faire mines, faire morisque, gesticuler. ITAL. Atteggiare, giocolare. GERM. Etroas bossen oder gebärd treiben. HISP. Hazer gestos. ANGL. To mak gestis. Unde Gesticulari carmina, dixit Suet. in Nerone, pro ad numeros carminis saltate, & modulis corpus adaptare. Super abundantissimam (inquit) cœnam jocularia in defensionis duces carmina, lascivèque modulata, quæ vulgo innotuerunt, etiam gesticulatus est.

Gesticulatō, is, verbale, qui corporis gestu populum oblectat. { μικρούς, ιερεῖς. GALL. Jeu de morisque ou de farces, faiseur ou représentateur de contenances & mines. ITAL. Chi givoca di mano, ò vero di persona. GERM. Ein bossentreiber / gauckler. HISP. Hazedor de aquellos gestos. ANGL. A puppet player. { Columell. in Prefat. lib. 1. Nec minus corporis gesticulatorem scrupulosissimæ requirant salutationis, ac mulicæ artis studiosi.

Gesticulatō, is. Est ipsa saltatio, seu gesticulandi actus. { ἐχθρός, μικρούς. GALL. Jeu de souplesse, representation de contenances & mines. ITAL. D'atteggiare, giocolare. GERM. Bossenübung, das gaucklen. HISP. Aquella obra de hazer gestos. ANGL. Poppet, playing, gesting. { Ualerius Maximus, & Suet. in Tiber. cap. 68. Mollis gesticulatio digitorum.

Gesticulatō, æ: mima, gesticulatrix, quæ scilicet corporis gesticulatione populum oblectat. { ὡραῖα, χειροπότης, ἡ. GALL. Ioüense de morisque. ITAL. Donna che givoca di mano ò vero di persona. GERM. Ein bossentüberin / ein fraro die ein gauckelspiel hält. HISP. Hazedora de aquellos gestos. ANGL. She that playeth the puppet. { Gell. lib. 1. cap. 5. Non jam histrione in eum esse diceret, sed gesticulariam, Dionysiamque cum notissimæ saltatriculæ nomine appellari.

Gesticuli, digitorum gestus in suppeditandis more prisco. Tertull.

Gestuncula, res minuta. Gl. Isid. parva gestio. ||

Gērūlūs, i, qui fert aliquod onus: & pro bajulo accipitur. { תְּבַדֵּל, ḥ. GALL. Porteur, portefaire, gagnedenier. ITAL. Facchino, partatore. GERM. Ein träger. HISP. El ganapan que lleva cargas. ANGL. A bearer of any mater or thing, a portar. { Bajulum autem dicimus, qui mercedis gratiā onera ferre consuevit. Suet. in Calig. Ex gerulotum diutnis quæstibus pars octava exigebatur. Hinc Nugigerulus, nugarum apportator. Et Munigerulus, Damnigerulus, Plagigerulus, Salutigerulus, apud Plautum Mostell. & ubique. Idem in Bacchid. Non dabis, si sapies: verū si das maximè, næ ille alium gerulum querat, si sapiet, sibi: Nam ego non latus sum.

Gērula, nutrit, portatrix. Tertull. ||

Gēltōr, is, verbale: qui gerit, sive portat. { תְּבַדֵּל, ḥ. GALL. Porteur, rapporteur. ITAL. Chi porta, portatore. GERM. Ein träger. HISP. Llevador. ANGL. He that beares. { Plaut. Pseud. Homines qui gestant, quique auscultant crimina, si meo arbitratu licet, omnes pendeant. Gestores linguis, auditores auribus. Plin. epist. lib. 8. Caninio, Delphinus gestor, collusorique puerorum.

Gērundūm, sine verbum sit (ut quibusdam videtur,) sive participium, sive (ut alii malunt,) nomen ex participio, caret numeris & personis, & sub una voce activam & passivam significationem gerit. Unde à gerenda dupli significatione, quidam gerundia dicta esse existimant. Gerundia ante se nullum habent casum, post se casum habent verbi activi: nam in passiva significatione nullum habent. { Habet autem gerundium quatuor omnino casus, nominativum, genitivum, accusativum, & ablativum. De Nominativo exemplum est apud Virg. 12. Aeneid.

Pacem Troiano à rege petendum.

Genitivus jungitur nominibus substantivis in utraque significatione. Virg. Eclog.

Et qua tanta fuit Romam tibi causa videndi?

In passiva significatione Gerundium nullum habet post se casum: ut non dicimus, Urbs est in periculo capienda ab hostibus. { Inveniuntur aliquando gerundia genitivi casus passivè accepta, sed absque casu, ut apud Iustinum Trogī abbreviatorem, lib. 17. Athenis erudiendi gratia missus, quantò doctior majoribus suis, tantò & gravior populo fuit. { Dativi casus gerundia nulla sunt, nisi fortassis solvendo & inficiando, quæ aliqui volunt esse nominativa adjectiva indeclinabilia, alii gerundia dativi casus. Cicer. in Orat. Quum est inficiando reus, duo prima sunt. Solvendo exigit dativum, licet non semper apponatur. Quintil. Pauperi solvendo non sumus. Cic. Lentulo, Civitatum principes ad me detulerunt sumptus decerni legatis nimis magnos, solvendo civitates non esse. Interdum etiam habet adjunctum genitivum. Quint. Maximi tamen virorum, & quibus artis suæ solvendo non sit humanitas. { Accusativus gerundii jungitur verbis significantibus motum ad locum, & hoc cum præpositione Ad, aut etiam aliis verbis cum præpositione Inter, & aliquando etiam cum præpositione Ante. Virg. in Bucolicis,

inter eundum

Ocursare capro (cornu ferit ille) caveto.

Idem 3. Georg.

— ante domandum

Ingentes tollent animos.

§ Ablativus tribus modis accipitur. Primò sine regimine: ut, Legendo disco; Currendo cecidi. Et ponitur activè & passivè. Activè. Virg. 3. Aeneid.

Cantando tu illum?

Passivè: idem,

Frigidus in pratis cantando rumpitur anguis.

Idem,

Alitur vitium, crescitque tegendo: i. dum cantatur, & dum regitur.

Plaut. Curc. sc. 3. a. 1. Vapulando & somno pereo. Secundò cum præpositione de, ex, à, ab, cum, vel in. Cicero, Ex quo ardescit sive amor, sive amicitia: utrumque enim dictum ab amando. Idem, In defendendo major labor est, quam in accusando. Quintil. Quum præcipere de aptè loquendo cooperimus. Tertiò, cum verbis significantibus motum de loco: ut, Venio ab arando, Redeo à spectando: licet magis usurpemus ab aratione & à spectaculo. Sed hæc non magnopere pertinent ad præsens argumentum: quandoquidem dictionum

significationes, non syntaxin, docendas suscepimus.

Gerundia à Grammaticis appellantur nomina adjectiva, quæ sunt à gerundiis, ut à legendi, o, um, fit legendus, a, um.

Gēlō, as: Sæpè, vel quasi perpetuò gero. { נִשְׁנָה נָסָה, לְנָתָן natál, δογ̄ hamás. φέρει, φέρω. GALL. Porter. ITAL. Portar. GERM. Offr oder stälz tragen. HISP. Traer, llevar. ANGL. To bear or ten. { Plaut. in Curel. Rogita istum unde habeat annulum. P. Pater illum meus gestavit. Idem in Sticho, Nam me illa alvo menses gestavit decem. Plin. lib. 18. cap. 10. de elephantis, Decem annis gestare in utero vulgus existimat. Terent. in Adelph. Quem ego modò puerum tantillum in manibus gestavi meis. Ovid. 13. Metam.

— frustrà Telamone creatus,

Gestasset lava taurorum tergora septem.

Plaut. Amph. Hæc sola sanam mentem gestat meatum familiarium. Idem Curel. sc. 2. a. 5. Pater istum (anulum) gestavit. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Gestas tabellas tecum, eas lacrymis laves. Ibid. sc. 5. a. 1. Homines qui gestant, quique auscultant crimina (i. qui deferunt & spargunt, sive annunciant.) Suet. in Galba, cap. 8. Ad gestandum iter ingredi (i. delectationis causa.)

Gēstātūs, particip. { διδύκας, βασυχθείς, φογνός. GALL. Porté. ITAL. Portato. GERM. Getragen. HISP. Traido, llevado. ANGL. borne, carryed. { Martial. lib. 1.

Gestatus bijugis regulus esset equis.

Gēstito, as, frequentativum à Gesto, as. { φερία. GALL. Porter souvent. ITAL. Portar spesso. GERM. Tragen eins tragens. HISP. Llevar à menudo, ò muchas veces. ANGL. To bear or ten. { Plaut. in Cistell. Eloquere, unde sunt tibi hæc citò crepundia? L. Mea hæc herilis gestitavat, non tua. Idem in Amph. Næ ego homo infelix fui, qui non alas intervelli: volucrem voceni gestito.

Gēstatio, nis: Vectio, portatio. { תְּבַדֵּל מַחְמָאָשָׁה, לְנָטֶל, נְדֹד מַשָּׂא. φέρει. GALL. Portement. ITAL. Portamento. GERM. Tragung. HISP. Llevamiento, traimiento. ANGL. A bearing or eatying. { Cels. lib. 2. cap. 14. Gestatio etiam longis & jam inclinatis morbis aptissima est. Idem, Gestationum levissima est navis in portu. { Gestatio item αγάρξ, locus erat, in quo gestabantur homines sanitatis, vel voluptatis gratiâ: ea forma, qua cœnatio ambulatiōque dicitur. Plin. in Epist. Ab his gestatio in modum circi, quæ buxum multiformem, humiliisque ac retentas manu arbustulas circumvit.

Gēstātūs, us: Gestatio, portatio. { תְּבַדֵּל מַחְמָאָשָׁה, לְנָטֶל, נְדֹד מַשָּׂא. φέρει. { Plin. lib. 15. cap. 25. Julianis gratus sapor, sed penè tantum sub arbore sua, adeò teneris, ut gestatum non tolerent, id est, gestari non possint.

Gēstāmēn, inis: Quicquid geritur, ut vestes, arma, sceptrum. { תְּבַדֵּל מַחְמָאָשָׁה, לְנָטֶל, נְדֹד מַשָּׂא, φέρει. GALL. Ce qu'on porte, faix, portée. ITAL. Cosa che si porta. GERM. Die manträgt, eine bürde, ein büntel. HISP. Cosa que se trae ò lleva. ANGL. A mace or any thing that is borne. { Virg. lib. 3. Aeneid.

Ære cavo clypeum magni gestamen Abantis,

Postibus adverbis sigo: i. quod geri solebat à magno Abante.

Juvenal. Satyr. 2.

Ille gerit speculum pathici gestamen Othonis.

Item ponitur pro onore. Plin. lib. 37. cap. 2. Hoc vectigal, hōcque gestamen divites in cervice gratissimum notunt. Ovid. 13. Metam.

Et fuga, qua sola cunctos timidissime vincis,
Tarda futura tibi est, gestamina tanta trahenti:

Clypeum, & hastam, & galeam.

Gēstātōrūs, a, um: Quod ad gestandum & gerendum pertinet. { φερότος. GALL. Servant à porter. ITAL. Che serve à portare. GERM. Das zu dem tragen gehört. HISP. Cosa para traer, ò perteneciente à traer. ANGL. That serveth for bearing. { ut, Sella gestatoria, in qua aliquis gestatur. Suet. in Neron. Interdiu quoque clarae gestatoria sella de-latus in theatrum.

Gēstātōrūm, ii, appellatut lectica, sella, sive carruca, & omne id in quo gestamur. { φερήτος. GALL. Littiere, carroce. ITAL. Lettice à sedia à altro in che si porti alcuno. GERM. Ein roßhaar / ein tragessel/ sensie oder etwas anders darinn man einem tregt. HISP. Andas à litera para traer. ANGL. An horse letter. { Suet. in Claudio, Solitus etiam in gestatorio ludere.

Gerontia, γέροντα: Insula ante sinum Pegasicum, teste Plinio lib. 4. cap. 12.

Gerontocomium, γέροντος, ubi alimonie subministrantur senibus emeritis. Utitur hac voce Imperator C. de sacros. Eccles.

|| Gerontodascalus, qui senes (γέροντες) docet, à διδάσκειν. ||

Gerontopogon, γέροντος πόγονος. Herba est foliis hirsuti barbulæ, tenuioribus longioribusque, in modum capillorum, caule parvo, super quem calyx est longus, & barbula quæ summo vertice in cana funditur. Florem habet luteum qui in volucres barbulas evanescit. Dictum Gerontopogon, quasi senilis barba. Vulgaris Barbam Sacerdotum appellat.

Gerra, γέρρα. Arabiæ felicis oppidum, turres habens ex salis quadratis molibus. A quo sinus propinquus Gerraicus cognominatus est. Author Plin. lib. 6. cap. 28.

Gerræ, arum, à gero. { γέρρα. GALL. Bourdes, choses de neant. ITAL. Ciancie, parole, chiachiere. GERM. Geslochten körb/bünd. Item/ Narrer werck/vonnuß/nichts sollend ding. HISP. Desvarios de vanas palabras. ANGL. Bourdes, things of no effect. { Crates vimineæ pri-

mùm appellabantur: quæ vox postea vulgo pro rugamentis rebulse que frivilis usurpata est, authore Festo Pompeio, & id quidem hac occasione: Athenienses cum Syracusas obsiderent, & crebrò gerræ poscerent, irridentes Siculi gerræ clamitare coepérunt. Hinc in proverbium cessit. Plaut. in Asin. sc. 3. a. 3. Videlicet Solon est, Leges ut conserbat quibus se populus teneat: gerræ. Idem in Pæn. Nam tuæ blanditiæ mihi sunt quod dici solet, gerræ germanæ, atque adopol. λῆσσαι λῆσσαι. Alii legunt, lyzæ lyzæ, ex MSS. codicibus. Ausonius Sym. Militaque frivola gerræ Siculis vaniora.

Gerronēs, Nugatores, à gerendis nūgis. { φλύαγγι, ἀλλιάζοι. GALL. Con-teurs de bourdes, jaseurs. ITAL. Cianciatori, chi narrano favole, motti. GER. Ein Landman/klapperer/der mit vnnuzen dingen umgeht.

HISP.

HISP. *Vanos*, locos, mentirosoſ, que deſuarian en vanas palabras.
ANGL. A talker of trifles and light maters. {Festus, Gerrones, leves & inepti, à gratibus prostratis dicti, quod Siculi aduersus Athenienses cratibus uſi ſunt, quas Græci gerreras appellant. Hinc fit Congerro, pro coniugatore. Vide ſuo loco.

GERRÉS, Piscis vilis, & halecuarii genus. {ANGL. A pilchard.} De quo Plin. lib. 32. cap. 11. Martial. lib....

Téque juvant gerres, & pelle melandria cana.

Idem lib. 12. in Vacerram.

Fuisse gerres, aut inutiles manas

Odor impudicus urcei fatebatur.

Gerrus, γέρρος, fluvius Scythiae, ſeptimus ab Istro, memoriā dignus: meminit ejus Herod. lib. 4.

Gērūlūs, Gerundium, vide Gero.

Geunda, γεύνδα. Oppidum Autheſanorum in Hispania citeriore, juxta montes Pyrenzeos. Author Ptol. lib. 2. cap. 6.

Gerufa, Sarmatiæ urbs in Asia. Ptol. hodie S. Georgius.

Gērūſlā, γερυσία, in Græcis urbibus vocabatur Conuentus ſenorum, quem & nos Senatum, ab ætatis vocabulo dicimus. Plin. lib. 36. Sic extraxe domum regiam Attali Trallibus, item Sardibus Crœsi, quam Geruſiam fecere. Vitruvius, Crœſi domus, quam Sardiani civibus ad requiescendum ætatis otio Seniorum collegio dedicarunt. Hoc nomine dicebatur ſummus Lacedæmoniorum Senatus, in quem nemo niſi gravi ætate venerandus, probis que moribus ſpectatus admittebatur. Erat enim ille ſummus Sparta honos, vitaque integrè actæ ampliſſimum præmium, quo illis majus contingere nullum poterat. Si quidem (ut eſt apud Demosthenem in oratione aduersus Leptinem) ſumma penes hunc Senatum Lacedæmonē erat potestas, adeò ut quisquis in geruſiam legeretur, ſtatiuſ cum ſui ordinis ſociis dominus efficeretur ſuæ civitatis. ¶ Geruſiae etiam appellatione locus, in quo ſeniores convocantur, appellatur, quem Latinè dicimus Senaculum. Vattro, Senaculum vocatum, ubi ſenatus, aut ubi ſeniores conſiderent, dictum Geruſia.

Geryon, γέρυων. Nomen regis Hispani, quem Hercules interfecit, ejusque boves abſtulit. {Ein König in Hispanien / welchen Hercules umbgebracht / und ſeine Rinder hinweg getrieben.} Hunc tricorporem fuſſe fabulantur ob triplex regnum: præfuit enim tribus insulis, quæ adjacent Hispaniæ, Balearicæ majori, minori, & Ebusæ. Fingitur etiam bicipitem habuisse canem, quia & terrestri & navali certamine plerumque potuit. Declinatur etiam Geryones, &: & Geryoneus, ſecundum Priscianum. Virg. 8. Æneid.

Tergemini nece Geryona.

Sic enim habent emendatoria exemplaria. Lucret. lib. 5.

Quid ve tripeitora tergemini viu Geryonai.

Quo in loco Geryonai antiquus eſt genitivus primæ declinationis per divisionem diphthongi factus, quales crebri occurruunt apud Lucretium. ¶ Geryonis oraculum in Italia. Suer. in Tib. cap. 14. ¶ De Geryone, & cur tergeminus fictus ſit, vide Justin. lib. ult.

Geryonaccus, a, um, γέρυονας. Plaut. in Aulul. Qui mihi intromiſisti in aedibus quingentos coquos, cum ſenis manibus, genere Geryonaceo. Aristophanes Geryonem τεργάπλιλον nominavit, hoc eſt, ut Suidas ait, τηρεπελον.

Geforeta, Navigii ſpeculatorii genus, à Brutiis inventum: idem, ut quidam volunt, quod Plautus proſumiam appellat. Sipontinus. ¶ Geforeta Geilio dicitur cap. 25. lib. 10. Forte idem quod Scapha, GALL. Esquif. Ifid. lib. 19. Orig. cap. 1.

Gefodunum, γεφόδουνον. Norici oppidum ſub Danubio, teste Ptolem. lib. 2. cap. 14. Quanquam in nonnullis exemplaribus Gebodunum legitur, non Gefodunum. Vulgo Ips.

Geforiacum, γεφοριακον, Morinorum navale fuit, teste Ptolem. lib. 2. cap. 9. Unde nonnulli conſiſtunt oppidum illud eſſe unde breviſſimus eſt in Angliam trajectus, quod vulgo Caletam vocant. {Calles.}

Gessen, γεγόſchen. Locus Ægypti in quo habitavit Jacob.

Gessus, γεſος, fluvius apud Iones in regione Trogilia, quæ & Panonia dicitur. Plin. lib. 3. cap. 29.

Gesta, orum: vide Acta.

Gētāmēo, Gestatorium, Gesticulor, Gestio, Gestus, vide Gero. Gēſum, i, Telum Gallicum. Liv. ab Urbe, Leves autem qui hastam tantum gēſaque gererent, vocabantur. Idem 6. belli Punicī, Sub laeo humero ſumnum pectus gēſo iustum eſt. Sunt qui gēſum ſcribant.

GETA, γέται. Populi ſunt in Scythia Europæa. Appianus Dacos appellat. Strabo lib. 7. Getas à Daci ita diſtinguit, ut Getæ ſint qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci qui in oppofitum versuſ Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt: ex quo apud Athenienses Davorum & Getarum ſervorum nomina in uſu maximè fuſſent. Getas à Lucullo victos Salustius ſcribit. Aelius Spartianus ſcribit Getas dictos fuſſe qui poſtea Gothi appellati ſunt. Ovid. de Ponto.

Nulla Getis tota gens eſt truculentior orbe.

Hujus nominativus singularis eſt Geta, vel Getes. Getarum deserta, Virg. 3. Georg. Pharetrati Getæ. Ovid. 4. Trift. Eleg. 9. ¶ Getarum leges & ritus, vide apud Steph.

Geticus, a, um, γέτης, quod eſt ex Getarum regione, ut Humus Getica. Ovid. 3. de Ponto,

Quid Getica longe non ita diſtat humo.

Littus Geticum. Idem 3. Trift. Eleg. 12.

Nam procul à Getico litora uitio abeft.

Plectrum Geticum. Statius 2. Sylv.

& Getiei cedat tibi gloria plectri.

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Trift.

Nec ſiccum Getico fonte levare ſitum.

Geth, γέθα gath. Allophylorum civitas fuit, hæc nunc appellatur Zaph.

¶ Gethſemane, locus in quo ante paſſionem Christus oravit: ſitus eſt autem ad montem olivarum, in quo etiamnum preces peragere ſtudent. ||

Gethuſſa, γέθυſſα, urbs Libyæ. Steph.

Getia, γέτια, Regio Getarum in Thracia: gentile γέτης, & foemininum γέτης, quo nomine etiam Philippi Amynthæ uxor vocatur, poſſeſſi-

vum γέτης. Arrianus γέτιuſ ſunt vocat.

Gethym, γέθυμον. Cepæ genus condimentarium, nullo penè capite ſed radice tantum oblonga. Latini pallacanam vocant, teſte Plin. lib. 19. cap. 6.

Getulia, vide Getulia.

¶ Gezira Ben-Ghamar, urbs Mesopotamiæ, ad Tigrim fl. ſita, quatuor ferè milliaribus diſtans à loco, in quo Arca Noë quievit: telle Benjamin in Itinerario. ||

Gīrūſ, vide Gyartes.

Gībūſ, i, à κυρδος, ὑβριδος, κυρδος: παραγ̄ο τὸ κύρτων. Propriè eſt tumor doti, aut etiam pectoris, ex spinæ flexu enatus. {תְּשַׁבֵּת dabbescheth, הַבְּשָׂר, κρεπտִיס, נִפְאָס.} GALL. Une bosſe en quelque partie du corps. ITAL. Gobbo. GERM. Ein hoſer. HISP. La corcoba ò comba. ANGL. knoble or knott in mannes bodie. { Martialis,

Non aliter rideatur Atlas cum compare gibbo.

Quo in loco aliqui legunt, cum compare muſo. Nonnunquam accipitut pro quovis alio corporis tumore. Juven. Satyr. 6.

medisque in naribus ingens

Gibbus & acre malum ſemper ſtillantis ocelli.

¶ Sueton. in fœminino genere dixit gibbam, in Domitianō cap. 25. Ipsum etiam Domitianum ferunt ſomniante gibbam ſibi ponē certem auream enatam.

Gibber, eris. Idem quod Gibbus. Plin. lib. 8. cap. 45. Syriacis bobus non ſunt palearia, ſed gibber in dorſo. Lucil. apud Charis. lib. 1. Gibber magnus.

Gibbus, a, um: Convexus. {כָּבֵן gibben. κυρδός, κυρδός.} GALL. Boſſa. ITAL. Gobbo. GERM. Gebogen/ hoſerechtig. HISP. Corcovado. ANGL. That hath a crooked backe or bunche in his body. { Cels. lib. 8. t. Igitur calvaria incipit ex interior parte concava, extrinſecus gibbus utrinque lenis.

Gibber, a, um: Gibbo deformatus, & propriè eſt cui ſpina extroſum fixa, tumorem in dorſo crevit. {כָּבֵן gibben. הַבְּשָׂר, κυρδός.} GALL. Boſſa. ITAL. Gobbo. GERM. Hoſerechtig/ das ein hoſer hat. HISP. Corcovado. ANGL. That hath a bunche in his backe. { Nam quibus illa introſum ſtetur tumorem efficiens in pectori, regibberi, λεπῆ, potius dicuntur. Sueton. in Galba, cap. 3. Breui corpore, atque etiam gibber, modicæque in dicendo facultatis, cauſas induſtriae aditavit. Plin. lib. 10. cap. 26. de gallinis Africaniſ. Hoc eſt gallinarum gena gibberum, variis ſparſum plumis. Varro lib. 2. de re rurſ. cap. 9. Gallinæ Africane ſunt grandes, varia, gibberæ.

Gibberosus, pro gibber, ſive gibbosus legitur in l. 3. de adilit. edid. Gibbosus, a, um: adject. Gibber, hoc eſt, gibbo deformatus. {כָּבֵן gibben. κυρδός, κυρδός.} ANGL. That hath a bunche in his backe. {

Gieminarium, lavacrum. GL. Isid.

Giennium, Daen, olim Aurigis. V.E. Hispaniæ, ſub A. Toletano.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

GIGĀS, antis. {נֶפֶל naphil, נֶגֶר rapha. γίγας.} GALL. Geant. ITAL. Gigante. GERM. Ein myr oder held. HISP. Gigante o hijo de latiria.

ANGL. A gyant. { Dictio compoſita creditur à verbo Græco γίγαντος quod eſt nascor, & γαῖα, Doricē γῆ, quod terram significat, quæ terra genitus. Credidit enim veruſtas Gigantes homines fuſſe exceliſſimæ ſtaturæ, & draconum pedibus ab irata tellure procreatoſ in deorum perniciem, ut ſciliſet ſuperis bellum inferrent, Jovemque de cœli poſſeſſione deſicerent. Quo commento quid ſignificare voluerint poētæ, explicat Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 20. hiſ verbiſ. Gi-

gantes quid aliud fuſſe credendum eſt, quām hominum quādam impia genem deos negantem, & ideò exiſtimatam deos pellere de cœleſti ſede voluſſe? Horum pedes in draconum volumina defocant: quod ſatis ſignificat eos nihil rectum cogitare, totius vita eorum gressu, atque proceſſu in inferna vergente. Physici interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ inclusos, qui dum exitum no inveniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fruſta ipsa quaſi in cœlum ejaculantur. Cicer. 2. de nat. Deor. Nec vero, ut fabulæ ferunt, Dii bellis, präliisque caruerunt: nec ſolum, ut apud Homerum, quum duos exercitus contrarios alii dii ex alia parte defendent; ſed etiam cum Titanis, cum gigantibus propria bella gesserunt. Hæc & dicuntur, & creduntur stuſiſſimè. Idem de ſeneſſ. Nam quid eſt aliud gigantum more bellare cum diis, niſi naturæ repugnare? Ovid.

Afflataſſe ferunt regnum cœleſte gigantes.

Juven. Satyr. 4.

Vnde fit ut malim fraterculus eſſe gigantum:

i. obſcuro & ignoto genere natus, quemadmodum gigantes, qui nullo patente e terra prognati creduntur. ¶ Gigantum arrogantia, γεγάρτης δύναμις: dicebatur ubi quis viribus suis fretus, temere nulloque confilio res non tentandas moliretur: proverbium admonet inauſpicato edere quæcumque citra coſilium aduersus deos, aduersus pietatem, aduersus jus & æquum per viu instituuntur.

Gigantēus, a, um: quod eſt gigantis. {γεγάρτης.} GALL. De geant. ITAL. Di gigante. GERM. Das der ryſen iſt. HISP. Cosa di giganti. ANGL. Of a gyant. { Ovid. 1. Trift. Eleg. 1.

Quimque gigantei memorantur pralia bellii.

Furia giganteæ. Claud. 4. Paneg.

Gigantōmachiā, x: Gigantum pugna. {γεγάρτης μάχη.} GALL. Guerre de gigants. ITAL. Pugna di giganti. GERM. Der ryſen krieg oder ſtreit. HISP. Pelea ò batalla de gigantes. ANGL. A batell of gyantes. { Gigantum pugnam Poētæ in campis Phlegræis inter deos & Gigantes gestam fabulantur, quum illi Iovem de cœli poſſeſſione dejicere conareſtur.

Gigērā, orum, teſte Nonio, intestina ſunt gallinarum, & quæ cum hiſ coquuntur. Lucil. lib. 8. Gigeria ſunt ſine allio: hiſ veſcamor alacriter. ¶ Gigeria, ex multis optioniſ decepta. Festus. Alii legunt ibid. Giberia. Gallicæ, Gibier. Carnes ferint. Gigeria etiam Gallicâ lingua vocantur ventriculi avium.

¶ Gignerus, delirus. GL. A. L. ||

GIGNE, is, ui, tum, olim geno: à Græco γένεμα, γένεμα, γένεμα, hinc geniūs, geniūs, geniūs, degener. Item ingens, ingenuus, ingenium. Gen-

der,

nero, procreo. § תַּלְוִה holidh. ἡγένεσις. GALL. Engendrer. ITAL. Generare. GERM. Gebären. HISP. Engendrar. ANGL. To begette, to engender. § Cicet. i. de finib. Ad majora enim quædam nos natura genuit & conformavit, ut mihi quidem videtur. Ovid. 13. Metamorph.

Purpureum viridi genuit de cespite florem.

Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Te mihi adjutorem Dii genuere. [Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Quos (liberos) suus optaret non genuisse parens.

Plin. lib. 7. cap. 51. Hæc est conditio mortalium: ad has, & hujusmodi occasiones fortunæ gignimur. Idem lib. 14. cap. 6. Fastidium gignit uvas appetendi. Quintil. lib. 1. Ac sicut aves ad volatum, equi ad cursum, ad sævitiam feræ gignuntur: ita nobis propria est mentis agitatio. Gigni pédibus. Plin. lib. 7. cap. 8. Neronem quoque paulò ante principem, & toto principatu suo hostem generis humani, pédibus genitum pater ejus scribit Agrippina. ¶ Hujus compositum est, Ingigno, ingeniero, gignendo infuso, ἡγένεσις. Cic. de finib. Si ve, ut doctissimis viris viuum est, major aliqua atque divinior hanc vim ingenuit: sive hoc sit ita fortuitò. Colum. lib. 4. Tanquam naturali & ingenita sterilitate laborantibus. ¶ Antiqui pro eodem dixerunt Geno, de quo suprà: unde adhuc manserunt genui præteritum: & supinum genitum. Lucan. lib. 3.

Totum posse extra corpus durare genique.

¶ Gignentia, quæ gignunt & generant. ¶ Gignentia passivè, τὰ γένοντα, quæ generantur atque oriuntur. Salustius in Iugurtha. Est forte in eo loco grandis ilex, coluerat inter saxa, paulum modò prona, deinde inflexa atque aucta in altitudinem, quò cuncta gignentia natura ferr. Rursus, Nam ubi per loca æqualia & nuda gignentia, stirpes & arbores intelligit. Apuleius in lib. de dogmate Platonis, Gignentiumque omnium instar ceræ, formas & significationes ex illa exemplorum configuratione signari.

Génitùs, participium, natus. § תַּלְוִה noládh. ἡγένεσις. GALL. Engendré. ITAL. Generato, nato. GERM. Geboren. HISP. Engendrado, hijo. ANGL. Begotten, engendred. § Plin. lib. 11. cap. 37. Septimo mense genitis ex p. numero foramina aurium, & natum defuere. Geniti dentes in palato, genitus annos novem, genitus ad perdenda vina, genitus ad superbiam, genitus in servitio, pro eo qui servus natus est, multaque id genus alia passim occurunt apud eundem Plinium. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Nec stirps prima fui genito: sum fratre creatus.

Sueton. in Tib. cap. 7. Genitus Marco Agrippa. Hinc componuntur Unigetus, primogenitus, & progenitus: de quibus suis locis. Génitùs, us, γένης. Generatio. Plin. Apuleius in Apologia, Aristoteles & Theophrastus qui plurimos libros de genitu animalium reliquerunt.

Génitör, is: Pater dicitur, qui scilicet genuit. § תַּלְוִה horéh, רָבֵל molédh. ἡγένεσις, ἡγένεσις, ὁ γένος. GALL. Qui engendre, pere. ITAL. Genitore. GERM. Ein gebärer / vatter. HISP. Engendrador, padre. ANGL. He that begetteth, a father. § Cicer. de univers. Quo nihil ab optimo & præstantissimo genitore melius procreat. Genitores omniam vitiorum Græci. Plin. lib. 15. cap. 4. Genitor dubius, id est, pater incertus. Ovid. 5. Metam.

— occidit Astreus

Matre Palastina, dubio genitore creatus.

Genitor deorum, id est, Jupiter. Idem Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Iure igitur genitórque deum, rectórque vocatur.

Génitrix, Mater dicitur, quæ scilicet genuit. § תַּלְוִה horéh, רָבֵל molédh. ἡγένεσις, ἡγένεσις. GALL. Mere. ITAL. Matre. GERM. Ein gebärerin / muter. HISP. Madre. ANGL. A mother. § Virgil. 1. Æneid.

— namque ipsa decoram

Cæsarium nato genitrix, luménque juventa

Purpureum, & latos oculis adflarat honores.

Genitrix frugum Ceres, id est, inventrix. Ovid. 5. Metam.

Et frugum genitrix immensos siste labores.

Idem 13. Metam. Genitrix Nereia.

Génitùs, æ, generatio, procreatio. § תַּלְוִה haréh, רָבֵל ledhah. ἡγένεσις. GALL. Engendrement ou conception, naissance. ITAL. Generatione, esse generare. GERM. Gebärung. HISP. Generacion, obra de engendrar. ANGL. Begetting, engendring. § Plin. lib. 19. cap. 24. Inter diligentissimos convenit, ut in alitum quadrupedumque genitura, esse quoddam ad conceptum impetus terræ. Idem lib. 9. cap. 35. Origo atque genitura conchæ est haud multum ostrearum conchis diffrens. ¶ Accipitur etiam pro semine humano, quod Græco vocabulo σφῆμα vocamus. Idem lib. 2. cap. 22. Datur & contra prosluvia genitutæ viris. Idem lib. 20. cap. 7. Semen ejus extinguere genitutam virorum dicitur. ¶ Genitutam horoscopum vocavit Sueton. in Augusto, cap. 94. id est, constitutionem cœli, qua quis natus est, unde de felicitate ejus, qui natus est, genethliaci prædicunt. Verum genitura sua vix & cunctanter edita, exsiliuit Diogenes, adoravitque eum. Tantam autem mox fiduciani fati Augustus habuit, ut thema suum vulgaverit, numrumque argenteum, nota syderis Capricorni, quo natus est, percussiterit. Idem in Calig. cap. 57. Consulenti quoque de genitura sua, Sulla Mathematicus certissimam necem approximare affirmavit. Et Gell. cap. 1. lib. 14. Ex eorum genitura debuisse jam tum prospici, quinam olim futuri essent, &c. Jul. Firmicus lib. 3. Secundum hanc genitutam, & secundum has conditiones stellarum, & secundum testunonia, quæ huic genitutæ perhibentur, etiam hominum volunt fata disponi. Budæus in Annot.

Génitilis, e, natalis. § ἡγένεσις. GALL. Où on est engendré, servant à engendrer. ITAL. Genitale, nascio, che serve à generare. GERM. Gebährig, das zu der gebährung gehört. HISP. Cosa para generacion. ANGL. Belonging, to engendring. ¶ Unde genitale solum, patria in qua nati sumus, quod & natale solum appellatur. Et genitilis dies, quo scilicet in lucem editi sumus. Genitalia semina quibus aliquid procreat & gignitur. Ovid. Eleg. 13. lib. 3. Trist.

Libaque dem pro te (ð natalis) genitale notantia tempus.

Gell. cap. 2. lib. 4. Paulò antè, nativa. Idem cap. 10. lib. 3. Genitale

semen. Velleius, Genitali solo potentior colonia. Virg. lib. 1. Georg.

Vere tument terra, & genitalia semina postunt.

Col. lib. 3. cap. 6. Adhibenda ratio est subtilior, ut ex his partibus trunci sumantur, qui & genitales sunt, & maximè fertiles. Idem lib. 7. cap. 9. Fœminis quoque vulvæ fert exulteantur, & cicatricibus clauduntur, ne sint genitales, id est, ne possint generare. ¶ Genitales Dii (nisi, ut apud Festum, legendum Geniales Dii) hoc est, parentes & auctores & procreatores rerum omnium animantium. Græci ob id vocant αὐγῆς, propter perpetuam creationem non minùs quam ob immortalitatem. Apud Cicer. Tuscul. 1. & Servium verlus Enni,

Romulus in caelo cum dls genitalibus avum

Degit.

Ausonius in periocha, lib. 4. Iliad.

In ppiter interea cum dls genitalibus una

Concilium cogit superum de rebus Achivis.

Vide Gevius. ¶ Genitalia membra, sive genitales partes dicuntur pendenda, tam in viro, quam in fœmina, μαρτίδια. Col. lib. 7. Et ipso nervos, quos Græci cremasteras appellant, quod ex illis genitales partes dependent comprehensæ.

Génitale, membrum genitale masculi, & tam de cæteris animantibus, quam de homine dicitur. ¶ בְּשָׂרֶב הבָּשָׂר. τὸ βασάρ. τὸ γόνηλον, τὸ αἰδίον.

GALL. Le membre d'un male, genitoire. ITAL. Membro di maschio da generare. GERM. Das geburts glied. HISP. La cola ò rabo ò cojón de animal para engendrar. ANGL. The secret member of a male.

Plin. lib. 10. cap. 63. Coitus aversus elephantis, camelis, tigribus, linceibus, rhinoceroti, leoni, dasypodi, cuniculis, quibus aversa genitalia. Idem lib. 11. cap.... Ac præter genitale tantum, & hoc in mariibus, viscera etiam interiora omnia ad exemplar. Col. lib. 7. Elicitur cupiditas odore genitalium admoto naribus.

Génitälítēt, adverbium, γενιτιλίτης, γενιτιλίτης. Lucr. lib. 4.

— ut semina possint

Seminibus commisceri genitaliter apta.

Génitívus, a, um: quod ad generationem pertinet, quod vim habet generandi. ¶ ἡγένεσις. GALL. Qui a force d'engendrer. ITAL. Chi è forza da generare. GERM. Kraftig zu gebären. HISP. Cosa ordenada para engendrar. ANGL. That hath force to engendrer. ¶ Unde genitivus humor, & genitivus casus, Grammaticorum vox, γένος. Gell. lib. ult. cap. 3. Mei oblitus est. Mei, casus interrogandi est, quem genitivum Grammatici vocant: & ab eo declinatus, quod est Ego. Idem reperit Gell. cap. 24. lib. 13. Interdum idem est quod natura ingenitus: ut, Genitivæ notæ, quæ sunt maculae à natura ingenitæ. Sueton. de August. Corpore traditur maculoso, dispersis per pectus, atque alvum genitivis notis, in modum & ordinem & numerum stellarum cœlestis Ursæ. ¶ Interdum pro gentilitio. Ovid. 3. de Ponato, Eleg. 2.

Adjettive probent genitiva agnomina Cotta.

Génitívus pater, parens, ἡγένεσις. ut, Apollo genitivus. Varto in Catone, de liberis educandis. Nutrix hæc omnia faciebat in verbenis, ad tubis, sive hostiis, ut Deli ad Apollinis genitivi aram. Ovid. 3. Metamorph.

Forma prior rediit, genitivaque venit imago:

id est, naturalis quam prius congenitam habuerat.

Génitüs, ii, veterum sententiâ dicitur uniuscujusque anima rationalis, idéoque esse singulos singulorum. ¶ δαιμον. GALL. The spiritie of man, the grace and pleasantnesse of thing. ¶ Fuere etiam qui dicent genios deos, aquam, terram, ignem, & aëtem, quæ rerum semina sunt, elementaque appellata. Duodecim quoque signa, Lunamque & Solem inter hos deos putabant: & à gerendo, quod multa gerere possent, gerulos, deinde genios vocitarunt. Censorinus scribit genios dictos, quia ut gignamur, curant, sive quod unà gignantur nobiscum, vel etiam quia nos genitos suscipiunt, ac tacentur. ἀεράται, ἀεραύται. Certè à gignendo Genii appellantur.

Terent. in And. Quod ego per hanc te dexteram oro, & genium tuum. Per tuam fidem, &c. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Genio quando sacrificat, Samiis vasis uritur, ne Genius ipse surripiat. Ibid. sc. 1. a. 4. Tuum gnatum & Genium meum. Idem sc. 2. a. 5. Ibid. Per tuum Genium obsecro, exi. Idem. Per Genium principis dejerare. Suet. in Calig. cap. 27. Et, Genio Augusti dicare ædes. Idem in Aug. cap. 60. Plaut. Menach. sc. 2. a. 1. Quid agis? P. Teneo dexteram Genium meum.

¶ Eundem esse genium & larem, multi veteres memoria prodiderunt. Euclides Socraticus duplice omnibus nobis genium dicit appositum, hoc est, duos lares. Hi etiam Penates dici solent. ¶ Alii quibus genius dicitur hospitalitatis, voluptatis, & naturæ Deus. Hinc, indulgere genio, est operam date voluptati, & quod quemque natura trahat, subsequi. Persius Satyr. 5.

Indulge genio, carpamus dulcia.

Defraudare genium, negare naturæ quod appetit. Ter. in Phorm. Quod ille unciatim vix de demenso suo, suum defraudans genium, comparsit miser, id illa universum abripit. Belligerare cum geniis, idem quod defraudare genium. Plaut. in Truc. Non isthæ mea benignitas docuit te fabulari. A. Sed istos, qui cum geniis suis belligerant partipromi. Plaut. Aut. sc. 6. a. 4. Me defraudavi animumque meum, geniumque meum. ¶ Interdum etiam Genius accipitur pro energia quadam, vel potius gratia, lepote, venustate alicuius rei. Matt. lib. 6.

Vitturus genium debet habere liber.

Boni genii, ἀγαθοὶ δαιμονοὶ, subaudi nomine. Sermo est bene omnianis in re quapiam aggredienda.

Génitilis, e, γενιτιλίτης, γενιτιλίτης. Quod ad genium, naturæ & voluptatis deum pertinet: ut, Genitalis dies, latus & voluptarius. Juvenalis,

— genialis agatur Iste dies.

Genitalis totus, sive lectus, qui in nuptiis sternitur in honorem Genii. θάλαμος γενιτιλίτης. Virg. 6. Æneid.

— lucent genitalibus altis

Aurea fulcræ toris.

Cicer. pro Cluent. Lectum illum geniale, quem biennio filii sibi nubenti straverat, in eadem domo, &c. Virg. 1. Georg.

Invitat genitalis hyems.

Ovid.

Ovid. 3. Amorum.

Elegi molles genialis Musa, valete.

Et 14. Metam.

Non data sunt capiti genitalia sarta.

Genialis homo, hoc est, hospitalis & dapsilis. Genialis copia pecudum, id est, secunda. Plin. lib. 17. cap. 7. Rus geniale, amoenum, & voluptatis plenum. Ovid. Epist. 18. Idem 3. Fast.

*I*tidibus est Anna festum geniale Perenna.

¶ Geniales deos dixerunt aquam, terram, ignem, aërem. Duodecim quoque signa: lunamque & solem inter hos deos conputabant.

Genialis leetus, qui nuptiis sternitur in honorem genii: unde & appellatur. ¶

Génialiter, adverbium: Opiparè & lautè. { τευφιράς, ιλαρίας. GALL. Joyeusement, avec bonne chevre. ITAL. Con piacere & solemnità. GERM. Süßlich/ mit sonderbarer Zürüstung/ mit Wollust. HISP. Deleytosamente. ANGL. Joyously, with good cheere. } Ovid. 11. Metam.

Hosbitis adventu festum genialiter egit.

¶ Geniane, gemma, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.

Genianus, luxuriosus, pertinens ad genium. || Gell. lib. 19. cap. 13.

Génitius, aum, nativus ac peculiaris. { ΙΩΝΑ neemán. γένος. GALL.

Naïf, propre & naturel. ITAL. Nativo, domestico. GERM. Natürlich/ angeboren. HISP. Natural. ANGL. That is naturally given or ingendred in a thing naturall. } Apul. Genuino sermone nomen Augusti Cæsaris invocare tentavi. Gell. lib. 2. cap. 2. Quum extra rem publicam in domestica re atque vita sedetur, ambuletur, in convivio quoque familiari discumbatur, tum inter filium magistratum, & patrem privatum publicos honores cessare, genuinos ac naturales exoriri. Idem Gell. cap. 9. lib. 9. Gaudium gaudet genuinum.

¶ Genuini, dentes posteriores, qui in extrema gingiva in homine gignuntur novissimi. { ηγενύπτω tochanóth, ποιγλήθη methallehotb, maltheoth, οὐφεγνῆσης, κερῆσης. GALL. Dents maschelières. ITAL. Densi mascellari. GERM. Die stock zähn/ sind die hindern sten/vnd die zu dem letzten wachsen. HISP. Las muelas gordales. ANGL. The hinder teeth whereby we cheeve. } Gignuntur enim, teste Plin. lib. 11. cap. 37. circiter vigesimum annum, multis etiam circiter octogesimum. Dicti genuini, quod à genis dependeant. Cic. 2. de natur. Deor. Dentibus in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur, atque molitur cibus. Eorum adversarii acuti, morsu dividunt escas, intimi autem conficiunt, qui genuini dicuntur. Quoniam autem hi dentes in postrema mandibulae parte veluti occultati sunt, neque ita facilè patent aspectui, quemadmodum primores, aut canini, factum est, ut Rodere dente genuino, & Frangere gauinum, accipiatur pro Alicui detrahere. Persius Satyr.

— sequit Lucilius urbem,

Te Lupe, te Muri, & genuinum fregit in illis.

Quanquam & alio modo hoc Persi interpretatur Cornutus: Ita enim, inquit, ineuctus est Lucilius in vita, nimio furore iracundia elatus, ut frangeret genuinum illorum. Genuinus autem propriè dens qui sub genis est, qui simul cum homine nascitur, & una cum eo interit, qui dens à Græcis οὐφεγνῆ vocatur.

Génimēn, inis, à gigno, generatio dicitur. { ΗΓΙΝΗ tseetsá. γίνηση. GALL. Generation, race. ITAL. Generatione. GERM. Ein gebärung oder geburt. HISP. Generacion. ANGL. Generation. } Utitur semel atque iterum hac voce interpres vulgaris Novi testamenti: ur, Genima viptarum, & Genimen vitis. Apud bonos authores vix reperies.

Gigonus, γίγαντος. Oppidum est ad sinum Thermaicum, non procul à Pallene, cujus meminit Herod. lib. 7.

Gilda, γίλδα, urbs Libyæ. Steph.

Giligambæ, γίλιγαμβη, populi Libyæ. Steph.

Gilio, nomen notissimi adulteri tempore Juvenalis.

¶ Gillo, nis, gello, nis: ampulla vitrea. Item rusticus ineptus. Cath. ||

Gillus, Exul. Tarentinus, qui quum Persarum exploratores à piratis captos pecunia sua redemisset, & ad Darium reduxisset, jussus e nomine petere quicquid vellet, hoc unum petiit, ut regis opera in patriam reduceretur. Vide Herod. lib. 3.

Gilo, nomen civitatis, à qua Gilonitæ, homines in ea habitantes dicuntur. Est & nomen viri, γίλων. Juvenal.

Vniolam Proculeius habet, sed Gilo deuncem.

Gilvus, à γίλπη. { ΠΤΡΟΤΗ jerakrak. GALL. Fauve de couleur de miel, jaunastre entre blanc & rouge. ITAL. Binggeolino. GERM. Färb oder wachsgälb/ blysch gälb. HISP. Color vayo o ruvio. ANGL. Alore lyk honie. } Color medius inter album & rufum, qui à Græcis, teste Gell. lib. 13. cap. ult. appellatur γίλπης. Hic à nonnullis vocatur melinus, quasi mellinus, quod mel ejusmodi colorem habeat. Virg. 3. Geogr.

Luxuriatque toris animosum peccus, honesti

- Spadices, glaucique color deterrimus albis,

Et gilvo.

Ubi Servius. Aliud est candidum esse, id est, quadam nitenti luce perfusum: aliud album, quod palloti constat esse vicinum. Gilvus autem melinus est color. Alii autem ita legunt, albis & gilvo: ut non album & gilvum, sed albogilvum vituperet. Quod si singuli colores vituperandi sunt, quanto magis misitus uterque, id est, albogilvus?

Gimanti: capras in Gimanti natas Alexander Myndius scribit sex menses non bibere. Ælian.

Gindānēs: γίνδανη, Libyæ populi, Lotophagis contermini, quorum uxores multis pellicis fimbriis adornantur. Nam quum pulcherum ducant à plurimis adamari, à singulis quibus sui copiam faciunt, fimbriam unam exorant, eoque argumento ostendunt quod habuerint amatores. Author Herodot. lib. 4.

Gindara, æ, γίνδαρη. Oppidum Syriae Cœles, cuius incolæ dicuntur Gindareni, γίνδαρην, quotum meminit Plin. lib. 5. cap. 22.

Gindes, fluvius qui per Dardanos fluens ingreditur Tygrin.

Gingiber, vel Zingiber, vide Zingiber.

Gingidium, vulgo cerifolium, herba est quæ ex Syria affertur. Visnaga, vel Busnaga nomine, ex cuius umbellis usus ad dentifricia. Plin. lib. 20. cap. 5. Syria simillimam Staphylini herbam ferit, quam alii

gingidion vocant, tenuius tantum & amarus, &c.

Gingivæ, æ, quasi gigniva: à gignendis dentibus. { GALL. Gingivæ. ITAL. Gingiva. GERM. Das Zahnsleisch. HISP. La enzia. ANGL. The gumme or iavoe where in the teeth be sette. } Pars est oris, cui dentes inhaerent, cuius exterior pars à Græcis ελεύθερη, interior ἐνθετη vocatur, Plinius lib. 24. cap. 6. Ex his dulcia, quæ apyrina alio nomine appellavimus, stomacho inutilia habentur, inflationes pariunt: dentes, gingivæque lœdunt. Lactant. lib. de Opif. Dentes autem ipsos, ac magis horrore quā ornamento essent, gingivis mollibus quæ à gignendis dentibus nominantur } ac deinde labiorum teguminibus honestavit. Juven. Satyr. 10.

Frangendus misero gingiva panis inermi.

¶ Hujus diminutivum est Gingivula, ελιόν. Apul. in Apol. Magis, Coinplanatorem tumidæ gingivulæ.

Ginglä, Γίγλα. Oppidum Comagenes, non procul ab Euphrate fluvio. Author Plin. lib. 5. cap. 24.

Gingrō, is, ii, irum: Anserum vocis proprium. { καλαζέρ. GALL. Faire la voix de l'oiseau. ITAL. Fare la voce de l'oca. GERM. Gagen und schreyen wie ein gans. HISP. Hazer la voz del pato o ganso. ANGL. To gagle or creakly a goose. } Unde genus quoddam tibiarum exiguum, Gingrinæ dicuntur: & tibicen ipse, gingritor. Alii Gingegator, alii gringrinator legunt. Author Festus.

Giōn, vide Geon.

¶ Giracum, Gieraci. V. E. Calabria, sub A. Reginensi. Vide Lecri. }

Girgillus, quod in girum vertatur. Instrumentum quo fila revolvuntur.

{ σόφερ. Galli sua lingua vocant, Un de vidoir. GERM. Ein hafp oder gainwind. }

Girim, mons apud Garamantas, in quo nasci gemmas veteritas testa est.

¶ Gissium, labrum, terminus. Gloss. A.L. }

Gittā, γίττα, urbs Palæstinae. Steph.

Gith, genus seminis, Officinis Nigella Romana. { πύρ κέτσαχ. μάρσιον. GALL. Poyurette, niella. ITAL. Nigella, ortelana. GERM. Schwartz/Coriander. HISP. Al piure axenuz. } Col. lib. 7. Interdu fastidio ciborum langescit. pecus: ejus remedium genus seminis quod Gith appellatur. Plin. lib. 20. cap. 17. Gith ex Græcis alii melanthion, alii melanspermum vocant. Plaut. in Rud. Os caletribum gith frigefactas? Ruellius credit esse semen illud quod culti in Galilia suâ linguâ vocant Poyretton, quasi minutum piper, eo quod tenuiores hoc semine cibos condire soleant vice piperis.

GL

Glæbér, bra, brum, à glubo: Quod est lœve & sine pilis. { φλιπεβαλ. ψάλος, λεύκη, φαλακρός. GALL. Pelé, qui n'a point de poil. ITAL. Lato, polito, senza peli. GERM. Raal/one haar/ glatt. HISP. Cosalampiña, y sin pelos. ANGL. Bare without heare, piede. } Plaut. in Tri. Oves lœbrae sunt ram glabrae hem, quā hæc est manus. Idem in Aut. Tu istum gallum, si sapis, glabriorem reddes mihi, quā Volus Ludius. Quem locum explicans Nonius de Doctorum indagine: Legitur (inquit) quod Ludii præfulsi pueri essent glabri ac depiles propter ætatem, quos antiqui Ludios appellabant. Varro de rust. cap. 1. Si quem glabrum facere velis. Sic glabrae fues, apud Col. in prefat. lib. 1.

Glæbellūs, diminutivum. Glabra etiam, sive glabella, vocatur interstitium supercilia supra nasum distaminans, quia sine pilis esse consuevit. { μερόφερον. GALL. Espace entre les sourcils. ITAL. Spazio tra le ciglia. GERM. Das theil der stirnen so zwischen den augbrauen ob auf der nasen ohne haar ist. HISP. Espacio que ay entre cejas ceja. ANGL. The space between the brows. } Capella lib. 1. Nupt. Philologie, Quarum una deosculata Philologizæ frontem illic, ubi pubem ciliorum discriminat glabellæ medietas.

¶ Glabra, glabellus, glabella, interstitium quod super nasum distaminat, eo quod sine pilis. }

Glæbræ, orum. Loca satis, stirpibusque nuda: quæ & Calveta à nonnullis appellantur: in quibus scilicet propter noxiū aliquem humorem nihil gignit. { φαλακροι. GALL. Terre où il ne croît rien. ITAL. Terreno ove non nasce biada ne altro. GERM. Dürre vñnd vñ fruchtbare orth/ an welchen nichts wächst. HISP. Terreno donde no nace nada. ANGL. Bare places without corne or grasse. } Colum. lib. 2. cap. 9. Solet autem falsam nonnunquam, & amaram uliginem vomere terra, quæ quavis matura jam sata, manente noxiū humor corrupit, & locis glabrentibus sine ulla stirpe seminum areas reddit: ea glabretæ signis adhibitis notari convenit, ut suo tempore vitis ejusmodi medeamur.

Glæbro, as, are: Pilos auferre. { πύρ karach. φιλοῦ, μαλλέα. GALL. Pelar, ou oster le poil. ITAL. Pelare, spelare. GERM. Das haar austrennen oder abschaben/ glatt machen. HISP. Pelar y hazer lampiño. ANGL. To make bare, or pilde. } Col. lib. 12. cap. 53. Quum ab aqua pridie sues prohibiti sunt, postero die maestantur: & vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula facta glabrantur.

Glæbræ, es, glaber sum & depilis: quanquam etiam ad terram transfertur, quæ etiam glabretæ dicitur, ubi satis stirpibusque nuda est, nihilque gignit. { φλιπελ. μαλλά, φαλακροι. GALL. Se pelar, perdre son poil, estre sans poil. ITAL. Essere senza peli. GERM. Glan vñnd one haar sein / fal sein. HISP. Ser sin pelos. ANGL. To be pilde or wit hout beare. } Unde loca glabrentia, apud Col. lib. 2. cap. 9.

Glæbræco, scis, glaber fio, pilos, aut capillos, sive plumas amitto: quod evenit nonnunquam morbo aliquo. { φλιπελ chalák. μαλλά, φιλοῦ. GALL. Divenir pelé, perdre son poil. ITAL. Divenir senza peli. GERM. Fal werden. HISP. Pelarse, y hazerse lampiño. ANGL. To make pilde. } Transfertur quandoque ad alia: ut Glabrescere dicitur area, quæ herbis attritis, vel evulsis complanatur, & quasi glabra redditur. Colum. lib. 2. cap. 20. Nam dum à pecudibus leguminæ proculantur, herbae etiam ungulis atteruntur, atque ita glabrelicet, & fit idonea seminibus area, id est, fit glabra, mundaque.

Glæbriones, dicti sunt qui corpus glabrum, & pilis nudum habent. { μαλλά. GALL. Pelez, qui sont sans poil. ITAL. Coloro che non hanno peli sulla persona. GERM. Die ein glatten leib haben / ohne haar. HISP. Varones lampiños, y sin pelos. ANGL. They that have no hair

in there bodyes. ¶ Unde Glabronum non ignobilis Romæ familia nomen accepit, ex qua fuit M. Glabrio, M. Scauri ex sorore nepos: eius meminit Asconius in orationem Ciceronis pro M. Scauro. Ejusdem familie: M. Aetilius Glabrio fuit.

GLACIES. ei. Aqua concreta gelu, quasi gelacie, à gelu. ξηρη κερατος. GALL. Glace, glaçou. ITAL. Ghiauccio. GERM. Eis. HISP. Yelo ò la elada. ANGL. Yce. ¶ Plin. lib. 5. cap. 18. Aure ad glaciem opposita. Virg. 10. Eclog.

Ah tibi ne teneras gelacie fecerit astera plantas.

Idem 1. Georg.

— filiciumque maniplis

Sternere subter humum, gelacie ne frigidam latet
Molle pecus, scabiemque ferat, turpeisque podagræ.

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Sapé sonant moti glacie pendente capilli.

Tibull. lib. 4.

Sed durata riget (unda) densam in glaciemque nivemque.

¶ De glacie in vino. Senec. epist. 89. ¶ Glacies de re dura atque concreta ac solida, ut nay apud Græcos: ut glacies æris. Lucret. lib. 1.

Tum glacies æris flammæ devicta liquefecit.

Glicio, as, verbum est activum: Frigore astringo, in glacie converto. ουνάγουμι. GALL. Glacer. ITAL. Agghiacciare, ghiacciare. GERM. Ein eis machen. HISP. Elar à otra cosa. ANGL. To mak any thing freeze and congeale. ¶ Horat. Carm. lib. 3. Ode 10.

Audis quo strepitu janua, quo nemus

Inter pulchra situm testa remugiat

Ventis & positas ut glaciet nives

Puro numine Iuppiter.

¶ Glaciare, pro glaciari. Plin. lib. 29. cap. 3. ad finem. Fit autem hyeme, quoniam æstate non glaciatur, nisi accepta cera. Id est, non glaciatur, non coit, non coagulatur. ¶ Inde passum Glacior, in glacie convertor. ουνάγουμι. Plin. lib. 14. cap. 13. Flore ejus aquam glaciari Pythagoras tradit. Idem lib. 4. cap. 12. Glaciare moles prodigiæ modo. Caseus glaciatus, id est, coagulatus, & concretus. Col. lib. 7. cap. 82. Nec dubium quin fici ramulis glaciatus caseus jucundissime sapiat.

Glælæls, e. A glacie deducitur, id quod congelatur, & in glacie converteatur. ουνάγουμι, ουνάγουμι. GALL. Golé, glace. ITAL. Di ghiaccio. GERM. Essechtig. HISP. Cosa que se yela ò puede elar. ANGL. where yce is, that may or is wont to be frozen. ¶ Juvenal. Satyr. 2.

Ultra Sauromatas fugere hinc liber, & glacialem Oceanum.

Colum. lib. 3. cap. 1. Per quam omni penè regione, & omni declinatione mundi, nisi tamen glaciali, vel præferenda, curæ mortalium responderunt. Fretum glaciale. Claud. in Paneg. Frigus glaciale. Ovid. 6. Metam.

GLACITÆ. Proprium est vocis anserum. ξαλαξάται. GALL. Un mot propre po-r exprimer quand les oyes cylent. ITAL. Far voce d'oca. GERM. Gagen oder schnatern wie die gans. HISP. Hazer la voz del pavo. ANGL. To gagle or creake lik a goose. ¶ In carmine de Philomela, quod Ovidii nomine circumfertur.

Cacabat hinc perdix, hinc glaciatur improbus anser.

Alii legunt glætitat, alii Gratitat.

Glætis, ii: Ensis, à clade dici videtur, c in g mutata, ut scribit Varro, quod ad cladem sit inventus. Idem lib. 8. de L. 1. Dicitur hic gladius, & hoc gladium. ξρόνος, ηντόνος schélah. ξιφός, μαχαιρα. GALL. Un glaive, un cousteau, une espée. ITAL. spada, coltello, pugnale. GERM. Ein schwert. HISP. Cuchillo, o espada. ANGL. A sword. ¶ Plaut. in Trin. Deditio hoc pacto ei gladium, qui se occideret: Id est, ministrasti materiam ad perniciem. Caesar 7. bell. Gall. Gladiis districtis portas occupavetunt. Senec. cap. 26. de consol. ad Marc. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

— gladioque latus, scutique finistram.

Subjicio.

Plaut. Pseud. sc. 3. a. 3. Gladium adser. P. Quid opus gladio? Qui me & hunc occidam. ¶ Gladius & Ensis. Idem apud Quint. ¶ Terent. in Adelphis, Suo hunc gladio jugulo. Erasmus, Suo gladio, suóve telo jugulari dicitur, qui suis ipsius dictis revincitur, aut qui suopte invento, dolóve capit: denique, in quem quoemque modo seu dictum, seu factum retorqueretur, quod ab ipso profectum sit. Translata metaphora ab iis qui in pugna suis ipsorum telis aliquoties confiduntur. ¶ Gladio plumbeo jugulare, est levi argumento, nulloque negotio convincere quicquam. Cic. ad Attic. Quum illum plumbeo gladio, jugulatum tamen iri diceret. ¶ Gladii potestas dicitur à Juriscons. pro jure in facinorosos animadvertisendi. Ad gladium damnari, idem est, quod ad ferium, ad ludum gladiatorium. ¶ Antiqui gladium dixerunt in neutro genere, ut probat Varro hac Lucilii autoritate,

Habebat gladium mucrone in pectore totum.

Et in lib. 1. de rer. nat. cap. 46. Ubi latet conditum gladium. ¶ Est & gladius, genus pisces marini rostro mucronato, quo naves perforat, & demergit in Atlantico Oceano. ξιφος. Plin. lib. 32. cap. 2. & 11. ¶ Gladium acutum avertas, ξιφος μοχανης, δοντιφεν. Opinor innui, à periculis negotiis abstinentem. ¶ Huic finitimum est, Ne puer gladium, μη παιδι μαχαιρα, subaudiendum commiseris. Aile-gotia proverbialis, admonens non esse mandandam potestatem vel adolescentibus, vel imperitis ac stultis, quantum in suam, tum aliorum perniciem sunt abusuri. Ficulnus gladius, ουνιν μαχαιρα. De siroca causa dici potest, quæque minimo negotio queat refelli. Dicitur est autem ficulnus gladius sycophanta, quod idem & mollis sit, & calumniator. Hesychius. ¶ Ne gladium tollas mulier, μη μαχαιρα αεις θελ, hoc est, ne suscipias negotii molem, quam nequas auxiliari.

Glædolus, i: Parvus gladius. ξιφιδior. GALL. Coutelas, petite espée. ITAL. Coltellino. GERM. Ein schwertlein / dägeli. HISP. Espadilla. ANGL. A little sword, a knyfe. ¶ Gell. lib. 10. cap. 25. Lingulam, gladiolum longum vocant in speciem lingue factum. Quo etiam nomi-

ne à Romanis dicta est herba quadam, quam & Græci ξιφιος appellant, propterea quod folium habeat gladii figuram testrens. Imedi persimilis est, nisi quod folio minore sit, angustiore, & gladii modo mucronato, nervosumque in caulem exente, in quo purpurei flores in ordinem digesti. De hoc Plin. lib. 21. cap. 11.

Glædiatōrēs, servi erant, quos lanistæ armorum artem edocebant, ut postea & pugnandi, &c in Iudis populi delectandi causa in arena de-pugnarent. ξμαχαιριζοντες. GALL. loueurs d'épée, escrimeurs. ITAL. Schermitori, coltellatori. GERM. Ein fächter mit dem schwert besonder. HISP. Esgremidores de espada. ANGL. Fencers, sword players. ¶ Quintilian. declam. 30. docet, quis Gladiator dicitur, & plura de his, ibid. Item, quam vilis eorum conditio, Calp. Flaccus decl. 50. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Integer est melior nitidus gladiator arenis (quam saucius.)

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Scilicet ut vicit repetit gladiator arenam.

Cic. 3. Philipp. Quod si jam (quod dii omen avertant) fatum extremum Reipubl. venit, quod gladiatores nobiles faciunt, ut honestè decumbant, faciamus nos principes orbis terrarum, gentiumque omnium, &c. Quoniam autem gladiatores neque suam, neque eorum cum quibus pugnabant vitam curabant, factum est, ut sanguinolenti & interfectores civium, gladiatores quoque odioso vocabulo appellarentur. Cicer. 7. Philipp. Gracchrum potentiam maiorem fuisse arbitramini, quam hujus gladiatoris futura sit? quem gladiatorem non ita appellavi, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet: sed ut appellant ii, qui planè & Latinè loquuntur. Idem ad Cassium, Cædem enim gladiator querit. ¶ Intet gladiatores erant retiarii, qui adversus mirmillones pugnabant: de quibus suo loco. De gladiorum origine ac causa, Julius Capitolinus habet hoc pacto: Multi dicunt, apud veteres hanc devotionem contra hostes factam, ut civium sanguine litato, specie pugnarum fortunam satiarent. Alii hoc literis tradunt, quod verisimilius credo, itulos ad bellum Romanos, debuisse pugnas videre, & vulnera, & ferrum, & nudos inter se coēentes, ne in bello armati, hostes timerent, aut vulnera & sanguinem perhorrescerent. Hinc mos tractus videtur, ut Imperatores ad bellum proficiscentes, munus darent gladiatorium.

Glædiatōriæ, adverb. Lamprid. in Commodo, Habuit præterea morem, ut omnia quæ turpiter, quæ impuræ, quæ crudeliter, quæ gladiatoriæ, quæ lenonicè faceret, aëcis verbis indi juberet.

Glædiatōriū, a, um: quod ad gladiatores pertinet. ξμαχαιριζοντες. GALL.

Servant au jeu d'épée, ou aux escrimeurs. ITAL. Cio che à schermitori si appartiene. GERM. Das zu dem fechten gehört. HISP. Cosa perteneciente à esgrimedor. ANGL. Belonging to fencers. ¶ ut, Spectacula gladiatoria, Ludus gladiatoriæ, Mutus gladiatorium. Cic. in Catil. Nemo est in ludo gladiatorio paulò ad facinus audacior, qui se non intium Catilinæ esse fateatur. Plin. lib. 15. cap. 18. Ara inde sublata gladiatorio munere Divi Julii, quod novissime pugnavit in foro. ¶ Terent. in Phorm. Hi gladiatorio animo ad me affectant viam. Animum gladiatorium vocat Terent. animum tam pertinacem, ut vel magno suo periculo rem instituam perficere non dubitet, certus aut animo superare, aut labori succumbere. Gladiatoribus enim, ubi semel in arenam descenderint, ea necessitas imponitur, ut adversarium victimum occidant, aut idem ab illo expectent. Cic. 4. Tusc. An vero vir fortis, nisi stomachati cooperit, non potest fortis esse? Gladiatorum id quidem: quanquam in eis ipsis videtur esse sæpe constantiam. Salust. Item ex Senatus consilio decreveré, ut gladiatoriæ familiæ Capuam, & inter cætera municipia distribuerentur. Gladiatorum quoque ponunt sine adjecto scriptores, subauditio substantivo. Liv. 4. decad. Vix gladiatorio accepto decem talentis ab rege, rex ut in eam fortunam recideret: sub. præmio.

Glædiatōriū: Congressus gladiatorum. ξμαχαιριζοντες. GALL. Ieu d'épée, escrimerie, l'art d'escrimer. ITAL. combattimento & contesa de gladiatori, arte di scherma. GERM. Ein gang den die fächter zusammen thun. HISP. Aquella arte de esgrimir. ANGL. Fighting of sword players. ¶ Corn. Tacit. lib. 3. Adduntur è servitiis gladiatoriæ destinati.

¶ Glandeva Mastrono, Glandate vel Glannate Scaligero in Notitia Gallicæ, hodie Glandaves. V. E. Glandavensis, sub A. Ebredunensi. ¶

Gandomiton, ξλασθόμερος. Oppidum est Gallæcotum Lucensem, in traetu Tarracensis Hispaniæ. Author Ptol. lib. 2. cap. 6. Glanicus amnis, qui & Liris appellatur, in cuius ripa templum fuit Marica nymphæ Minturnensis: vulgo Garigliano. Plin. lib. 2. cap. 5. Minturnæ Glanico amne diversæ, Liri appellato.

Glanis, γλανη. Hetruræ fluvius in Tyberim influens, cuius meminisse Plin. lib. 3. cap. 5. Vulgo Chiana. ¶ Glanis item, sive Glanus, piscis astutissimi nomen, qui aversos mortet hamos, nec devorat, sed esca spoliat. Idem lib. 3. cap. 10. Verrucas tollit glani jecut illitum.

Glæns, glandis, quasi blans, à βάλανος. Fructus querucus, tobois, esculi, certi, ilicis, fagi, & suberis, & si qui sint similares. ξβάλανος. GALL. Du gland. ITAL. Ghianda. GERM. Ein eychel. HISP. Bellota de ciertos arboles. ANGL. Oakern or mast. ¶ Plin. lib. 16. Dulcissima est omnium glans fagi. Gell. cap. 16. lib. 7. Glans Iberica optima, Virg. 4. Georg.

Nec de concussa tantum pluit ilice glandis.

Colum. lib. 4. cap. 33. Glandem magis quam castaneam postulabant. Plin. lib. 7. cap. 56. Ceres frumenta invenerit, quum ante glande vescerentur. Sed quia ex his homines quoadam vivebant, glandis appellatione (ut Ulp. sentit) omnes fructus continentur. ¶ Glans etiam dicitur plumbum in modum glandis formatum, quod antiqui fundâ ejaculabantur, aut (ut martio baibuli) loro alligatum, in hostem torquebant, & ad se trahabant. ¶ ANGL. A pellets of lead. ¶ Salust. in Ingurtha, Par eminus glande, aut lapidibus pugnare. Hinc de bell. Afrie. Sagittasque & tela utr si fierint complura curate, glandes fundere, fides comparare. Glans plumbea. Celsus lib. 7. cap. 5. ¶ Item glans pars summa colis dicitur, quæ præputio tegitur, oculo simili. Præputium enim pellis est, qua glans tegitur: coles, ipse penis, à quo colci pendent.

Glændulæ,

Glandula, & diminut. à glans, significat carnem glandulosam in sue, cuius sapor antiquis commendabatur. { ἔμπειρος ἀδελφός, η διατήρησος. GALL. Glande, soit de pourceau ou autres bestes. ITAL. Picciola ghianda de porci o altre bestie. GERM. Trüffelstück oder grünechtig schrein in fleisch so am hals bey dem stich siehet. HISP. Landre o landrezilla de puercos o otras bestias. ANGL. A little okeorne or a kernel that groweth in hogges. } Plaut. in Menach. Jube nobis tribus apud te prandium accurari, atque aliquid sit omentorum de foro obsoniar, glandioniam suillam, laridum, peronitidem. Matt.

Partitur apri glandulas palasritis.

Idem lib. 7.

Ter poscit apri glandulas, quater lumbum.

Glandula, arum. Gell. lib. 4. cap. 1. de hominis partibus loquens. Atque in ipsis cervicibus glandulae positae sunt, quae interdum cum dolore intumescunt. Plin. lib. 11. cap. 37. in suis glandulas appellari testatur, quae in homine vocantur tonsillae, hoc est, partes illas faecum quae utrinque juxta gargareonem, à Græcis μεγάθησιν appellantur. Glandula, id est, glandularum morbus, tonsillae, μεγάθησις, ἄνθεσις. Cels. lib. 2. cap. 1. (ex Hippocr. 6. Aphor. 26. ubi μεγάθησις.) At ubi ætas paululum processit, glandulae, & vertebratum, &c.

Glandionia, sive Glandionica. Plaut. Menach. sc. 3. a. 1. Glandioniam suillam, (id est, carnem suillam ex glandulis) laridum, peronitidem, aut sinciput, &c.

Glandulosus, a, um: Plenum glandibus. { ἄδελφης. GALL. Glanduleux, plein de glandes. ITAL. Chi ha molte ghiande. GERM. Trüffelstück. HISP. Cosa llena de landrezillas. ANGL. Full of kernelles, or maste. } Colum. lib. 7. cap. 9. Qui porcum laudat, qui est amplæ & glandulosæ cervicis.

Glandium, ii: Pars apri glandulosa, quae est circa cervicem: vel ipsa cervix, in hac enim glandulae positæ sunt. { ἄδελφης. GALL. Glandes de pourceau, ou le lieu où sont les glandes. ITAL. Coda o gola del porco. GERM. Ein Stück trüffeltig Fleisch. HISP. La cogullada o papada del puerco. ANGL. A kernelle in froine or the place where they be. } Plaut. in Capt. sc. 3. a. 4. Prætruncavit tribus tergoribus glandia. Idem Curc. sc. 3. a. 2. Pernam, callum, glandium, sumen, &c. & Menach. sc. 3. a. 1. Glandium, (inquam) suillam, pernamb. Plin. lib. 8. cap. 51. Hinc Censoriarum legum paginæ, interdictaque cœnis abdomina, glandia, testiculi. Idem lib. 6. cap. 38. Quibusdam sunt tubera, sicut sunt in carne glandia.

Glandifer, a, um: quod glandes producit. { βαλανοφόρος. GALL. Qui porte gland. ITAL. Che produce ghiande. GERM. Das eycheln treibt. HISP. Cosa que trae o cría bellotas. ANGL. That beareth or bringeth forth orke cornes or maste. } Plin. in Procœm. lib. 16. Proximum erat narrare glandiferas quoque. Cicer. 1. de legibus. Quare glandifera illa quercus, ex qua olim evolavit nuntia fulva Jovis. Idem 2. Philip. Quandoquidem hæ quondam arationes Campani & Leonini in populi Romani patrimonio glandiferae, & fructuosæ ferebantur.

Glandarius, a, um: denominativum à glande. { βαλανίτης, βαλανίδης. GALL. De gland. ITAL. De ghiando. GERM. Das zu den eycheln gehör. HISP. Cosa de bellotas. ANGL. Of okeornes. } ut Glandaria sylva, quæ servatur glandis ferenda causa. Cato de re rust. cap. 1. Secundo loco hortus irriguus, &c. octavo arbustum, nono glandaria sylva. Sic Varro de re rust. cap. 7.

Glandatio: Glandium collectio, & pastio suum ex glandibus. { βαλανίτης. GALL. Cuillette de glands. ITAL. Amassamento o rauinamento di ghiande. GERM. Eycheln samlung/oder mestung mit eycheln. HISP. Cogimiento de bellotas. ANGL. A gathering of okeornes. } Sipontinus.

Glanum, γλάυκος, Salyum oppidum est in Alpibus, Narbonensem provinciam spectantibus. Author Plin. lib. 2. cap. 9. vulgo Gap.

Glanus, vel glanis, piscis genus. Plin. lib. 9. cap. 43. Cantius qui & glanis vocatur, aversus mordet hamos, nec devorat, sed esca spoliat. Idem lib. 32. cap. 10. Verrucas tollit glani fecur illitum.

Glaphyrus, γλάφυρος. Notissimus adulter Juvenalis tempore, cuius meminit Satyr. 9.

Vxorem ducis, de qua eitharædus Echion,

Aut Glaphyrus fuit pater.

Nomen deductum est à festivitate & elegantia, quam Græci γλαφύρη dicunt.

Glaphyræ, γλαφυρæ, urbs Thessalæ, à glaphyra conditore Magnetis filio. Homero βοιβλω γλαφυρæ. Est & vicus Ciliciæ, à Tharsô versus Occidentem triginta stadiis distans. Steph.

GLAREÆ, & γλάφω, γλαφυρæ, terra lapidosa, qualis in fluviorum ripis, vel maris littoribus esse solet. { ψηφίς, φάμης. GALL. Gravier, gravois. ITAL. Ghiaia, terra sassosa. GERM. Riss/ sandechtig vnd grieschting erdtrock/ als geröönlisch ist an den gestaden der wasser. HISP. Cascajo, arena con guijas. ANGL. Gravell, course sande. } Colum. lib. 2. cap. 3. Qui quum parte dimidia lapides minutos, vel nudam glaream reperierint. Idem lib. 6. cap. 23. Stabula sunt optima saxo, aut glareæ strata, non incommoda etiam sabulosa: illa, quod imbræ respuant: hæc, quod celeriter sorbeant, trahimantque. Lukanus,

Aut impulsa leviturbatur glareæ vena.

Virg. 2. Georg.

Nam jejuna quidem clivosi glareæ ruris

Vix humiles apiosus casias, rorémque ministrat.

Glareolæ, diminutivum est, cum accentu in antepenultima. { ψαμπολος, μικροὶ καὶ λεπτοὶ ψηφῖ. GALL. Petit & menu gravois. ITAL. Picciola ghiaia. GERM. Klein riss oder gries. HISP. Pequeño cascajo o arena con guijas. ANGL. Smal gravell. } Plaut. Glarcolam manu effundens.

Glareosus, a, um: quod abundat glareæ. { ψηφίδιαι μελιτæ, ψαμπολος. GALL. Plein de gravois. ITAL. Ghiaioso. GERM. Risschting/ grieschting sandechtig. HISP. Cosa llenæ de guijas arena. ANGL. Full of gravel. } Plin. lib. 26. cap. 8. Si laus nascitur glareosis & perennibus ruris, cubitalis apii similitudine. Columella de arborib. Glareosa &

saxosa amat sucus. Liv. 1. bell. Pun. Ad hæc saxe glareosa volvent nihil stabilis, nec terti ingredienti praebet. Glästum, i. Herba similis plantagini, quæ Britanni se inficiunt: (ut thor est Cæsar lib. 5. bell. Gall.) quo horridiore sint aspectu in persona: efficit enim cæruleum colorem. { ισανσ. GALL. Herba appellata Guelde ou pastel de Languedoc. ITAL. Guado herba. GERM. Ein Kraut so weide genant. HISP. Pastel gerva, o color de anil. ANGL. an, an hearbe wherewith clothe is died blue. } Plin. lib. 22. cap. 1. Simile plantagini glastum in Gallia vocatur: quo Britannorum coniuncti natusque toto corpore oblitæ, quibusdam in sacris nudæ incedunt. Äthiopum colores imitantes: Glasto infectores cæruleum coloris inducunt. Maximus ejus est proventus in agro Tolosate, in vulgi vocabulo Pastellum appellant. Vide Vitrum.

Glaucia, γλαυκία, oppidum Ioniz. Steph.

Glæuciōlūs, dicitur equus qui felineis oculis est. { ANGL. A horse with a walleye. }

Glauciscus, piscis est, alias quam glaucus, γλαυκίον. Plin. lib. 10. cap. 10. Mulieribus lactis copiam facit glauciscus è jure sumpua. Glaucito, as, apud authorem carminis Philomelæ, verbum est proprium catulus,

Glaucitatis (inquit) & catulus, at lepores vagiunt.

Glaucium, γλαυκία. Species est rhoæ herbæ silvestris, & erratica (ut author est Plin. lib. 20. cap. 19.) quæ alio nomine dicitur paralias. Nascent in affluo mari, aut nitroso loco, unde nomen assumpit. Nam glaucus cæruleum significat, qui color est matis. Plin. lib. 20. cap. 19. Hodie hanc herbam pharmocopæ vocant Memitham: ut docet Ruellius lib. 3. Herba hujus folia fistili olla in tepidis clibanis calfaciunt, donec flacescant: deinde exemptis ac ratis succum expriment, qui & ipse glaucion appellatur, teste Dioscoridem. Glaucinæ, Glaukopis, vide Glaucus, adjectivum.

GLAUCVS, γλαύκος, Hippolochi filius, qui in Troiano bello Præsuppetias tulit: homo tam stupidus, ut cum Diomedæ armorum permutatione facta, ænea accepit pro aureis. Unde etiam hodie Gai & Diomedis permutatione proverbio celebratur: quo utimur, civites permutatione rerum inæqualitatem volumus denotare. Dabolus Glauci filius, apud Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Fuit & alter Glaucus pescator, qui quum pisces captos in ripa explicuissest, sub contacta quadam herba se colligentes in fluvium prosiliens. Miratus itaque Glaucus herba illius vim, quum & ipse degustata pisces sequitus in aquam insiluit: marisque Deus factus credidit. Alii aliter referunt fabulam, Glaucom insigne urinarem fuisse, qui quum saepius inspectantibus suis municipibus in fluvium se jecisset, diutiusque sub aqua moratus semper emersisset: tales quum illis feustrâ expectantibus non rediret, creditum est Glaucus factum esse maris Deum. Hinc natum proverbium, Glaucus contra herba habitat in mari, γλαῦκος φαγὼν πόσα σικέ εἰ τραλάσσῃ. Dicunt apparet per iocum de iis, qui quum perierint, tamen vulgo conduntur vivere. Alius præterea Glaucus fuit, Sisyphi filius: qui quæ equas suas humana carne pasceret, ab illis etiam ipse devoratus. Unde natum adagium, Glaucus alter, γλαῦκος ἀλλαγὴ. id est, Glaucus alter ab equis devoratus. Quadrabit in homines alendis equis exhaustientem facultates suas. Fuit etiam Glaucus nomen pisces. Plin. lib. 6. cap. 16. Quidam rurius æstus impatiens mediis fervoribus sexagenis diebus latent, ut glaucus, aselli, aut Idem lib. 32. cap. 11. tradit glaucum æstare non apparere.

Glaucus, a, um, à γλαῦκος, γλαῦκη. { γλαῦκη τοκελεθ. γλαῦκη. GALL. Verd, un peu mesté de blanc, de couleur d'azur & d'eau. ITAL. Colore meschio tra'l bianco e'l verde. GERM. Græbel. HISP. Color entre verde y blanco. ANGL. Gray of colour. } Coidicitur qui admistum habet viridi alborem: qualis in nocturnis (quas Græci γλαῦκης appellant) oculis appetet. Gell. lib. 2. cap. 11. Sed ne viridis quidem color pluribus, quam nobis vocabulis dicitur. Neque non potuit Virgilius colorem equi significare viriden, volens cæruleum magis dicere equum, quam glaucum: sed malo verbo uti notio Græco, quam usitato Latino. Sic etiam alibi in cat frondes salicis glaucas, & olivas glaucas. Item in hominibus & equis glauci oculi pro viridibus dicuntur: quales sunt felis, lonus, & noctuæ. Plin. lib. 8. cap. 21. Oculis glaucis, colore sanguinis, &c. Hic color à Latinis vocatur cæsius, quasi cælius, ut ex Nigro probat Gellius. Nam à veteribus illis lingue Latinae authorka Minerva cæsius vocatur, quæ ab Homero γλαῦκης dicta est. Postea matis color etiam glaucus dicitur, quem & cæruleum palla appellatum invenimus.

Glæcinus, a, um. { γλαῦκη, γλαῦκηδη. GALL. De couleur vert, ou entre azur & eau. ITAL. Di colore tra bianco e verde. GERM. Græbel. HISP. Color entre verde y blanco. ANGL. Gray coloured. } Quod glaucum habet colores: unde Glaucinæ vestes, quæ & glaucina absolutè dicuntur. Matil. lib. 9.

Pallia donavit glaucina Cosme tibi.

Glaucinam Pomponius in l. 21. D. de aur. & arg. leg. inter cœta, quæ valerudinis causa parata sunt, recenserat conjectum à Glaucio. Nisi forte Gleucina legendum sit. Nam Gleucini oleum citri Plin. meminit, ejusque conficiendi rationem Colum. lib. 11. cap. 51. demonstrat.

Glaucia, viridas.

Glaucinæ, atis. { γλαῦκης. GALL. Une tache en l'œil. ITAL. Una detto cristallino nell' occhio. GERM. Ein grauer Fleck in dem auge. HISP. La cequedad que dan los ojos claros. ANGL. A spotte in the eye. } Vitium humoris ejus qui crystallinus appellatur in colores glaucum mutantis oculum. Serenus,

Si vero horrendum ducent glaucinata plumbum,
Spiritus alterius prodest, qui grana cymini
Pallentis mandens visus exhalat in ipsis.

Plin. lib. 29. cap. 6. Glaucinata dicunt magi, cerebro catuli septem dierum emodari, specillo demissio in dextram partem, si dextræ oculus curetur, in sinistram si sinister, aut felle recenti asonis. Hypochyles vero, sive (quod idem est) hypochymata quæ nos sufficiunt

Compositum est, Agglomerio : vide suo loco.

Glō̄n̄ ētārūs : fortis miles, qui glomeratos hostes irrumpere & deturbare consuevit, vel globum armatorum ducere. Senec. *controvers. lib. 11. c. ult.* Quod pater (militis) efficaciter dicat, detrahere illum operibus suis, glomerarium, sanguinatum.

Glō̄mērātō, nis. { spō̄uswōs, cīvīlānug. GALL. Amas en rond, amonclement en rond. ITAL. Il dipannare, fvolgere, ingemare il filo. GERM. Aufwindung an ein kneurle faden. HISP. Aquel embolver. ANGL. A maning round or winding thred. } Plin. lib. 8. cap. 43. Quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio.

Glō̄mērāmēn, inis, monticulus glomi formam referens. { οφιγεωγα, spō̄uswōg. GALL. Monceau rond. ITAL. Mucchio. GERM. Ein aufgeshäufelt oder aufgerollt Ding, als ein kneurle faden. HISP. Embolamiento en redondo. ANGL. A round bottome, a pile. } Lucr. lib. 2.

Dissimiles igitur forma glomeramen in unum
Conveniunt.

Glomeramina arietum dicit Samonicus *cap. de agris somno concil.* de globulis stercoris ex villis dependentibus.

Glō̄riā, x, antiquè Glosia, à γλῶσσα. Est frequens de aliquo fama cum laude. { כבוד cabôd. κλέα, δόξα. GALL. Gloire qu'on acquiert par reputation, & louange, belles actions. GERM. Lob, ehr, thum. ITAL. & HISp. Gloria. ANGL. Gloire, praise gotten by well doing. } Quintilianus, Consentiens laus bonorum gloria appellatur. Cicer. i. *Offic.* Vix invenitur qui laboribus suscepit, periculisque aditis, non quasi mercedem rerum gestarum desideret gloriam. Idem pro *Plancio*. Is gloria maximè excellit, qui virtute plurimum præstat. Idem in *Philipp.* Ea autem est gloria & laus recte factorum, & magnorum in Rempublicam meritorum. Plaut. *Milit. sc. 1. a. 1.* Gloriam pleniorum si quis viderit. Idem *Amphitr.* Suis factis immortaliter afficiet gloria. Idem *Capt. sc. 5. a. 3.* Facito ut Acherontis ducas gloriam. Senec. *cap. 13. de conf. ad Mart.* Ne gloriam per versissimam concupieris, infelicissimam videri. Gellius *cap. 2. lib. 1.* Glorias inane flaire. Idem *cap. 27. lib. 2.* Gloriarum qualitu & compendio. Ovid. *Eleg. 3. lib. 4.*

Ardua per præcep̄ gloria vadit iter.

Idem 13. *Metam.*

— Quaritur istis

Quām mīhi major hōnos conjunctāque gloria nostra est (armorum & Aiacis.)

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Quod si non prodest & honesti gloria nulla

Redditur.

Tibull. *lib. 4.*

— Seu tardi pecoris sim gloria Taurus.

¶ Inter gloriam, & claritatem hoc interest, ut inquit Senec. *lib. 3. Epist.* quod gloria multorum judicis constat, claritas bonorum. ¶ Gloria futuri, τὸ δὲ τὸ κλέα ἰσοτιμός. Refertur in Plutarchi Collectaneis. Admonet famam laudemque recte factorum contingere, potissimum apud posteros. || Damasus Papa, in fine ejusque Psalmi **Gloria Patri** cantati primus invenit & constituit. Chron. Reichenbergh. anno 368. ||

Glō̄riōlā, x, diminutivum. { δεξάρον. GALL. Petito & legere gloire. ITAL. Picciola gloria. GERM. Ein kleiner thum. HISp. Pequeña gloria. ANGL. Small glorie. } Cicer. *Luceio*, Illa nos cupiditas incudit, quod alacres animo sumus, ut cæteri, viventibus nobis, ex libris tuis non cognoscant, & nosmetipſi vivi gloriola nostra perfruamur.

Idem *ad Cæsarem lib. 7.* Hisce eum ornes gloriolæ insignibus. ||

Glorifico, δεξάρε, est aliás gloriolum facio ex inglorio, vel minus gloriioso: aliás autem eum, qui in se excelsus est, & causam gloriæ habet, gloriolum agnoscō, confiteor, ceiebro, talem in corde & ore porto. ||

Glō̄riōsūs, a, um: Gloria dignus, præclarus, cui laus & gloria tribuitur. { כחן nichbā. ah! idēz. GALL. Glorieux, digne de grande louange, plein de gloire. ITAL. Glorioso, pieno di gloria, degno di laude, famoso. GERM. Ehlich / berühmt / lobreich. HISp. Famoso, glorioso. ANGL. worthie of glorie or praise. } ut, Gloriosus homo, glorioſus triumphus. Plaut. *in Epid.* Magnus miles Rhodius, raptor hostium gloriōſus. Cic. 2. *de divin.* Magnificum etiam illud, Romanisque hominibus Gloriōſum. Idem 1. *de finib.* Illūtria & gloriōſa facta. ¶ Inglorius: de quo suo loco.

Gloriosus animus (id est, gloriae cupidus.) Suet. *in Claud. cap. 1.* Non minus gloriōſi, quām civilis animi. ¶ In malam partem reperitur pro vano & superbo. Plaut. *Capt. prolog.* Meretrix mala, miles gloriōſus. Idem *Cure. sc. 1. a. 4.* Mendacem & gloriōſum apud Cloacinae sacram (sup. reperias.) Idem *Mil. sc. 1. a. 2.* ἀλέξων. Id nos Latinè gloriōſum dicimus. *Ibid.* Herus meus gloriōſus, impudens. Idem *Pseud. sc. 2. a. 3.* Multiloquum & glotiolum coquum. Et quoque opponitur invidiosus, apud Cic. 1. *Philipp.* Charum esse civibus, bene de Republ. mereri, laudati, coli, diligi gloriōſum est: metui verò & in odio esse, invidiosum, detestabile, imbecillum, caducum. ¶ Hieronymus *in Prologo Sophia Prophetæ*, gloriōſum pro nobili posuit, cùm dicit, gloriōſa majorum suorum stirpe generatus est. ¶ Interdum significat Ostentatorem, & qui nimium se prædicat. { καυχητής, καύδης, ἀλέξων. GALL. Glorieux & outrecuidé. ITAL. Vantatore. GERM. Ehrgeitzig / thumhâdig / prächtig. HISp. Glorioso en mala parte. ANGL. A gloriōſe personne, a cracker. } Unde Miles gloriōſus inscribitur Plauti Comœdia. Idem *in Trucul.* Vos nequam & gloriōſæ, malæque, &c. Plin. *in Epistol.* Miserat etiam epistolas Romam ad amiculam quandam jactantes, & gloriōſas.

Glō̄riōſe, adverbium: Cum gloria & laude. { εὐδόξως, δικαιώς. GALL. Gloriouſement, avec gloire. GERM. Ehlich / mit lob und ehr. ITAL. & HISp. Gloriouſamente. ANGL. Gloriously, boastingly. } Plin. *de viris illustribus*, Ipse quadragies quater accusatus, gloriōſe absolutus. Cic. *ad Cæs.* In quam satis gloriōſe triumphant. ¶ Accipitur & in malam partem. Cicer. 2. *de finib.* Quid ergo attinet gloriōſe loqui, nisi constanter loquere?

Glō̄riōt̄, aris: Jacto, me effero & prædico. { לִבְנָה בֵּית הַלֶּל, תְּמִימָה, מְצֻבָּה, תְּמִימָה, תְּמִימָה. GALL. Se glorifier, se vanter. ITAL. Gloriarſi. GERM. Sich thümen. HISp. Glorificarse por algun herbi. ANGL. To boast, to cracke. } De re aliqua gloriari. Cic. 3. *de fin.* Quis aut de misera vita possit gloriari, aut non de beata? Idem de senect. Ut de me aliquid móre senum gloriari in re aliqua. Cic. *in Offic.* Nobis quoque licet in hoc quodammodo gloriari. Gloriari, ab solat. Ideni 4. *Verr.* Ut tu in multis epistolis tuis ad amicos gloriari. Cæs. 8. *bell.* Gall. Propterea quod insolenter adversarii sui gloriarentur. Item, Gloriari alicui. Suet. *in Calig. cap. 38.* Accusandi causa adjunxit. Cic. *de senect.* Equidem posse vellem idem gloriari quod Cyrus. Salust. *in Cic.* Quāli verò togatus, & non armatus, ea quæ gloriariis, confeceris.

Glō̄riāndūs, idem est, quod gloria & prædicatione dignus. { נְכֹבֵד nichbadh. σημαντίς, καυχητής. GALL. Digne de gloire. ITAL. Degno di gloria. GERM. Das zu thümen ist / das lobens und preisens wârt. HISp. Digno de gloria. ANGL. Worthie of glorie. } Cic. 5. *Tuse.* Beata vita glorianda, & prædicanda, & pra se ferenda est. Ibid. Prædicabile, aut gloriandum, nec in misera vita quicquam est.

Glō̄riātō, verbale, Gloriola prædicatio. { יְנַצְּרָה ghaón, ἡγάνευσθαι ghaavéh, תְּמִימָה gheáth. καύχησις. GALL. Vanterie, jactance. ITAL. Gloriatione. GERM. Thümung / lobpreisung. HISp. Aquella obra de glorificar, glorificamiento. ANGL. A boasting, a cracking. } Cic. *de finib.* Virtus est digna gloriacione. Et lib. 4. Illud verò minimè conscientium, sed in primis habes: illorum scilicet nominum gloriacione dignam esse beatam vitam, &c.

Glō̄riātō, is: dicitur qui inaniter se effert ipse & jactat. { ANGL. A boaster, or cracker. } Differt autem à gloriōſo, quod Gloriator sic causa gloriatur: Gloriōſus autem pluribus de causis cogitur, Com. Fronto *de differ. vocab.* quæ tamen differentia nescio an recipi possit: Nam cum gloriōſus in malam accipiatur partem, necesse est gloriandi causam non subesse.

Glō̄riābūndūs, i, qui abunde gloriatur. { מְתֻחָה mithallél. καύχησις għab-rija. GALL. Qui se glorifie, glorieux. ITAL. Chi si gloria, vantatore. GERM. Ganj thumsüchtig / stoly. HISp. Cosa que mucho se glorifica. ANGL. That cracketh greatly. } Gell. lib. 5. cap. 5. Contemplatione tanti, & tam ornati exercitus, gloriabundus ipse Annibalem apicit.

Glō̄s, gloris, à γλῶσσα, per contractionem. { יְבִטָּה yebatāmah. γλώσσα. GALL. La sœur de mon mari, ma belle-sœur, ou la femme de mon frere. ITAL. Sorella di mio marito, o moglie di mio fratello. GERM. Ein geschwieger / des mans schwester. HISp. La cuñada muger del hermano. ANGL. The hut bandes sister, or brothers wyf. } Appellatur mariti soror, atque item fratri uxori. Nonius.

Gloceſt̄ria, Glouceſter, urbs Angliae, in provincia Cantuariensi.

Glō̄ssā, x, { גְּלִשְׁׂׂה laschón. γλώσσα. GALL. Langue. ITAL. Lingua. GERM. Ein zung. HISp. Lengua. ANGL. A tongue. } Per duplex, lingua dicitur. Unde Glossæ à quibusdam pro interpretationibus ponuntur, quod vice linguae, hoc est, vice doctoris fungantur. { τεῦρα pêſcher. GALL. Glosses. ITAL. Ghioſe. GERM. Ein auflegung/erklärung. HISp. Glosas à interpretacion de lo escuro. } Quintil. lib. 1. cap. 1. Protinus enim potest interpretationem linguae secretioris (quæ Græci Glossas vocant) dum aliud agitur, ediscere. Quem locum Quintiliani sic vulgo interpretantur, ut Glossæ dicantur interpretationes linguae secretioris. Quod certè neque verum est, neque Fabii sententiae conveniens: ut latius docebimus in dictione *Glossæ*. Hic illud sufficerit, glossas & glossemata esse voces obscuriores, & minus usitatas, quæ interpretatione indigent. Neque in Quintiliani exemplo relativum referendum est ad interpretationem, sed ad vocem linguae secretioris.

¶ Glossarium, est Dictionarium in quo γλώσσα exponuntur. Sic Lexica vocabant, qui in primis barbaris temporibus scribant: abjecto. ||

Glōſſāriā, γλώſſāriā. Feretta, mortuorum conditoria. Gell. lib. 18. cap. 7. Vos philosophi mera estis (ut M. Cato ait) mortuaria glossaria. Glōſſemātā, γλώſſāmētā. Dicuntur voces occultiores, abstrusiores, & minus usitatas, quæ scilicet interpretatione egent, quales sunt voces aliquot in tragediis, heroicis versibus, & simili genere gravioris poëmatris. Quintil. lib. 1. cap. 14. Circa glossemata etiam, id est, voces minus usitatas, non ultima ejus professionis diligentia est. His verbis Fabius innuit, glossemata voces esse quæ expositione indigent, non ut vulgo accipitur, ipsas expositiones. Sic Vattol. lib. 6. de L. L. exponens versum Enni.

Cœlūrum Camilla expellata advenis, &c.

Camillam, qui glossemata interpretati sunt, dixerant administrant hoc est, qui voces præscas, & minus usitatas sunt interpretati. Eiusdem etiam significationis est glossa: quod facile deprehendet, qui locum Quintiliani, quem suprà in dictione *Glossæ*, ex lib. 1. cap. 1. citavimus, diligenter cum hoc velit conferre. Ibi enim Lingua secretiorum appellarat, quas hic voces minus usitatas.

¶ Glōſſocomum, γλώſſōnōp̄y, arcula ad lingulas tibiarum reponendas, à γλώſſa, & κρύπτω curo. Est & marsupium linguae speciem habens. ||

Glōſſōgrāphi, { γλώſſōzōgrāphi. GALL. Glossateurs. ITAL. Ghiosſatari. GERM. Erkläret der dnnckeln wörter / die so die glossen über die bücher schreiben. HISp. Los que glosan los libros, glosadores. ANGL. writers of commentaries, exponers of hard words. } Dicuntur qui glossas, hoc est, obscuriores & minus usitatas voces interpretantur.

Glōſſōp̄etrā, γλώſſāp̄etrā. Gemmae species, linguae humanæ simili. Magi eam credunt non nasci in terra, sed deficiente luna de celo decidere. Plin. lib. 37. cap. 10. ¶

Glōſſalgia, γλώſſāzōia, linguae dolor. ||

Glōſſorātē, γλώſſāzōrē. Voce ciconiæ clangere. Author philomelæ Garminis,

Gloriat immenso de turre ciconia rostro.

Plinius dicit Ciconias inter se communurare. Solitans, Ciconias ferunt non habere verum sonum: quo crepitant, oris potius quam vocis esse.

Glōſſis, idis, γλώſſāzōs. Lingula asperam arteriam operiens, quæ & epi-

glottis

glottis dicitur. Hinc Plin. lib. 10. cap. 23. avem, quæ rex coturni-
cum appellatur, glottida vocavit, quod prælongam linguam habeat.
¶ GALL. Un oiseau qui tire la langue quand il a soif, qu'on dit le
Roy des caillles. ITAL. & HISP. Ritor. GERM. Der wachtel König / ist
ein vogel. ANGL. A birde which hangeth out the tongue when it is
thirstie. ¶

Glabo, is, à γλαῦφω, γλάφω. Pellem, vel corticem detraho, deglubo,
excorticō. ¶ γλύπτης. GALL. Escorcer, oster l'écorte, pe-
ller, oster la peau. ITAL. Scorticare. GERM. Die rinden abschelen/schme-
den/die haut abziehen. HISP. Desollar, descortezar. ANGL. To drore of
the skinne or heare. ¶ Unde & pecus glubi dicitur, quam pellis de-
trahitur: & arbores, quin cortice denudantur. Cato de re rustic.
cap. 33. Salictum suo tempore cædito, glubito, arcteque alligato,
librum conservato. Glubi pecus dicitur (ut Festus ait) cuius pellis
detrahitur. ¶ Glubere ramos, distingere, valde stringere, inquit
Nonius. Vatro de re rust. Durities enim ea, non solum stingit bac-
cam, sed etiam ramos glubit, ac relinquit ad gelicidium reiectos.
¶ Glubere, & deglubere etiam sunt vocabula obscenissimæ libidi-
nis. Catullus ad Cœlium 54. de Lesbia:

Nunc in quadriuitis & angportis

Glubit magnanimos Remine potes.

Ausonius,

Deglubit, fellat, molitur.

Glūmā, x, à glubo. Folliculus grani frumentarii: à glubendo, quod
ex folliculo deglubatur granum, hoc est, decorticetur. ¶ γλώμη.
Verg. GALL. La petite paille ou peau dont est vêtu un grain d'or-
ge, ou autre grain. ITAL. Guida dove sta chiuso il grano del frumen-
to. GERM. Ein hornhülsen. HISP. El hollejo del grano, o cosa semejan-
te. ANGL. Caffe or huske of wheat. ¶ Varro de re rust. cap. 48. de fru-
mento loquens: Granum dictum est, quod est intimum, solidum:
gluma, qui est folliculus ejus: arista, quæ ut acus tenuis, longè
eminet è gluma: Proinde ut grani theca sit gluma: & apex, arista.
¶ Gius. Auson.

Tergora dic elypeis accommoda quæ faciat? Glus.

Sosipater: Hæc glus, glutis, alii gluten dixerunt: aliter glux scri-
bitur. Gallis glu, est gluten: gluor, glutinare. Et Græcis γλία est
gluten. ¶

Glütēn, inis, à γλία, & Glutinum, i, id vocant Latini quod Græci
γλία. ¶ בְּבֵד debék. GALL. Colle, glu. ITAL. Colla. GERM. Leim.
HISP. El engrudo, o cola. ANGL. Gluer, paast, shoulder. ¶ Plin. lib. 11.
cap. 39. Boum coriis glutinum excoquitur, taurorūmque, & id præ-
cipuum. Idem lib. 26. cap. 8. Laudatur Colophonium natione, My-
sium, Prenense: specie autem nitidum, & quām simillimum taurino
glutini. Non. cap. 8. num. 68. Glutino, pro glutine, ex Lucilio. Vatro
apud Charis. lib. 1. Glutino & cinere.

Glūlnösüs, a, um: Tenax. ¶ γλάδης, γλάνης. GALL. Gluant. ITAL.
Incollato. GERM. Leimechtig, laberechtig. HISP. Cosa pegajosa ò con-
engrudo. ANGL. Glammie, glooish. ¶ Plin. lib. 35. cap. 16. Prioris laus,
ut recens sit & levis, linguaque glutinosa. Colum. in Praefat. lib. 1.
In Asia, Mysique densa etiam glutinosaterra maximè exuberat. Re-
gina quām glutinissima. Cels. lib. 6. cap. 7.

Glutino, as: Conjungo, fecrumino. ¶ חַבְבִּיק heidhbik, חַבְבִּיר chibber. ¶ γλάδης, γλάνης. GALL. Coler, gluier, conjoindre. ITAL. Congiunge-
re, incollare. GERM. Leimen, zusammen fügen. HISP. Engrudar ò pe-
gar con cola. ANGL. To glue, to shoulder. ¶ Plin. lib. 35. cap. 15. Vis
bituminis quæ sulphuris: fistit, discutit, attrahit, glutinat. Idem,
Quo genere fistitur sanguis, & vulnus glutinatur. ¶ Hujus compo-
sa sunt Agglutino, Conglutino, Deglutino, Reglutino: quorum
significata vide suis locis.

Glutinatum, i: Compactio, conjunctio. ¶ בְּבֵד debék, תְּחַבְּרָה mach-
bérath. ¶ γλάδης, γλάնης. GALL. Collement, collure. ITAL. Incol-
amento, congiuntione. GERM. Leistung. HISP. Obra de engrudar ò pe-
gar. ANGL. A glooish mater as paast. ¶ Plin. lib. 13. cap. 12. Depre-
henditur & lentigo oculis, sed mediis inserta glutinamentis tenuis.
Loquitur de chartis. ¶ γλάδης.

Glutinatio, γλάδης. Cels. lib. 7. cap. 27. Neque desperati debet solida
glutinatio vulneris, nisi ubi, &c.

Glütinätör, is. ¶ מְחַבְּרָה mechabbér. γλάδης. GALL. Colleur. ITAL. In-
colatore. GERM. Ein leimer. HISP. Engrudador ò pegador. ANGL. A
grever. ¶ Cic. Attic. lib. 4. Etiam velim mihi mixtas de tuis librario-
lis duos, aliquos quibus tyrannas uratur glutinatoribus: ad hoc, ex-
tera administris, iisque impetes, ut suuant membranulam, ex qua
indices fiant.

Glūrio, is, ivi, itum, fista vox, ut annotat decus litteratorum Casau-
bonus. Devoro. ¶ γλ lab, γλ balab. γλανης. GALL. Engloutir,
avaler, devorer. ITAL. Devorare, inghiottire. GERM. Schlucken/vers-
schlingen. HISP. Tragar. ANGL. To swallow. ¶ Juven. Satyr. 4.

Quales tunc epulas ipsum glutisse putamus

Induperatorem?

Gluto, sive Glutto, nis, gulosis, λαύρειος. Ambrosius: Sic amat Dia-
bolus filios suos ut perdat: sicut amat gluto porcellum ut co-
medat.

Glütus, vel glitus, apud antiquos invenitur pro coacto, unito, & bene
mollito, ita ut terra ad digitos lentescat habendo (ut dixit Virgil.)
& quasi glutinosa sit. Cato cap. 45. Locus bipalio subactus sit, be-
néque glutus sit. Eadem hæc verba reperit Plin. lib. 17. cap. 18.

¶ Est item guttur. Gloss. βεγκή, lege σεβή. ¶

Gluvit, idem quod Gulosi. Lucil. apud Laurenbergium.

Glycere, meretricis nomen. Plaut. Milit. sc. 5. a. 2. Qui igitur vocare?

Ph. Glycere nomen est (sup. mihi.)

Glycymetides, γλυκυμετίδες. Piscis genus, quod à Macrobius enumera-
tum inter delicias in adjiciali cena Lentuli Flaminis appositum. Plin.
lib. 32. cap. 11. Inter cancerorum genera enumerat chamæglycyme-
tidas, majores quām pelorides. Quo nomine videtur significare, vel
glycymetidas nondum adultas, vel genus aliquod justa glycymeti-
das minus.

Glycōn, γλύκαν, apud Horat. lib. 1. epist. nomen est gladiatoriis robu-
stissimi.

Calepini pars I.

Net finquit) quia desheres invitti membra Glyconis

Nodosa corpus nolis prohibere podagra.

Fuit & nomen medici Pansæ, qui mortuo domino ex vulnere, quod
in prælio Mutinensi accepit, in carcere conjectus est, & à Tor-
quato patricidii accusatus, tanquam vulneri venenum indidisset.
Sueton. in Augusto, Pansæ quoque adeo suspecta mors fuit, ut Gly-
con medicus custoditus sit, quasi venenum vulneri indidisset. Cic.
ad Brutum, Ubi Glycena medicum Pansæ, qui sororem nostri Achyl-
leos in matrimonium habet, diligentissime commendo.

Glycyside, γλυκυσίδη. Dioscor. Herba quæ notiore nomine Pæonia vo-
catur. Plin. lib. 27. cap. 10. Glycyside, quam aliqui pæoniæ, aut
pentodon vocant, &c.

Glycyrrhiza, x. ¶ γλυκύριζα. GALL. Regalisse. ITAL. Regolizia. GERM.
Gūfroum, ūfholz. HISP. Regalizia. ANGL. Liqueres. ¶ Frutex est
exiguus, ramos habens duorum cubitorum, folia lentisco similia, flo-
rem accendentem ad hyacinthum: fructum pilulatum platani magni-
tudine, sed asperiorum, cùmque inclusum siliquis, lenti modo ru-
bescientibus, radices autem longas, colore buxeo, sapore dulci: unde
& nomen accepit, quasi dulcis radix. Theophrast. lib. 9. planta-
rum, Scythicam radicem appellavit, Officinæ hodic corrupto nomi-
ne vocant Liquiritiam. Maxima ejus copia provenit in agro Fran-
conensi. ¶

Gnabat, natus, generatus, filius, creatus vel enixus, lingua Gallica,
Gloss. Isid. legendum videtur Gnaba, Germanis Knabe/ est puer, fa-
mulus.

Gnaeus, & corporis insigne, & prænomen, à generando dicta esse, & ea
ipsa ex Graeca γένεται apparat. ¶

Gnaphalium, ¶ γλαφάλιον. ANGL. Cudcorde. ¶ Herba quam quidam
chamæzelon nominant, cuius folia ita alba, ac mollia sunt, ut iis
utantur pro tomento. Plin. lib. 27. cap. 10.

Gnaphalon, γλαφαλόν. Genus tomenti, ex lana illa scilicet brevi, atque
concisa, quæ vestibus à fullone poliendo detrahitur. Unde ea, quo-
rum natura mollis, candida, & omnino linea est, γλαφαλάνη appelle-
lantur.

Gnaphalus, γλαφαλόν. Arist. Avis est vocalis, ac pulchri coloris, cui à
gnaphalo tomenti genere nomen est.

Gaphos: Frutex est spinosus, & nascens in eo carduus, quo pannis ge-
center textis lana inducitur. Hæc Perrottus, quæ tamen nullius co-
rum, qui de stirpium differentiis aliquid conscripserunt, testimonio
confirmat.

Gnarrat, narrat, διηγεῖται. ¶

Gnaturis, e, id est, gnatus. Plaut. Moſt. sc. 2. a. 1. Simul gnatureis (alijs
gnaturis) vos volo esse hanc rem mecum. Item Arnobius adversus
gentes, lib. 2. & vet. Gloss. & Plaut. in prolog. Fœn.

Gñärüs, i, à γλάρη, & Narus: Navus. sciens, peritus. ¶ γλι jodheah,
מְחַבְּרָה châcham, ḥimṣay. GALL. Scavant & expert, bien intelligent.

ITAL. Dotto, instrutto, esperto, intendente. GERM. Erfaren/verständig.

HISP. Sabio, y experimentado. ANGL. Expert, skilfull. ¶ Plin. lib. 9.
cap. 35. Concha ipsa quum manum videt, comprimit, operitque
opes, gnara propter illas se peti. Cicer. in Orat. Pericles gnarus qui-
bus orationis modis animi moveantur. Idem pro Sestio, Gnarus &
prudens impudentium malorum. Plaut. in Asin. sc. 2. a. 3. Tottoré-
que acerrimos, gnarosque nostri tergi, qui saepe antè in nostras sca-
pulas cicatrices indiderunt. Sueton. in Calig. cap. 46. Nemine gnar-
o & opinante, quidnam cœpturus esset. ¶ Accipitur aliquando pas-
sivè, pro cognito. Tacit. lib. 1. Tradebanturque in paludem gnarani
vincentibus, iniquam nesciis. Idem lib. 12. At nobis ea pars mi-
litiae maximè gnara est. Idem lib. 15. Idque nulli magis gnarum
quām Neroni. ¶ Veteres Natus dixerunt, sine g, etiamsi in compo-
sito Ignarus, prius n, vertebar in g. Cicero. in Oratore, Noti erant
& navi, & nati: quibus cum in præponi oportet, dulcius visum
est, ignoti & ignati dicere, quām ut veritas postulabat,

Gñärıtä, atis: Scientia, peritia, astutia. ¶ מְחַבְּרָה dahák, γλαδάχ.
ἰπηγεῖν. GALL. Scavoir & experience, intelligence. ITAL. Scien-
za, sapere, intelligenza, erfahrung. GERM. Wissenheit / erfahrung.

HISP. Experiencia, aquella sciencia experimentada. ANGL. Skil-
fullness. ¶ Salust. Namque alii fiducia gnaritatis locorum occulta
fuga sparsi, alii globis eruptionem tentavere. ¶ Ignarus & igna-
ritas.

Gñärè, adverbium: Peritè, & quandoque apertè. ¶ ἀπειρογόνος. GALL.
Docket, ouvertement. ITAL. Dottamente, apertamente. GERM.
Wissentlich/ gann̄ heiter. HISP. Sabia, y claramente. ANGL. Skil-
fullie. ¶ Apul. Qui gnarè in nostris oculis contemplati sumus. Vide in
dictione Ignoro.

Gñärítér, pro gnarè antiqui dixerunt: à quo Prognariter, de quo suo
loco.

Gñähös. ¶ יְנִיחֶה lechi. γλάδης. GALL. Iouē, bouche. ITAL. Guancia, go-
ta, mascella. GERM. Ein back oder wang. HISP. Boca, maxilla de la
cara. ANGL. The cheeke. ¶ Latinè gena, máxilláve dicitur, aut bu-
ca. Inde apud Terentium, Gnatho parasitus. Usu/patut etiam Gna-
tho pro homine impuro & nihili. Cic. 2. Phillip. Hodie non descen-
dit Antonius. Cur? neminem nominabo. Putatote eum Phormion
alicui, cum Gnathoni, tum Ballioni. O feditatem hominis flagi-
tiosam! Hinc componitur Tetragnathius, τετραγνάδη, genus ara-
neorum, ita dictum à discursu linearum, quatuor maxillarum spe-
ciem referentium. Author Plin. lib. 29. cap. 4.

Gnatus, i: Filius. ¶ ιδη ben. ιδης. GALL. Fils, enfant. ITAL. Figliuolo.

GERM. Ein sohn. HISP. El hijo. ANGL. A sonne. ¶ cui eadem ratione
præponitur g, qua & gnaro. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Duo gnati Jovis.
(sup. Zetus & Amphion.) Cicer. pro Planeo. Quanquam ad præcepta
ætas non est gnati, ex poëta. Idem 1. de divin. O gnata, &c. Dulce-
gnati. Lucr. lib. 4.

Gnatus, participium: vide Natus.

Gnāvūs, i, à γλάφω, γλάνω, γλάνω, carmino, γλαφός, seu γλαψός, ful-
lo. Hinc knappe. Ex gnatus fit Navus, quam vocem vulgo à nave de-
ducunt. Celer, strenuus. ¶ אֲבֹרְגָּרְגָּן għibbbr. תְּרַפְּשָׁה schoketh.

degħnej, φίλεσθ. GALL. Diligent, habile. ITAL. Presto, dili-
gnati. Lucr. lib. 4.

gente. GERM. Sertig/gesissen/hurtig. HISP. Prompto, vigilante, presto. ANGL. Valiant, lustie, active and quicke. } A navium celeritate, ut quibusdam placet. Grammatici protinus figuram appellant, quando apponitur litera principio dictionis: ut, Gnavus, pro natus: gnotus, pro notus. Plautus Mostell. Simul autem gnavos esse ad hanc rem mecum vos omnes volo. Horat. 2. Epist. 6.

Gnavus manè forum, & vespertinus pete tellum.

Ovid. i. de Ponto, Eleg. 11.

Nectar, & ambrosiam, latices, epulásque Deorum

Det mihi formosa gnavia juventa manu.

Gnāvītēr, adverbium, diligenter, accurate, studiosc. ἀρσενικός, ἀρσενικός.

GALL. Diligemment, habilement. ITAL. & HISP. Diligentemente, valerosamente. GERM. Fleißiglich/sterdiglich. ANGL. Valiantlye, lustelye. } Liv. 10. ab Urbe, Ibi aliquandiu nec cessatum ab armis, nec gnaviter pugnatum. Plaut. Cistell. Ut me, quem ego amarem gnaviter, sineret cum eo vivere.

Gnēsion, γένος. Aquila genus, à Latinis syncerum interpretatur, velut verum solūnque incorruptæ originis: media magnitudine, colore subrutilo, taro visum. Plin. lib. 10. cap. 3.

¶ Gnesoa. V.A. & caput regni Poloniae, sedesque regia, in cuius Basiliaca Cathedrali quiescit corpus S. Adalbati Episcopi Pragensis. ||

Gneus, corporis insigne, & prænomen, à generando dictum: ut ex Græco γένος apparer. Festus.

Gnide, sive potius Cnide, κνίδη. Piscis genus, quod Latini Urticam appellant. Nomen accepit δέ τοι κνίδη, hoc est, à mordendo.

Gnōdūs, γνήδη, vulgo Cabo crío. Urbs insignis in extremo cornu peninsulæ Cariæ adhærentis sita, Veneris templo & signo Praxitelis in primis nobilis. Horat. in Carm. Ode 30. lib. 1.

O Venus regina Gnidi, Paphique.

E Gnido viri memorabiles fuerunt, Eudoxus mathematicus Platonis sodalis: Agatharcides Peripateticus, historiæ cooperator: Theopompus, Julio Cæsari familiaris, Artémidorus ejus filius: & his Antiquior Ctesias, qui Xerxem meditatus est, & res Syriacas Persicæ que conscripsit.

Gnīdīus, a, um, ut Gnidia Venus. Cic. de Divin.

Gnōmā, inquit Festus, Genus est machinæ, qua regiones agrotum di-gno-scuantur: quod Græci dicunt γνώμη. } ANGL. An instrument or rule or measure land. } ¶ Gnomæ item, מושבָתְמַשְׁכָלִים, γνώμη, dicuntur memorabiles sententiae, omnium judicio & assensu comprobatae. Vide Quint. lib. 8. cap. 5.

Gnōmōn, is. γνώμων. ANG. That which sheweth the hours in diall. } Est stylus in medio horologii solaris, umbra sua horas indicans, quem Plin. Umbilicum Solis vocat, ita enim ait lib. 2. cap. 74. Solis itaque umbilici, quem gnomonem appellant, umbra in Ægypto, meridiano tempore, æquinoctij die, paulò plus, quam dimidiam gnomonis mensuram efficit. In urbe Roma, nona pars gnomonis decit umbra. In oppido Ancona, superest quinta trigesima, &c. Gnomon & regula. γνώμων καὶ ράβδος, proverbio vocatur, quod in re quampli est præcipuum, & ad quod unum reliqua omnia tanquam ad regulam referuntur. ¶ Gnomones, γνώμονες, etiam dicuntur dentes jumentorum, quibus ætas illorum dñeatur. } ANGL. The toothy wehery the age of beastes in knaroen. } Unde agnomones, αγνώμονες dicuntur, quorum ætas dentibus perspici non potest.

Gnōsco, pro nosco. Diomedes Grammatices lib. 1. Gnoscit, ait, Cæci-lius: quoniam cum præpositione, agnoso & cognoso dicimus. Item eodem modo novi: nam gnovi veteres formabant.

Gnōsīdīcūs, γνωστής. Clarissimus Asclepiadaru, Nebri, filius, pater Hippocratis, Ænei & Podalirii: avus autem Heraclite, qui pater fuit Hippocratis medicorum omnium doctissimi. Author Steph. in dictione, Cos.

Gnōsōs, γνωστός, vulgo Candia. Urbs Cretæ fuit Minois regia, quæ alio nomine Cerathus, ut scribit Strabo, appellata fuit à fluvio ejus nominis.

Gnōsīlūs, a, um, quod est ex Gnosso urbe: ut Gnoſſius civis, Gnoſſia littora, Gnoſſia regna. Ovid. in Epist. Parid.

Non habuit tempus, quo Gnoſſia regna videret, Aptius.

¶ Pro eodem etiam dicitur Gnoſſiacus, a, um: ut, Corona Gnoſſia-ca, apud Stat. lib. 1. Syl.

Gnōsīs, a, um, idem quod Gnoſſius. Lucan. lib. 3.

Creta vetus populis, Gnoſſasque agitare pharetras

Dolla.

Gnōsīs, idis: Patronymicum fœmininum. Ovid. Epist. 21.

Et Phæbus Daphnen, & Gnoſſida Bacchus amavit.

Gnōstīcī, γνωστή. Hæretici quidam erant, de quibus frequens est mentio in Epistolis D. Hieronymi.

GO

Göärēnē, es, γαρύνη. Regio Arabia non procul à Damasco, quæ & Gorea, & γαρύνη dicitur. Author Steph.

Gobæum, γοβαῖον, Promontorium Gallæ Lugdunensis, apud Ptolem. lib. 2. cap. 3. In plenisque exemplaribus Gibeum legitur, non Gobæum.

Göblūs, ii, vel gobio. καρπίτης. GALL. Un poisson nommé goujon. ITAL.

Gobio pesce, goato. GERM. Ein gōb, ist ein meerfisch. HISP. Gobi pescado. ANGL. A gugion. } Piscis exiguis, qui & gobio dicitur. Juven. Satyr. 11.

Nec nullum cupias, quum sit tibi gobio tantum

In loculus.

Martial. lib. 13.

Principium cœnae gobius esse solet.

Göbryās, γοβρύας. Nobilis Persarum Satrapes fuit, unus ex iis qui cum Dario conjuratunt adversus Magos. Nam erat Darii socius, antequam regnum Darius ipse adipisceretur, ut ostendit Herodotus initio lib. 7.

Göertiā. ηγετης chaschaph. γενετη. } Incantatio, impostura, præstigia-tura. Quomodo autem differat à pharmacia, vide apud Cæl. Rhodig. lib. 5. cap. 62.

Gog. γογ, & Magog, μαγογ maghōgh. Voces sunt in sacris litteris aliquoties repetitæ, quibus sunt qui putent gentes Scythicas signifi-cati. Hieronymus tamē in Ezechiel mayult allegoricum. Ica-

sum subesse, nullisque iis nominibus populos significati. Golgi, orum, γολγῆ Stephano. Locus est in Cypro insula Veneri & Cupidini sacer. Catullus in nupt. Pelei.

Sancte pater, curis hominum qui gaudia misces, Quique regis Golgos, quique Idalium frondosum.

Quo in loco in omnibus ferè exemplaribus haec tenus corrupte est, etum est Colchos: Aldi vetus editio tamen Golgos habet.

¶ Golgotha, γολγῶθη. Calvaria: locus, ubi Christus crucifixus est.

Golota, testudo: Gloss. A. L. ||

Gomolitæ, γομολίται, populi Idumææ, Gomphi. Vide Philippi, & Gomorrhæ, utroque modo oppida. Solin.

Gomorrhæ, α, vel Gomorrhæ, rhi (utroque enim modo dicitur.)

תְּמִרֵה hamorah. Oppidum Judææ, ab Asphaltite lacu haustum, quemadmodum & Sodoma, & alia nonnulla. Vide Solinum.

Gomphī, γομφοί, urbs Thessaliæ. Steph.

Gomphosis, γομφωσις, coagmentatio: apud medicos est, cum os ossi infigitur, ad instar clavi.

Gondræ, γονδρæ. Populi Thraciæ apud Herod. Cindra, & Rhonda leg-tur. Steph.

Gonei, γονεῖς, urbs Thraciæ, cujus incolas aliqui vocant Adrianopolitas. Steph.

Gönni, γόνοι, vel γόνοι. & γόνοι, urbs Perrhœbiæ, à Cuneo quodam Cyphi nepote dicta. Regia Connia. Steph. vide Gonusa.

Gönniūs, urbs est in superiori parte Thessaliæ, unde ad Thessalam introitus comperitur.

Göñörthæ. זְבֻבָּה לִוְלָה mikkeréh lázelah. γονηρές. }

Vitium est membrorum genitalium, quum præter voluntatem perma-collaboranti effluit: quod genus vitii provenire solet ex rete-tricis facultatis imbecillitate. Qui vero hoc vitii patiuntur, Göñörthæ, γονηρές, appellantur: γονī namque semen significat, πόνος, flos. Vide Galen. de locis affectis lib. 6.

Gönös, γόνος. Thraciæ oppidum est, non procul à Philippis & Ergino fluvio. Author Plin. lib. 4. cap. 11.

Gonusa, Perrhœbiæ urbs. Steph.

Goramæ: Regio Arabum Scenitarum, cujus incolæ Gorameni.

Gördiāni, tres fuerunt Romanorum Imperatores, pater, filius, & nepos. Vide Herodianum lib. 6.

Gördiūs, γόρδιος. Phrygiæ rex fuit, rusticus alioquin & ignobilis. Quod enim Phrygibus oraculum de rege creando consulentibus, responsum esset, ut eum in regem deligerent, qui primus templum ingredetur, evénit ut Gordius summo mane ad agrum properans, longe plausti gestans, primus templum introiret. Quare ab omnibus rex consulatus, lora ad rei memoriam in templo suspendit, in quibus erat nodus adeò perplexus, ut indissolubilis putaretur, circumferebaturque oraculum, ut regno potiretur qui lora dissolvet. Hunc nodum Alexander quum dissolvere non posset, ense dissevit. Hinc factum est, ut Nodus Gordius notissimo proverbio dicatur de rebus indissolubilibus.

Gordium, γορδίον. Urbs magna Phrygiæ juxta Cappadociam, à Gordio patre Midæ.

Gordii murus, γορδιοῦ, urbs Midæ, à Gordio filio condita.

Gordiæ, γορδια, regio Persica, à Gordia Triptolemi filio, &c. Steph. vocat Gordos & Gordochos hos populos, & montes Gordæos,

Gordydia, γορδυία, urbs Macedonia. Steph.

¶ Goro, αρχηφιβόλης. Gorgi ἀρχηφιβόλης. Gloss. ||

Görglæs, γοργίας. Leontinus fuit Rhetor, Empedoclis discipulus, & Illocratis præceptor, ut scribit Quint. lib. 3. cap. 2. cui tanta fuit utis fiducia, ut de omni re, quæcumque in dilectionem questionemque vocaretur, se copiosissime dictum esse profiteretur. Meminit ejus Cic. in Bruto, & libris de Oratore. Hic arte sua tantum pecunia corrasit, ut auream statuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici.

GÖRGÖNES, γοργόνες. Dictæ sunt Phorcii filiæ, Medusa, Sthenyo, & Euryale, quæ Dorcas insulas in Oceano Æthiopico sitas habuisse dicuntur, contra Hesperidum hortos. Nomen habent à truculentis, quam Græci γοργόνες appellant. Scribit Diodorus fœminas fuisse in Africa bellicosas, adversus quas Perseus bellum gesserit, & ratum reginam Medusam debellaverit, ac interficerit. Vide Medusa, & Pegasus.

Görgönës, a, um, γοργόνες, nomen possessivum. Ovid. 2. Metam.

Gorgoneas tetigisse domo.

Gorgophane, Amphitruonis amita. Plaut. Amphitr. scen. 4. a. 4. Ego idem ille sum Amphitruo, Gorgophones nepos, Imperator Thebanorum, &c.

Görgöphörös, γοργόφερος. Palladis epitheton est, quasi Gorgonem stens, in ejus enim scuto pictum est Medusa Gorgonis caput. Cic. ante quam iret in exilium, Téque Tritonia armipotens, Gorgophora Pallas, Minerva, cæterique dii, deæque immortales, &c.

Görgöniā, γοργονία, teste Plin. lib. 3. 9. cap. 10. nihil aliud est, quam corrallium: ita dictum, quod ex aquis exemptum, protinus in durissima lapidis convertatur, quemadmodum illi, qui Gorgonias aspexerant.

Görgythiōn, γοργοθίων. Priami filius ex Castianira Threissa suscep-tus, qui postea in bello Troiano à Teucro Telamonis filio confusus occubuit. Author Homer. Iliad. 8.

Gorgoniūs, viri proprium male olentis. Horat. 1. Serm.

Pastillos Rusillus olet, Gorgonius hircum.

Gorriones, cum errore sonantes. Hispani Gorriones vocant Fasseri, quibus gregatim volantibus aptissima est hæc explicatio: forte Gar-riones, à Garritu.

Gortyn, sive Gortys, ynis, sive Gortyna, εγενη, ή γορτύν. Steph. Oppidum mediterraneum Cretæ insulæ, ad Lethæum fluvium, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Gortynius, a, um, γορτυνίος, ut Gortynia spicula, apud Stat. lib. 5. Theraidos.

Gortynis, idis, patronymicum fœmininum, γορτυνί. Lucan. lib. 6.

Dicta procul ecce manu Gortynis arundo.

Tenditur in scævam.

Gossipium, { ANGL. The tree that beareth cotton, also cotton. } Fructu-

est ex superiori parte Ægypti, quæ in Arabiam vergit, primum alatus, nunc etiam in quibusdam Italix locis nascens: ex quo lina sunt quæ gossypina dicuntur. Alio nomine dicitur xylon, ξύλον, & lina ex eo confecta, xylina. Plin. lib. 19. cap. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plutes xylon: & ideo lina inde facta, xylina. Parvulus est, similèmque barbaræ nucis desert fructum, cuius ex interiore bombyce lanugo netur. Nec sunt ulla eis in candore, mollitiæ præfenda. Ex quibus Plinii verbis satis constat, gossipion fruticem esse, qui lanam illam mollissimam profert, quam vulgo vocant Coronium, quod & ipsum Latinè vocare possumus linum gossipinum, vel xylinum. Hunc fruticem nos aliquando in Italia vidimus, pomumque ejus mali cotonei similitudine, quod maturescens, lanæ quam includit, copiæ dirumpitur, linumque inclusum detegit.

Gothiæ, Régio Europæ, contermina Daniæ & Norvegiæ. {Gottland.} Ex qua Gothi immanes populi, qui olim Italianam armis subegerunt, Româaque ipsam solo æquarunt, suâmqæ in totum orbem invaserunt barbariem. Hæc dictio potius videtur unico t, scribenda, quam à Latinis poëtis prima syllaba ferè semper corripiatur. Ausonius,

Hinc possem vicos inde referre Gothos.

Et sibi apud Claudianum. Non multum tamen peccaverit qui consonantem geminabit: quod & in Græcis aliquot codicibus factatum animadvertisimus. ¶ | Gothia item A. xxxiv. sub P. Constantiopolitano. ||

Grab, Fistula, oculi motbus.

| Grabatius. γραβατιος. Vet. Lex. qui grabatos facit. ||

Grabatius, i. { ψῆψη héres. κράβατος. Suidæ. GALL. Un petit lit sur quoy on se reposoit sur le jour. ITAL. Letticello. GERM. Ein gauisch/ oder lotterbet. HISP. Lecho pobre. ANGL. A little bedde or couche. } Lectus exiguis, in quo meridiati solent: dictus quasi carabatus, quod in eo capite recumbamus; κράβη enim caput, βάτον pervium Graeci dicunt. Alii κράβατος, πρόσθιος τὰς βάσεις, hoc est, à suspendendis pedibus dictum malunt. Unde & pro lectis pauperum & mendicantium grabati accipi solent. Cic. lib. 2. de div. diversa facit lectos, & grabatos, quum ait: Venit enim jam in contentionem, utrum sit probabilius, Deosne immortales, rerum omnium præstantia excellentes circumsecurare omnium mortalium, qui ubique sunt, non modò lectos, verùm etiam grabatos: & quum stertentes aliquos viderint, objicere iis visa quædam tortuosa, & obscura. Apud Latinos primam corripit, sed apud Græcos eandem producit, & duplii scribitur. Virg. in Moret.

Membra levat sensim vili demissa grabato.

Matt. lib. 6.

Sed si net focus est, mundi nec sponsa grabati.

Grabium, γράβιον, genus δάδων. Existimo sane, inquit Casaubonus, gracia factitata de ligno alicuius arborum earum, quæ picem ferunt, cujusmodi sunt in Europa pinus, pinaster, picca, abies, latix, & quæ propriè dicitur ræda. ||

Gracchūs, urbs Iberiæ, ita nominata à Sempronio Graccho, qui accepit in ditionem Celtiberis, hanc urbem, quæ ante Illuria dicebatur, splendidius restitutam, ut superesset rerum à se gestarum monumentum, à suo nomine appellavit Gracchum.

Gracchūs, Semproniaz familia cognomen fuit, ex qua fuit Tib. Gracchus Caii & Tiberii pater, qui in Hispaniam proconsul missus, Célberos in ditionem accepit, Illurciāque eorum oppidum splendidius à se restitutum, ut gestarum à se rerum memoria supereret, de suo nomine Gracchurum appellavit. Huic uxori fuit Cornelia ex Scipionum familia, insigni pudicitia, & eruditione mulier, ex qua Tyberium & Caium Gracchos suscepit, generosissimæ quidem indolis juvenes, eloquentiæque imprimis admirabiles, cæterum popularis aut plus satis avidos. Quæ res fecit, ut reliktis optimatibus ad plebem se contulerint, legèque Agrarias perpetuos seditionum fomites in lucem reduxerint: neque antea quieverint, donec Senatum in suam necem armarent. Tiberius prior occisus est in concione à Publio Nasica. Caius autem biennio post, quum montem Capitolinum occupasset, à consule Opimio. Vide plura apud Plutarchum in vita Graccherum.

Gracilis, e, adjecit. gracilentus, ab antiquo gracere. Tenuis, macilens. { קְדַקְדָּה, קְדַקְדָּה, ψήψη chachash. ιχνός, λεπτός. GALL. Grelle, maigre, mince, menu, delié. ITAL. Sottilezza, magro, scarno, tenue. GERM. Kan/Hlein/mager. HISP. Magro, sutil, delgado, flaco. ANGL. Slender, thinne, leune, small. } Terent. in Eunucho, Hand similis virgo est virginum nostrarum, quas matres student demissis humeris esse, viacto pectori, ut graciles sint. Turpilius, Nost: quæ sit gracilis corpore, Gracilis lapis, Gracile marmor, Gracili nucleo glans. Graciles vindemiæ, apud Plin. leguntur. Gracilis liber. Matt. lib. 8.

Si quid forè petam timido gracilique libello.

Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Et gracilis struclos effugit umbra regos.

Gracilis ponitur pro molli, ἀσέγος. Horat. lib. 1. Carm. Od. 5.

Quis multa gracilis te puer in rosa.

Gracilitas, atis: Corporis habitus tenuior. { קְדַקְדָּה dallah, ψήψη chachash. ιχνός. GALL. Grelle, maigre, tenuità. GERM. Kanheit/ dünne. HISP. Magrura, sotileza, delgadez. ANGL. Leanness, slenderesse. } Cicero. 2. de claris Oratoribus. Habet enim certos sui studiosos, qui non tam habitus corporis optimos, quæm gracilitates consequantur. Ibidem, Erat eo tempore in nobis summa gracilitas, & infirmitas corporis. Gell. cap. 19. lib. 13, loquens de pronunciatione vocis turrim: Quæ sunt, inquit, jucundioris gracilitatis, &c.

Gracilitudo, inis, gracilitas. Accius in Amph. Ista tua gracilitudo, & propemodum luctus facit ne dubitem. Nonius.

Gracilens, tis, omnis generis. Antiquis idem erat quod gracilis. Nævius. in Protesilaio, Demam gracilentis colorem, dum ex hoc gracilens fit. Nonius.

Gracilens, a, um, gracilis, ὁ ἡλικίους, ιχνός. Ennius apud Non. Galepinus Pars I.

Plin. lib. 7. Deducunt habiles gladios filo greci. Gell. cap. 1a. lib. 4. Gracilens equus: ex Catone.

Gracilis, etc, gracilis & tenuis sio. { ψήψη chachash. ιχνός. GALL. Devenir grelle & menu, amaigrir. ITAL. Dimagrare, divenire magro, scarno. GERM. Kan vnd klein werden / mager werden. HISP. Enflaquecer. ANGL. To waxe leane or slender. } Plin. lib. 17. cap. 22. Quum alias festinatione pariendi graciliscat.

Gracilis, sive quod usitatus est, Graculus, nomen avis, cornici similis, nisi quod minor est, à voce quam edit, vel à gerendo dicta, quod jaçta segetum semina gerat: vel quia ex olivetis cubitum se recipiens, duas pedibus baccas, tertiam ore ferat, seu etiam quod gregatim volitet: sive à gracilitate corporis. { οὐλοῖς, ὁ κροκίας. GALL. Vagay ouguay, corneille. ITAL. Cornacchia. GERM. Ein äsel oder Duss. HISP. El grajo. ANGL. A dove ocughe, or cadesse. } Est huic furandi natura, ex quo nonnulli monedulae cam appellavere, à furandis monetis. Exprimunt sermonem humanum, & cavea emissus revertitur. Hatum avium tria sunt genera. Majuscule similiores sunt cornicibus, nisi quod nigriores: minimæ, & inter eas mediæ, quibus rostra & pedes rubent. Plin. lib. 10. cap. 29. Transpadana Italia juxta Alpes, Latium lacum appellant, amoenum arbusto agrum, ad quem ciconiæ non transmeant, sicuti nec octavum circa lapidem ab eo, immensa alioqui finitimo Insubrium tractu examina graculorum monedulae: cui soli avi futacitas auti, argentiique præcipue mira est. Quo ex loco facile appetere monedulae esse speciem graculi. ¶ Alopicus graculus, Αἰρώνειος οὐλοῖς, dicitur qui aliena sibi usurpat, aliorumque bonis sese venditat. Lucanus & Horat. Tractum ab Alopis apolo. Semper graculus assidet graculo, οὐλοῖς οὐλοῖς, οὐλοῖς ιχνός: hoc est. Simile gaudet simili. Refertur à Diogeniano, notaturque ab Aristotele. ¶ Sumitur etiam Graculus pro piscis genere, qui & monedula dicitur à Plinio. Græcæ οὐλοῖς.

Gradatim, Gradatio, Gradior, Gradivus: vide Gradus.

Gradus, us, ui, masc. gen. à gradiendo, id est, cundo. { תְּדִירָגָה madh-reghah, תְּלִיָּה mahalâh, כְּבֵשׂ chebesch. ιχνός. GALL. Degré, pas, marche. ITAL. Scaglione, grado. GERM. Ein tritt. Item/ Ein staffel/ steigel. HISP. Escalon, grada. ANGL. A degree, or steppe. } Suot etiam gradus ex quibus scalæ constant, & quibus ad ædificiorum altiora condescendit. Cicer. ad Attic. Gradus templorum ab infima plebe completi erant. Idem pro Sestio, Gradus ejusdem templi tollebantur. Virg. 1. Aeneid.

Aerea qui gradibus surgebant limina.

¶ Gradus etiam idem interdum est quod gressus, βῆμα: hoc est, gradientium pedum vicissitudo, ut apud Virgilium 3. Georg.

Carpere mox gyrum incipiat gradibusque sonare

Compositis.

Addere gradum, pro accelerare. Livius lib. 26. Alacrèisque milites alius alium ut adderet gradum, memori ad defendendum ire patiā, hortabantur. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Confer gradum contrâ pariter. Idem Aul. sc. 1. a. 5. E. Congrediar. L. Contollam gradum. Idem Monach. sc. 2. a. 5. Gradum profetam (id est, progreedi properabo.) Idem Aul. sc. 1. a. 1. Testudineum hunc ego tibi grandib[us] gradum. Vide Testudineus, & Grandio. Ibidem sc. 3. a. 3. Propera Menachme, fer pedem, confer gradum. Senec. cap. 11. de cons. ad Marc. Non dispari gradu vadit huc (ad mortem) omnis turba. Idem ibid. c. 20. Licet uno gradu (mortis) ad libertatem transire. Quint. Si quid titubaverint (testes) velut in gradum reponantur. Senec cap. 3. de tranquill. Gradu relato cedendum & saluis signis. Ibid. cap. 13. In ultimo gradu positus (id est, mortis tempore.) Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Tripl. ————— Gradibus sublimia celsis

Templa.

Et Eleg. 11.

Quis gradus ulterior quod se tua porrigit ira?

Idem Eleg. 12.

Et fieri fame parsque gradusque potest.

¶ In gradus comam frangere, Quintil. cap. 12. lib. 1. formare. Suet. in Neron. cap. 51. Formata in gradus coma. Item in gradus atque annulos compatum caput. ¶ Pleno gradu. Veget. lib. 1. cap. 9. Militari ergo gradu viginti millia passuum, horis quinque duntaxat æstivis conficienda sunt. Pleno autem gradu, qui citior est, rotidem horis viginti quatuor millia geragenda sunt. Salust. Ingrith. 134. Dein cunctos pleno gradu in colleni subducit. Et pleno gradu, quadam proverbii specie, dicuntur ingressi qui aliquid magno studio instituerunt: contrâ, qui leviter rem quampiam attigerunt, ingressi summo pede. Tribonius lib. 12. & Liv. lib. 9. ¶ Gradum facere dicimus, ut si in arboreum tectum scandere velim, ex saxo, aut scanno, aliquâve alia re gradum facio, έάνη κλιπρα μοίρα. Valla lib. 5. cap. 26. Gradum facere, non est transitum facere, sed aliquam rem, gradum & quasi scalam ad alia facere. Ovidius 4. Metamorph.

Noritiam primosque gradus vicinia fecit.

Imò de transitu ad alium, usurpavit Plaut. in Curc. sc. 2. a. 1. Fac gradiorum gradum ad me: & Quintil. facere gradum ad alia, & Livius 6. ab urb. Jam cò gradum fecisse plebeios, unde pervenire ad summa possent. ¶ Gradum facere ad aliquam rem, metaphorice, quod vulgo Facere ingressum dicunt. Cicer. contra Rullum, Hunc quasi gradum quandam, atque aditum ad cetera jactum intelligeris. ¶ Gradum inferre. Livius, Tandem gradum Romani acris intulerunt, cessitque Lusitanus. Tacitus lib. 19. Gradum inferunt quasi recentibus auxiliis aueti. ¶ Gradu mouere, est retro agere, propellers retrosum. Livius, Primum gradu moverunt hostem, deinde pepulerunt, postremò haud dubie avertunt. ¶ Dejici de gradu (est amittere constantiam, & animi magnitudinem, δέσις ή φρεγάνης οὐλοῖς. Cicer. 1. Offic. Fortis enim animi est, non perturbari in rebus alperis, nec tumultuantem de gradu dejici, uti dicitur: sed præsentis animi uti consilio. Sic etiam Gradu dimoveri, est ab existimatione pristina dejici, & deturbari. Cic. 2. Tus. Non sentiunt viri fortis in acie vulnera: vel si sentiunt, se mori malunt, quæm tantummodo de dignitatis gradu dimoveri, id est, quæm indigum sese aliquid admittere. ¶ Venire gradibus. Cicer. 1. de nat. deor. Nam à beatis ad virtutem, à virtute ad rationem video te venisse gradibus. ¶ Inter-

dum etiam Gradus accipitur pro existimatione, & loco honoris. Cicer. i. *Philipp.* Est enim querela mihi necessaria pro hoc gradu, in quo me S.P.Q.R. collocavit. *Suct. in August.* cap. 49. Definitis pro gradu cuiusque (militis premiis, stipendiisque sup.) id est, pro ordine, sive dignitate. ¶ Gradus quoque cognitionis dicti sunt ad similitudinem scalarum, locorumque declivium, quos ita ingredimur, ut à proximo in proximum, id est, in illum, qui quasi ex illo nascitur, veniamus. Quapropter graduum hujusmodi alias superioris ordinis esse Caius scribit, ut sunt pater & mater, qui sunt in proximo gradu; in secundo, avus & avia: in tertio, proavus & proavia. Alios inferioris, ut liber. Alios ex transverso, sive latere, ut fratres & sorores, libertique eorum. Ovid. 13. *Metam.*

— Nostri quoque sanguinis author

Iuppiter est, toridemque gradus distamus ab illo.

Sueton. in *Tiber.* cap. 10. Usurpare secundum gradum, dixit de haereditibus loquens. ¶ Gradus ætatis. Sueton. in *Aug.* cap. 79. Gradus pro occasione, & facultate, & preparatione. Cicer. Att. lib. 7. Mihi venit in mentem multum fore leimonem, ne judicium jam de causa publica fecisse, qua desperata, quasi hunc gradum mei redditus esse, quod mulieres reverentissent. ¶ A gradus sunt Tardigradus, a, um, qui tardè graditur, *βελτίστης.* Unde testudinem tardigadam dicimus. Spissigradus, pro frequenti graduum motu incedente. Plaut. *Poen.* Spissigradissimos, tardiores multò, quam corbitæ sint in tranquillo mari. ¶ Sedato gradu. Liv. lib. 3. *bell. Pun.*

Gradior, eris, gressus sum, à *νεαρός, νεαράντα.* Vado, incedo, ambulo, co, progredi. { *τὴν βαλάχ, τύχη σαβάδη.* *βαθέα.* GALL. Marcher. ITAL. Andare, passeggiare. GERM. Gehen/ tratten. HISP. Andar passo à passo. ANGL. To go or walk. } Virg. 1. *Aeneid.*

— ipse uno graditur comitatus Achate.

Cic. 2. de nat. deor. Jam verò alia animalia gradiendo, alia serpendo ad pastum accedunt. Idem 1. *Tuse.* Fidenti animo, si ita res fert, gradietur ad mortem. Plaut. *Amphitr.* Oppessulatas altè fores graditut. Sequitur, obambulat. Idem *Pseud. sc. 7. a. 4.* Si graderet tantum, quantum loquere, jam iisses ad forum. ¶ Vox, sive clamor granditur foras. Lucretius apud Gell. cap. 26. lib. 10. ubi plura de hoc verbo, & illius compositis. ¶ Hujus composita sunt Aggredior, antegredior, congregior, digredior, egredior: de quibus alibi. Ingredior, introgredior, prætergredior, progredior, regredior, subtergredior, supergredior, & transgredior: quorum significata vide suis locis.

Gressus, a, um: participium à gradior. { *τὴν κοινήν* *holech, τύχη σφεδηδη.* *βαθέας.* } Virg. 6. *Aeneid.*

— & pariter gressi per opaca viarum.

Gressus, us: Progressus, incensus, ambulatio. { *τὸν εἰσαγόμενον.* GALL. Marche, démarche, pas, alleure. ITAL. L'andare, passo. GERM. Ein gang / kritt. HISP. El passo à la obra de andar. ANGL. A steppe or going. } Cic. 1. *Offic.* Cavendum est autem ne aut tarditatibus utamur in gressu mollioribus, &c. Virg. 3. *Georg.*

Insultare solo & gressus glomerare superlos.

Gressus orationis. Gell. cap. 13. lib. 11.

Gradiatus, a, um: In modum graduum factum. { *καταγράπτων.* GALL. Fait en degré. ITAL. Fatto in gradi. GERM. Wie die stäffen gemacht. HISP. Echo en escalones. ANGL. Made by de grees and steppes. } Plin. lib. 13. cap. 4. Densis gradatissime corticum pollicibus. Idem in epist. Omnia maceriam muniuntur, hanc gradata buxus operit & subtrahit.

Gradiatio, apud Rhetores dicitur quum ex prima sententia oritur secunda, & ex secunda tertia, atque ita deinceps, *κλιμάκη.* Cicer. 3. de *Orat.* Est etiam Gradatio quedam & conversio, & verborum concentra transgressio. Author ad Herenium lib. 4. Gradatio est in qua non ante ad consequens verbum descendit, quam ad superioris consensum est, hoc modo. Nam quæ reliqua spes libertatis manet, si illis & quod libet, licet: & quod licet, possunt: & quod possunt, audent: & quod audent, faciunt; & quod faciunt, vobis molestum non est.

Gradiarii equi, qui sine succussione molliter incedunt. { *ταῦτα φέρεις.* GALL. Chevaux qui vont d'un bon pas, qui vont à l'amble. ITAL. Cavalli che vanno di portante. GERM. Sältreß. HISP. Caballos ambladores. ANGL. Ambling horses. } Lucil. lib. 14. Ipse equus non formosus, gradarius optimus.

¶ Gradaria, vel gradalis pugna, quæ gradiendo peragitur. Huic opponitur stataria pugna.]

Gradiatum, adverbium, per gradus, ordine. { *καταγράπτων.* GALL. Par degré, de degré en degré, perit à petit, pas à pas. ITAL. Passo passo, à passo à passo. GERM. Von einem tritt oder staffel zu dem andern / Fuß für Fuß / gewöhnlich. HISP. De passo en passo. ANGL. By degrees, in order by little and little. } Varr. lib. 1. de re rust. Cato quidem (inquit) gradatim alium præponens alii, agrum meliorem dicit esse in novem discentiibus. Plin. lib. 33. cap. 4. Fossæ in quas perfluat, cavantur: agogas vocant: ea sternuntur gradatim. ¶ Gradatim, pro sensim, paulatim, ordinatè, & lente. *βαθέα.* Cicer. Dolabella, Ita pedetentim & gradatim tum accessus à te ad causam facti, tum recessus. Idem 1. *Tuse.* Tamen ita faciles interrogations sunt, ut gradatim respondens eò petreniat quasi geometrica didicisset.

¶ Gradatio, *κλιμάκη*, figura, quum gradatim ab una sententia ad aliam proceditur.

Gradilis. Romæ erant gradus ad pistrina, è quibus dabantur panes populo.]

GRADIVUS, Martis cognomen, à gradiendo (ut Festus ait.) { *εἰς γυναῖς* Martis } quia gradatim, & per ordines in bellum itur, *ἔργον.* Sive à vibratione hastæ, quod Græci vocant *χρυσόστολον.* Sunt rāmen qui à gramine dictum putent, quia ex gramine sit oitus. Unde & graminea corona in re militari maxima est honorationis. Hæc ille. ¶ Alii Gradivum, non Latinum, nec Græcum, sed Thracium vocabulum esse, & significare bellicosum ac fortē, dicunt. Virg. 3. *Aeneid.*

Gradivumque patrem Geticus qui praefidet arvis.

Gradivus Mars dicitur, quum sicut, inquit Servius: quum tranquilus, Quirinus. Denique in Urbe duo ejus templæ sunt: unum Quirini intra Urbe, quasi custodis & tranquilli. Alterum in Appia via, ex-

tra Urbem prope portam, quasi bellatoris, vel gradivi. Hæc Setiū, Gradiyicola, &, qui colit Martem. Silius lib. 4.

— jaculatorēmque Sabellum,

Et Gradivicolam celso de colle Tudensem.

¶ Graduale, & gradale, quod gradatim canitur post responsoriū. Ver.

Dict. ex Hug.]

Græce, *γέραις.* Tres fuerunt sorores, Phorci filiae, unicum tantum habentes oculum & dentem, quibus vicissim inter se tres utebantur. Hærum ope Perseus ad Gorgonas pervenit. Vide proverbium apud Eralnum, Orci galea, ubi hæc omnia copiosius.

Græcia. { *ἡ γαύα.* in *άστα.* } Europæ regio est, olim omni disciplinatum genere & exulta, hodie, non sine ignominia nominis Christiani, Turcatum imperio subjecta. { *Ερεχθείαν.* } Hæc à Ptolemao Achaia nominatur. Principium sumit ad Meridiem ab Isthmi Corinthiaci angustiis, indéque ad Septentrio in Thessalam usque & partem Ægei maris extenditur. Ad Occasum Acheloo fluvio ab Epizo dirimitur. Ab ortu rutsus habet mare *Ægæum*, qua parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quarum præcipue sunt Attica, Boeotia, Phocis & Locris. Dicta est Græcia, à Grecis primo ejus provinciæ rege, teste Plin. lib. 4. cap. 7. Cicer. pro Flacco, Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperio & bellica laude floruit, parvum quendam locum Europæ tenet, semp̄que tenuit: Italiae maritimam oram bello superatam cinxit urbibus. Idem 1. de lege Agraria, in angustiis & fauibus Græciæ posita erat Corinthus. ¶ Magna Græcia dicta est extrema Italiae ora, à Locris Italiae fronte initium sumens, in tres recedens matis Ausonii sinus, patens in longitudinem LXXXII. M. pass. ut ex sententia Varro tradit Plin. lib. 3. cap. 10. Hanc Græci subactam maximis, potentissimisque urbibus frequentatunt: in quibus numerantur Croton, Arpi, Thurium, Tarentum, aliisque complures. Cic. 2. de Oratore, Nam & referta quondam Italia Pythagoræorum fuit, tum quum erat in hac gente magna illa Græcia, &c. Idem 4. *Tuscul.* Quum floreret in Italia Græcia potentissimis & maximis urbibus, ea quæ magna nunc est dicta, &c. Plaut. Menech. sc. 1. a. 2. mare superum, Græciāmque exoticam. Ovid. 13. *Met.*

— eg;

Quam mibi mandarat communis Gracia causa.

¶ Græcium, Stiræ metropolis, insignem habet Academiam, ac Societatis Jesu Collegium. GERM. Græci.

Græcolonus, Græcae linguae peritus, quo exteri utebantur Constantinopolim venientes, ad rem domesticam procurandam, necessaria que coemenda. Meurs. in *Gloss.* Græcobi. Ergo à Græculos, & *αντίστροφος.*

Græcū, qui est ex Græcia. { *ἡ γαύα.* in *ἴδη.* GERM. Ein Griech. } Cic. pro Flacco, Quanquam quis ignorat, qui modò unquam mediocriter res istas scire curavit, quin tria Græcorum genera sint vere? quorum uni sunt Athenienses, qua gens Ionum habebatur: Aëoles, alteri: Dores, tertii nominabantur. Idem Qu. fratri, lib. 1. Familiatates Græcorum neque tam fideles sunt, invident non nostris solū, verum etiam suis. Idem de *Aruspicum responsis.* Artibus Græci, Galli labore, Hispani numero, Pœni caliditate valent. Sueton. in *August.* 45. Græcum certamen, & Græci Latinique pugiles. Plaut. *Cure.* sc. 3. a. 2. Tum isti Græci palliati, capite opero qui ambulant, suffarinati cum libris. Idem *Afin.* sc. 3. a. 2. Græca mercamus fide. Græcū, a, um, adjективum. { *ἡ γαύα.* in *ἴδη.* } ut, Literæ Græci. Cic. de claris *Orat.* Gallus qui maximè omnium nobilium Græci litteris studuit. Exemplaria Græca. Horat. in *Arte.*

— vos exemplaria Græca

Nocturna versare manu, versare diurna.

Græco more bibere. Cicero. 3. *Verr.* Fit sermo inter eos, & invitatio, ut Græco more biberent. ¶ Græcus ignis, est genus quoddam picis, quæ pix Græca nuncupatur. Ex hac fieri solent instrumenta, seu globi picci, quos succensos milites in hostes jaculantur. ¶ Græca rosa, *τούρκικη σερανών* Dioscoridi, violæ magnitudine est, non nisi in locis humidis proveniens, quinque folia non excedens: omnis odoris expers, coloris tantum gratia expedita ad coronamenta: unde & lychnis coronaria appellatur: vide Plin. lib. 21. cap. 4. ¶ Græca salix, dicitur salix rubra.

Græcē, adverbium, *ἰδητικῶς.* Cicero. 1. de *Orat.* Quum ea quæ legerem Græcē, Latinè redderem. Idem 1. *Tuse.* Scis enim me Græcē loquimur Latinō sermone non plus solere, quam in Græco Latinē.

Græcanicū, a, um. Plin. lib. 34. cap. 9. Maximèque ita colorem bibit, quem Græcanicum vocant.

Græcensis, e: Græcus, a, um. Gell. lib. 19. cap. 10. Offendimus eum cubantem in sympolio Græcensi. Sic apud Plin. Græcense melinum, lib. 35. cap. 6.

Græculūs, diminutivum, *ἰδητικός.* Juvenal. *Satyr.* 3.

Græculus esuriens in cœlum, jussiris, ibit.

Affentator Græculus. Cic. pro Milone. Idem 2. de *Oratore.* Homines Græculos controversia verbis standiū torquet. ¶ Græcula rosa, diversum omnino genus est ab eo quod paulò suprà Rosam Græcam appellavimus. Folia habet latissima, sed panniculos ita convolutos, ut nunquam nisi manu coacta debiscat, semperque nascenti similis sit. Author Plin. lib. 21. cap. 4. ¶ Græcula mala, à patria sic dicta. Plin. lib. 15. cap. 4. Patrias nobilitavere Camerina & Græcula.

Græcāti: Est cooviviis & compotationibus operam dare. { *ἰδητικῶς.* *καρκασσόν.* GERM. Schlemmen/ in ludere sigen. ANGL. To bankette and makriots cheere. } ab eo quod Græci genio plurimum indulgent, & intemperantiū in conviviis se gerent. Nam quandoque vehe trahuntur à moribus nationum. Horat. 2. lib. Serm. *Satyr.* 3.

— vel si Romana fatigat

Militia assuetum græcari.

Ubi Græcari, est Græcos mores imitari, nempe in exercitationibus disci & pilæ; subjunxit enim:

— seu fila velox

Molliter austriū studio fallente labore.

Seu te discus agit.

Græciso, Græcos imitor, *ἰδητικός.*

Græcōfiliis

Græcostasis, γραιοστασις. Quasi Græcorum statio, locus Romæ celebris, de quo Varro *de L. L.* lib. 5. sic habet: Ante curiam Hostiliam rostra, cuius id vocabulum ex hostibus capta fixa sunt rostra. Dextra è comitio locus substructus, ubi nationum subsisterent legati, qui ad Senatum essent missi: is Græcostasis appellatur. Cicer. *ad Quintum Fratrem* lib. 2. Deinde ejus operâ repente à Græcostasi, & gradibus clamorem satis magnum sustulerunt.

Gragus, vide *Cragus*.

Graulus, idem quod Græcus. { γριανόν. ιλλο, γραιος. GERM. Ein Griech. } Quint. lib. 8. cap. 4. Non potest indignum Troiani princeps, Graios, Trojanosque propter speciem Helenæ tot mala tanto temporis spatio sustinere. Virg. lib. 4. *Aeneid*.

— Graiumque ideo bis vindicat armis.

Plaut. *Menach.* sc. 1. a. 5. Graii prædicabant Hecubam esse canem.

Ovid. 13. *Metam.*

— de tot Graiorum millibus unum

A Diomede legi.

Graulus, a. um: Græcus, a. um. { γριανόν. ιλλονίς. } Virg. 3. *Aeneid*.

Priamidem Helenum Graias regnare per urbes.

Græiugēos, atum: Græci dicti sunt. { γριανόν. ιλλονίς. } Cicer. 2. de nat. Deor. Graiugena de isto aperit ipsa oratio. Ex *Pacuvio*. Virg. 3. *Aeneid*.

— Graiugenūmque domos, suspectaque linquimus arva.

Grallæ, rum. { τὰ καλοβάταρά βάθεα, ἡ μοναδοκέλεύοντας ἰδεῖσθαι. GALL. Eschasses. ITAL. Trampali. GERM. Stälichen. HISp. Zancos. ANGL. Crutches or stilts. } Fustes furculas habentes sunt, quibus nuncuntur qui super iis ambulant.

Grallatör, qui grallis graditur, ac passus ingentes facit. { γραλοβάτης, καλοβάτης. GALL. Qui va sur des échasses. ITAL. Chi camina con trampali. GERM. Der auff stälichen geht. HISp. El que anda en zancos. ANGL. He that goeth en stiltes. } Plaut. in *Amph.* Abstine, quæso, non potuimus nostros grandius grandire gradus. A. Sive grallatorius, sive testudineus fuerit, certum est mihi hunc scelestum perdere.

Grāmēm, inis, à genero, generatum: nisi malis à γρέω, comedo. Herba vulgatissima, sic dicta à gradiendo, hoc est, progrediendo, sive serpendo, quod geniculatis internodiis mitificè serpat, crebróque novas spargat radices. { τρώγη λεπέτη, καρπός δεσχέ, πόνος αχυ. ογκωσις. GALL. Dent de chien. ITAL. Gramigna. GERM. Gras. HISp. La yerba que dizen grama. ANGL. Grasse. } Hæc herba (ut author est Plin. lib. 24. cap. 19.) jumentis est gratissima, sive viridis sit, sive in sceno siccata. Virg. in *Buc.*

— nulla neque amnem

Libavit quadrupes, nec graminis attigit herbam.

Ovid. *Eleg.* 8. lib. 4. *Trist.*

Languidus in pratis gramina carpit equus.

Ibid. *Eleg.* 1. lib. 5.

Mollia quo Martis gramina campus habet.

Cicero 2. de finibus, Tua sint puteolis gramina. Liv. 1. ab Urbe, Fecialis ex arce graminis herbam puram acculit. Gramen floreum. Martialis lib. 9.

Sit in gramine floreo reclivis.

Gramineus, a. um: quod ex gramine est factum. { ὁ τὸν ἀγράστες, γλωσσα. GALL. D'herbes, de verdure, herbu. ITAL. Gramino, di gramigna. GERM. Von gräß oder kraut gemacht. HISp. Cosa de grama. ANGL. Of grasse. } ut, Graminea corona. Gell. lib. 5. cap. 6. Obsidionalis corona est, quam ii, qui liberati sunt obsidione, dant ei duci qui liberavit: ea corona graminea est, observatique solitum, ut fieret è gramine quod in eo loco generatum esset, intra quem clausi erant qui obsidebantur. Sic Plin. lib. 22. cap. 3. & Liv. 7. ab Urbe, Cespis gramineus. Ovid. 2. *Amor.* Eleg. 15. Campus gramineus. Idem 3. *Fast.*

Graminōsūs, a. um: Plenus gramine, gramine abundans. { γραμμάδης. GALL. Herbu, plein d'herbes. ITAL. Gramino, pieno di gramigna.

GERM. Grasstichtig, voll gräß. HISp. Lleno de grama. ANGL. Full of grasse. } Col. in prefat. lib. 1. Quid sylvester ager, quid humidus & graminosus, quid siccus, & spurcus recusaret? Sic lib. 7. cap. 9.

Gramiæ, sive Gramæ, sunt oculorum pituitæ, λαύρη, γλάυρη. Festus, Gramiæ vitia sunt oculorum, quas alii gramas vocant. Nonius, Gramiæ sunt oculorum pituitæ. Unde Gramiosi oculi: à quo qui tristes sunt, in hodiernum quoque diem gramosi vulgo nominantur.

Gramosūs, a. um: sive Gramiosus, id est, lippus. Cæcilius apud No-nium, Gramosis oculis ipsa, atratis dentibus.

Grāmmā, tis, neut. gener. { τρώγη οὐθ. } Latinè litera dicitur.

Grammatica, et vel Grammatice, es. { γραμμική δικτύωση. γραμματική. } Est rectè loquendi scribendique scientia, quæ usu, ratione, auctoritateque constat. Latini numero plurali Literas vocant. Cic. 3. de fin. Quanquam ea verba, quibus ex instituto veterum utimur pro Latinis, ut ipsa Philosophia, ut Rhetorica, Dialectica, Grammatica, Geometrica, Musica, quanquam Latinè ea dici poterant, tamen quoniam usu recepta sunt, nostra ducamus. Quint. lib. 2. cap. 14. Grammatice, literatura est, non literatrix. Et cap. 1. Et Grammatice, quam in Latinum transferentes, Literaturam vocaverunt, fines suos norit.

Grammaticorum: Studium literarum, quod proficiuntur ii qui Grammatici vocantur. Cic. 1. de Orat. in Grammaticis poëtarum pertrattatio, historiarum cogitatio, verborum interpretatio, pronuntiandi quidam sonus.

Grammaticè, adverbium, γραμματικῶς, ut Grammaticè loqui, est in loquendo Grammaticorum observare regulas. Latinè loqui, est pura & Latinis auribus usitata oratione uti. Quint. lib. 1. c. 6. Quare mihi non

Calepini Pars I.

inveniuntè dici videtur, aliud est Latinè, aliud grammaticè loqui. Grammaticus, a. um, γραμματικός: Quod ad Grammaticam pertinet, ut Figuræ grammaticæ, grammaticus stylus, grammatica oratio, Ars grammatica. Ad Heren. lib. 4. Hæc qua ratione vitare possumus, in arte Grammatica dilucidè discernemus. ¶ Grammaticus substantivum, qui grammaticam docet: Latinè dici potest Literatus. Suet. de clar. Grammat. Appellatio Grammaticorum Graeca consuetudine invluit: sed initio Literati vocabantur. Corn. quoque Nepos in eo libello, quo distinguunt literatos ab eruditis: Literatos quidem vulgo appellari ait eos, qui aliquid diligenter, & acutè, scienterque possint aut dicere, aut scribere. Cæterum propriè sic appellandos Poëtarum interpres, qui à Græcis Grammatici nominantur, eisdem Literatos vocitatos. Hactenus Suet. Grammaticus quis sit, & ejus Officium, docet Seneca epist. 89. Gell. cap. 9. lib. 20. Rem grammaticam docere (id est, artem.) Cicer. 2. Tusc. Ut enim si grammaticum se professus quispiam, barbare loquatur: aut si absurdè canat is, qui se velit haberi Musicum, hoc turpior sit, quod in eo ipso peccet, cuius profitetur scientiam: sic philosophus in ratione vita peccans hoc turpior est, quod in officio, cuius magister esse vult, labitur: artemque vita professus, delinquit in vita. Horat. in Arte,

Grammatici certant, & adhuc sub iudice lis est.

¶ Grammatici à veteribus etiam Critici dicti sunt, eo quod sibi de genere scriptorum dijudicandi sumebant potestatem. Eosdem Literatores vocitatos, Messala Corvinus author est. Sunt tamen qui Grammaticum à Grammatista distinguunt, ut Literatum à literatore, tanquam Grammaticus sit absolute & perfectè doctus: sicut Literatus: Grammatista, sicut Literator, tenuiter eruditus, in malam enim partem accipitur. Quorum opinionem Orbilius etiam exemplis confirmat. Nam apud Majores (ait) quum familia alicujus vernalis produceretur, non temerè quem literatum in titulo, sed literatorem inscribi solitum esse, quasi non perfectum in literis, sed imbutum.

Grammaticaliter, adverbium. Spartianus in Regilliano, Tum is qui aderat scholasticis, coepit quasi grammaticaliter declinare, & dicere Rex regis, regio regionis.

Grammateus: Scriba publicus, qui publicas tabulas scribit, & custodit. { סִפְרֵה סַפְרָה. γραμματικός. GALL. Escrivain, Notaire, Greffier, Tabellion. ITAL. Scrivano. GERM. Schreiber. HISp. Escrivano. ANGL. A scrivener or notarie making commone writing. } Apul. lib. 11. Quum ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, Suidas ait Grammatea esse notarium, & διδόπητας, id est, arcana participem. Hinc Archigrammateus, princeps scribarum, quem hodie vocamus Cancellerium. Bud. ¶ Hoc nomen non semper fuisse honorificum apud Græcos ex eo apparet, quod eo veluti contumelioso Demosthenes subinde vocat Elchinem.

Grammatophylacium, ii. { בֵּית הַסְּפִירִים beth hassepharim. γραμματοφύλακιον. GALL. Le trésor des Chartres, le lieu où on garde des lettres & registres publics. ITAL. Luogo dove si conservano gli atti pubblici, cancellaria. GERM. Ein Gangley / ein ort da man gemeine bücher/schriften oder brief behalt. HISp. Lugar donde se guardan las letras publicas. ANGL. A place where commone writings are kept. } Locus ubi tabulae & instrumenta publica, monumentaque rerum gestarum, actorumque asservantur: quod tabularium Latinè appellatur. Jurisconsultus in tractatu de pœnis: δέξεις fottasse, vel grammophylacio, l. moris 9. §. 6. D. de pœnis. Vide Budæum.

Grammatik: Gemma est ex jaspidum genere, similis smaragdo, per transversum lineam albâ præcincta: quæ ab Orientalibus populis pro amuleto gestari solet. Hæc & polygrammos (πολύγρυπτος) dicitur. Plin. lib. 37. cap. 9.

Grammē Græci dicunt, quam Latini lineam. { γράμμα καρ. γραμμή. GALL. Vne ligne. ITAL. & HISp. Linea. GERM. Ein linien. ANGL. A line. } γραμμή (inquit Euclides) μῆνες εἰς ἀνατίς: hoc est, grammæ, sive linea longitudine est sine latitudine. Emensa vero cum longitudine latitudo, εἰκόνεια, id est, superficies dicitur. August. Si omissa latitudine, solum quis longitudinem voluerit emetiri, longitudine sine latitudine mensuræ subjecta, grammæ dicitur. Non quod sit longitudine aliqua quæ careat latitudine, sed quod solum quis metens longitudinem, grammæ metiri dicitur.

¶ Grammæ, a. um. Vitruvius lib. 3. proæm. Venti qui sunt, & è quibus regionibus singuli spirent, deformationibus grammicis ostendi, Quasi dicat linearibus, i. per lineas factis.

Grammismus, γραμμισμός, latus dictus à lineis. ||

Grammū, ράμμος: cives Grammitæ & Grammitii.

Sunt & Grammitæ populi juxta Celticam. Steph.

Granarium, Granatus, vide *Granum*.

Granata. Gloss. Isid. Paropis granata. Legendum, gravata, vel Granata, ut infectiū. Γρανάτη, vestis Imperatoris prælongis manicis, & ad talos usque dependentibus, quæ non cingebatur, translata ex Assyria. Meurs. in gl. g. b.

Granata, Granada. V. A. Hispania, anno 1492. Mauris erepta: habet Academiam insignem.

Granata, vestis Constantinop. Imperatoris: Lapatza reliquorum Principum. Buleng.

Grandebalæ, pili subalares.

Grandi-Moss, Grandmont. Abbatia D. Lemovicensis in Gallia, & caput ordinis Grandimontensis fundati à S. Stephano Demuret Abate anno 107. ||

GRANDIS, e, quasi gerandis: quando multa aggeruntur. Proptè ætatis magnitudinem debotat. { γρανάδα ghadol. γρανάτης. GALL. Grand. ITAL. Grande. GERM. Gross. eroachsen. HISp. Cosa grande en cantidad, & en dignidad. ANGL. Bigge great. } Ter. in Adelph. An sedere oportuit domi virginem tamgrandem? Cic. pro Cluent. Reliquit hunc annos xv. natum: grandem autem & nobilem filiam. Plaut. Aul. sc. 4. a. 1. Virginem habeo grandem, dote cassam. Ibid. Ætatem meam scis? E. Scio esse grandem itidem ut pecuniam. Quod si NATV addatur, provectionem ætatem significat, & jam senem, vel certe media ætatis: ita enim exponit Plaut. Aul. sc. 1. a. 1. cùm ait: Sed est grandior natu: media est mulieris ætas. Et Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Grandior ævo

Plin. jun. Mulier natu grandior, & tot liberorum parens. Cicer. pro Rose. Com. Quid expectas quām mox ego Lucium & Manilium dicam ordine esse Senatores: aetate grandes natu: natura sanctos. ¶ Dicitur & de quavis alia magnitudine: neque de solo homine grandis dicitur, verū etiam ad inanimata referuntur: ut, Grande & alienum. Plin. lib. 7. cap. 38. Grandi Gnidiorum æte alieno permuteat eam conati. Grande pondus argenti. Cic. pro Cecinna, Grande gaudium. Plaut. in Sticho, Tantum à pottu apporto bonum, tam gaudium affero grande. Suet. in Aug. cap. 44. Grandia corollaria de suo offerte. Idem in Tiber. cap. 16. Grande pretium tulit perseverantiae. Gell. cap. 11. lib. 9. Grandia ingredi. Idem cap. 5. lib. 16. Grandis locus & grandia spatia. Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist.

Grandia sic parvis assimilare licet.

Ibid. Eleg. 3. lib. 1.

Si licet exemplis in parvis grandibus uti.

Idem 4. Fast.

Non grandia divide mecum Pramis.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Grande tamen toto nomen ab orbe fero.

Ibid. Eleg. 2. lib. 5.

Grandibus accedunt tempore damna malit.

Senec. cap. ult. de tranq. Canere aliquid grandius ore mortali. In grandibus eoenis grata varietas. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Grandi mercatus praesenti pecunia. Idem Cure. sc. 2. a. 1. Grandiorem gradum fac ad me obsecro. Senec. cap. 11. al. 30. de consol. ad Polyb. Grandia & solida concipere.

Grandis capiae, atbores sunt, quæ grandi capite, h.e. radice. Scalig. ¶ Grandiūculūs, a. um, diminutivum. ¶ Grandiūculūs. GALL. Grandelet, un peu grandet. ITAL. Grandetto, grandicello. GERM. Großlecht. HISP. Poquillo grande. ANGL. Somewhat bigge. ¶ Terent. in And. Nam ferè grandiuscula profecta est illinc.

Grānditās, atis: Propriè ætatis magnitudo. ¶ Grandiūculūs. GALL. Grandeur. ITAL. Grandezza. GERM. Größe/älte. HISP. Grandezza como quiera. ANGL. Biggenesse, greatness. ¶ Sisenna lib. 4. Hist. Neque ætatis granditatem, neque ea merita, neque ordinis honestatem aut dignitatem sibi esse excusationi. ¶ Ad orationem Cic. transluit de claris Orat. Idque appetet ex genere, & granditate verborum. Plin. in Epistol. Non illi vis, non granditas, non subtilitas, non amaritudo, non dulcedo, non lepos defuit. Quibus in locis Granditas accipitur pro cibitilitate, vel grandiloquentia verborum, vel orationis.

Grandevüs, qui est provectionis ætatis, quasi grandis ævi, senex. ¶ Grandevüs, a. um, diminutivum. ¶ Grandevüs. GALL. Qui est fort agé. ITAL. Di molta età. GERM. Eines grossen alters. HISP. Cosa de grande edad. ANGL. Very oldeancient. ¶ Virg. 1. Aeneid.

Et qua veltus Abas, & qua grandavus Alethes.

Ovid. Metam. 7.

Grandavique ferunt patres.

Plin. lib. 2. cap. 7. Alios esse grandevos, semp̄erque canos.

Grāndævitās, atis, senectus, grandis ævitas. ¶ Grandævitās. GALL. Grand age, vieillesse. ITAL. Aquella grandezza de edad. ANGL. Oldenesse. ¶ Accius Alcmeone: Quia nec vos, nec illi impune irridenter meam grandævitatem. Apud Nonium.

Grāndilöquüs, qui grandi & sublimi dicendi genere utitur, quive nihil humile loquitur. ¶ μεγαλοφήμεν. GALL. Qui dit choses grandes, qui parle d'un haut style. ITAL. Che ragiona de cose grande. GERM. Der hoch einher rede/ der von grossen dingen rede/ herliche rede brauch. HISP. El que siempre habla grandes. ANGL. That useth ample wordes and speaketh with great magnificence. ¶ Cic. in Orat. Nam & grandiloqui, ut ita dicam, fuerunt, cum ampla & sententiarum gravitate, & majestate verborum vehementes. Idem 5. Tusc. Quid tandem isti grandi loqui contra hæc duo? Hinc grandiloquentia, μεγαλοφημούσιν.

Grāndilöquüs, diminut. ¶ ἡγένης. GALL. Grandelet, un peu grand. ITAL. Grandicello. GERM. Großdächt. HISP. Poquillo grande. ANGL. Somewhat bigge. ¶ Plaut. Pœnul. In fundas infundebam grandulos globos.

Grāndlo, is, ivi, itum: Grandem facio. ¶ Grandiūculūs. GALL. Agrandir, faire grand. ITAL. Agrandire. GERM. Groß machen. HISP. Hacer grande otra cosa. ANGL. To mak bigge or greate. ¶ Varro apud Nonium, Cūm humus semina edita grandire nequeat. Plaut. in Aul. sc. 1. a. 1. Si hodie hercle fustem cepero, aut stimulum in manum, testudineum istum tibi ego grandibo gradum. Idem in Amphitr. Abstine quæsto: non potuimus nostros grandiūs grandire gradus. Idem ibid. Gradus concedet grandire. Nam, ut video, Amphitruo expectat.

Grāndesco, is: Cresco, grandis fio. ¶ Grandiūculūs. GALL. Devenir grand, croître. ITAL. Crescere, divenire grande. GERM. Gross werden. HISP. Hacerse grande. ANGL. To waxe greate. ¶ Plin. lib. 18. Crescente luna frumenta grandescunt. Col. lib. 2. cap. 12. Omne autem frumentum spicam à tertio ad quartum nodum emittit, & quum totam edidit, octo diebus deflorescit, ac deinde grandescit diebus quadraginta, quibus post florem ad maturitatem pervenit. Cic. 1. de Divin.

Lentiscus triplicifolita grandescere fætu.

Et, Grandescere fætus, dixit Gell. cap. 16. lib. 3. ¶ Hinc Ingrandesco, de quo suo loco.

¶ Granditus, enorūs. Gl. A.L. ¶

Grāndigro, as, antiquum verbum est, quo Plaut. in Truculent. usus est, pro Grandi gradu eo, magnum gradum facio. Quid, inquit, clamitas insane? Abire hinc ni properè grandigras, jam ego istos fictos, compositos, crispos, cinnos tuos unguentatos usque ex cerebro expellam.

Grāndo, ioris: Pluvia in ære gelu concreta: sic dicta, quod granis similis sit. ¶ בָּרֶד barādh. zélabā. GALL. Grefle. ITAL. Tempesta, grandine. GERM. Hagel. HISP. El granizo. ANGL. Haylo. ¶ Cic. 3. de nat. Deor. At enim minora dii negligunt, neque agellos singulorum, nec viticulas persequuntur; nec li uredo, aut grando quippiam no-

cuit, id Jovi animadvertisendum fuit: ne in regnis quidem reges omnia minima curant. Plaut. Moſt. sc. 2. a. 1. Ea (tempestas) mihi adventu suo grandinem atque imbrēm attulit. Quint. Ea multa arguta nocent, si non ut fulmine, tamen ut grandine. Virg. 1. Georg.

— crepitans salit horrida grando.

Horat. 3. Carm. Ode 1.

Non verberate grandine vinea.

Plin. lib. 2. cap. 60. Grandinem conglaciato imbre gigni, & nivem eodem humorē mollius coacto, pruinam autem ex rōte gelido. Plaut. in Moſtell. Ea mihi adventu suo quamprimum grandinem, imbrēmque attulit. ¶ Drachmæ grando, δραχμὴ γαλαζωῦ: id est, Drachma grandinans. De lucro quod tanquam cœlitus emissum obtigit. Nam olim theatrale præmium erat drachma, quæ veluti grandinis in morem in populum spargebatur. Zenodotus & Hesychius.

¶ Grando item morbus est, sive vitium oculorum, quod Gratijs, λάθος appellant: quum scilicet in extrema ciliorum ora, unde pli oriuntur, tuberculum enascitur mobile, quod digito hoc illuc impelli possit. ¶ In suibus item Grando dicitur, quum sub lingua ronulae variosæ fiunt ac nigescunt. Author Aëtius lib. 13. cap. 110. Grando mascul. gen. apud Varro. Nec coruscus imber alto nubile cadens multus grandine implicatus albo. Ex Nonio in Grando. Grāndīnōs, a, um: quod abundat grandine. ¶ γαλαζωῦ. GALL. Sujt à la grefle, qui grefle souvent. ITAL. Tempestoso, che abonda di tempesta. GERM. Zu dem hagel genetige / das gern hagelt. HISP. Llens de granizo, ò el que abunda de granizo. ANGL. Full of haylo, which haileth of ten. ¶ Col. lib. 3. cap. 1. Post haec non ignorabit dominus loci, plus posse qualitatem cœli frigidam, vel calidam, sicciam, vel roscidam, grandinosam, ventosamque, vel placidam, serenam, vel nebulosam.

Grāndīnōs, as. Grandinare dicitur Deus. ¶ תְּבִבְּרָאַדְּבָּהָרָאַגְּזָעָה. ANGL. To haile. ¶

¶ Granca, cibus ex granis tostis, κόδον. ¶

Granicus, γελων් Ptolemaeo, fluvius est minoris Mæsiæ ex Ida monte profluens, & inter Priapum & Esapum in Propontidem influens: juxta quem Alexander Darii Satrapas memorabili prælio superavit, scilicet Persarum millibus cœsis fugatisque, quum victoris copiæ triginta peditum millia, & quatuor millia equitum & quingentos non excederent. Authores Plutarch. in Alexandro, Justinus lib. 2. Diidorus item Siculus lib. 17.

¶ Grano. Granones pili felis circa os, quibus abscessis ferociam perdit. Gesn. ex Alberto. ¶

GRĀNUM, i, ab Hebr. Goren. Propriè semen frugum dicitur, ut tritici, hordei, & hujusmodi. ¶ גָּרָנָן ghargħár, גָּרָנָה perudhāb, ut paret. κόκκος. GALL. Grain. ITAL. Grano, granello. GERM. Einhorn oder Kern. HISP. Grano de simiente qualquiera. ANGL. Grayne or corne. ¶ Plaut. in Sticho, Videlicet illum fauile nequam adolescentem, qui illico ubi ille poscit, dare denegavit se granum tritici. Varro. de re rust. cap. 48. Granum dictum, quod est intimum solidum. Et paulo post, Granum à gerendo: id enim seritur, ut spica gerat frumentum. Cicер. 1. de Divin. Fiunt certè divinationum conjecturæ peritis. Midæ illi Phrygio, quum puer esset, dormienti formice in os tritici grana congescerunt: ditissimum fore prædictum est: quod evenerit. ¶ Granum etiam generaliter dicitur, quicquid minimum est, & similitudinem aliquam habet cum grano frumenti. Unde & mali punici acinos, ipsūque malum, granatum dicimus. Fructus quoque arboris cuiusdam ilici similis, quem Dioscorides κόκκος βαρεῖ appellat, à quibusdam granum dicitur. Quod quia copiosissime nascitur in Bætica provincia, factum est ut ea regio ab eo Granata dicatur. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Vixque merū capiant grana quod intus habent (i. acini.)

Idem Eleg. 2. lib. 5. Trist.

Quódque soporiferum grana papaver habet.

Granarium, ii. Locus in horreis servandis semen paratus, vel in quo grana frugum reponuntur. ¶ גָּרָנָה osfār, טְסֵנָה mischenāb, גָּרָנָן ghören, αἴρουληκού, στρέπελά. GALL. Grenier, un lieu à servir les grains. ITAL. Granaro. GERM. Ein Kornhaus, Kornschütt. HISP. Lugar para guardar los granos. ANGL. A barne or granary to keep corn in. ¶ Varro 1. de re rust. cap. 57. At triticum condi oportet in granaria sublimia, quæ perflicant ventis ab Exortu & Septentrio regione, atque nulla aura humida propinquis locis aspiret. Pro granariis quidem habet sub terris speluncas quas vocant syros, aliud pantes, Pers. Satyr. 5.

Iam nunc astringas, iam nunc granaria laxes.

Horat. 1. Serm. Satyr. 1.

Cur tua plus laudes cucumis granaria nostris?

Col. lib. 2. cap. 10. Repositum in granario patitur ævum.

Granatus, us, ui. Subit. Cato de R.R. Granatui videto uti satis vicis fructas: id est, ad granum frumentumque ferendum, non verò ut vitidis pabulum sit.

Grānātūs, a, um, quod abundat granis: ut malum granatum. ¶ ποιά κόκκος. GALL. Grené, qui a force grains. ITAL. Granato, che ha molti grani. GERM. Das vil kern hatt. HISP. Granado, de muchos granos. ANGL. That hath many graynes. ¶ Col. lib. 12. cap. 41. Et integra mala dulcia granata punica vocantur.

Granatum, i, Substantivè accipitur pro malo punico. ¶ גָּרָנָה rimón, ῥιζία, vel ρόα. GALL. Pomme de grenade. ITAL. Pomo granato. GERM. Ein granatapfel. HISP. La granada, fruto de granado. ANGL. A pomme garnette. ¶ Plin. lib. 20. cap. 41. Singultus & vomitus fistit cum succo granati.

Granōsūs, a, um: quod granis est referrum. ¶ κοκκάδης. GALL. Grenu, qui a beaucoup de grains. ITAL. Granelloso, di molti grani. GERM. Rennchtig/vol kern. HISP. Lleno de granos. ANGL. Full of graynes. ¶ Plin. lib. 21. cap. 31. Quorum alterum, cui acini coccinei, granos folliculi, halicacabum vocatur, & alii callion.

Granifér, a, um: Ferens & producens grana. ¶ κοκκοφέρος, πορφύρας. GALL. Qui porte grains. ITAL. Che porta grani. GERM. Das kerntrag. HISP. Cosa que traçò tiene granos. ANGL. That beareth graynes. ¶ Ferens granum: ut, Agmen granifrum, dictæ formicæ ab Ov. 7. Met.

Granif

Graniferumque agmen subjectis spargere in arvū.
GRĀPHIŪ, Scriptura, ζεωφία chetab, τριγύρη στρέμη. γεωφία. GALL. Es-
 criture, accusation. ITAL. Scritura, accusa. GERM. Ein geschriß.
 HISP. Escritura, accusation. ANGL. writing. { Aliquando etiam (ut
 inquit Suidas) genus est publicae accusationis, quando scilicet lex
 aliqua ut iniqua, aut perperam lata accusatur.

Grāphicē, es: Ars pingendi, pictura, sculptura. ζεωφία. GALL. L'art
 de peindre. ITAL. Arte del dipingere. GERM. Die kunst des mahlens.
 HISP. Arte de pintar. ANGL. The arte of pintering or pourtrairting. }
 Plin. lib. 37. cap. 10. Et hujus authoritate effectum Sicyone pri-
 mūm, deinde & in tota Græcia, ut pueri ingenui ante omnia gra-
 phicen, hoc est, picturam in buxo docerentur. ¶ Graphice item
 dicitur, teste Budzo, cura, usus, meditatio elaborandi, limandique
 ea quæ scribimus. Cicer. stylum appellat, lib. 1. de Orat. Huic op-
 ponitur extemporanea dicendi, scribendive facultas, quam Græci
 vocant, αὐτοὶ δὲ γράφειν.

{ Graphio, nis, praeses, judex fiscalis. Cod. II. antiq. ||
Grāphiū, idis. ζεωφία. GALL. Projet de peinture, dégrossissement, deli-
 neament, ébauche. ITAL. Disegne, abozzamento. GERM. Entwurfung
 eines gemäths. HISP. El dibuxo. ANGL. The a draught or delineation
 before the painting. } Est delineatio futurae picturæ, quæ & ιχνο-
 γραφία à Græcis dicitur. Frequens hujus dictioñis usus apud Vitru-
 vium lib. 1. Graphidem verò accipit pro primo illo lincatum ductu,
 & umbratum delineatione in instrumentis sciothericis, quam &
 sciographiam identidem appellat. Dicta graphis, à stylo, quem Græci
 ζεωφίον & ζεωφίδη quoque nominant. Plin. lib. 35. Graphidis ve-
 stigia extant in tabulis, ac membranis, ex quibus proficere dicun-
 tur artifices.

Grāphīū, ii. ζεωφίον. GALL. Pinceau ou autre instrument de quoy
 on peint ou écrit sur tablettes. ITAL. Stilo da strivere in tavolete.
 GERM. Ein griffel, HISP. El punçón para dibuxar. ANGL. A pen-
 sile for a painter. } Stylus ferreus, quo veteres in certis pugiliari-
 bus solebant scribere. Ovid. lib. 1. Amorum, Eleg. 1.

Quid digitis opus est graphium lassare tenendo.

{ Etiam pugionis, sive cultri genus videtur esse, apud Suet. in Casar.
 cap. 82. Graphio traxcit brachium. Item in Calig. cap. 28. Graphiis
 confossus. Et in Claud. cap. 15. Graphio non leviter perstringere.
Grāphicē homo. ζεωφίκης. GALL. Fait comme qui l'auroit peint,
 bien & naïfvement fait. ITAL. Ben fatto, & come de essere. GERM.
 Ein wohlgestalter mensch an dem nichts vergessen ist, HISP. Bien y perfe-
 tamente hecho y compuesto, lindo. ANGL. A perfect man as if ware
 pintered. } Dicitur ad unguem factus, absolutusque, & quasi pictoris
 manus expolitus. Plaut. in Epid. Næ tu habes servum graphicum, &
 quantivis pretiis, si servat fidem. Item, Mortalis graphicus, apud
 eundem Plaut. in Pseud. sc. 5. a. 1. & sc. 4. a. 2.

Grāphicē, adverb. eleganter, politè, venustè, accurate. ζεωφίκως.
 GALL. En bonne peinture, naïfvement, fort bien. ITAL. Elegante-
 mente, galantemente, polidamente. GERM. Sterlich/artlich. HISP.
 Linda, galanta y gentilmente. ANGL. By maner of passing well pain-
 ting. } Plaut. in Persa, Nunc huic ego graphicè facetus fiam, sub-
 nixis alis me inferam, atque amicibor gloriösè. Idem in Trin. Exor-
 netur graphicè. Gell. cap. 4. lib. 12. Graphicè describere.

Grāphīū, ii: Theca in qua graphia & styli reponuntur, quibus
 scribere & pingere solebant. Τοπή κέσθη. ζεωφιοθή. GALL. Un
 calmar ou estuy de peinture ou de plumes à écrire. ITAL. Calmaro,
 o stuccio. GERM. Ein schreibzeug. HISP. La caja de aquellos pun-
 zones. ANGL. A case wherein the instrument is of painting ar keepst. }
 Matt. lib. 14.

Hac tibi erunt armata suo graphiaria ferro,

Si puer dones, non leve munus erit.

Eadem & theca graphiaria dicitur. Vide Suct. in Claud. cap. 35.
Grāssa, Grasse, al. Antibe. V. E. Grassensis, olim Antibensis Gallia
 sub A. Ebroudunensi, distans tribus leucis ab Antipoli, unde sedes
 Grassam translata est ob maris viciniam, & quotidianas piratarum
 incursions. }

Grāssōr, aris, si originem spectes, nihil aliud est, quam cum im-
 petu & vehementia incedo, irruo. Creditur enim frequentativum
 esse à verbo gradior. { ANGL. To go or come on with a violent rage,
 to robbe and slay by the high wayes. } Frequentissimè tamen ac-
 cipitur pro eo quod est vias obsidere, obviosque vestibus, aut pe-
 cunia, aut alia quavis re spoliare. Festus, Grassari antiqui ponebant
 pro adulari. Grassari autem propriè dicuntur latrones vias obsiden-
 tes. Gradi siquidem ambulare est: unde tractum grassari. Ovid.
 Eleg. 1. lib. 2.

Discolor ut recto grassetur, limite miles,
 (id est, latrunculus.) & Sueton. in Augus. cap. 67. Superbè avaré-
 que in provincia grassantes. Sed quum quis grassatur, id est, cum
 impetu, sive frequenti gradu vadit in aliquem, & bono & malo animo
 grassari potest: ideo & in bonam & malam partem accipi potest,
 ut apud Salust. in Jugurth. Sed dux atque Imperator vitæ mortali-
 um animus est, qui ubi ad gloriam virtutis viâ grassatur, abundè
 potens, pollensque & clarus est. Livius lib. 3. ab Urbe, Jam à vi tu-
 ta erat, quum assertor nihil opus esse multitudine concitata ait, se
 jure grassati, non vi: hoc est, jure progredi. Nævius Ped. Nunc me-
 res ipsa reprimit, saxe hac eadem grassatus via. ¶ Sæpius tamen in
 deteriorem partem accipitur pro færite in aliquem, vel vi aliquem
 adoriri. { ουδε πασχάτ. ηγετοπλάτω, ηγετοπλάτω, λαυδητώ. GALL.
 Assallir, courir sus, brigander, détrousser. ITAL. Assalire, frange-
 re. GERM. Wüten, vngestüm sein, mit groalt anfallen. HISP. Saltear. }
 Plaut. in Rud. Acta hæc est res: certum est mori, quam hunc pati
 lenonem in me grassari. Laetant. lib. 2. Suis enim vitiis perditis sa-
 viunt, & grassantur ut perdant. Idem lib. 3. Archipirata quispiam
 vel lattonum duxor, si suos ad grassandum cohortetur. Cæsar,
 Grassari in hostes vetat. Livius lib. 2. Trecenti conjuravimus princi-
 pes juventutis Romanæ, ut in te hac via grassaremur. Grassatur pestis
 hoc est, cum ingenti clade hominum invaleat. ¶ Hujus compo-
 sum est Oggrassor, quod est obviam, seu contrà cum impetu gradior.
 Plaut. in Pœn. Nisi cum impudicis condidicisti oggrassari gradu.

Grassatör, is, propriè dicitur, qui vias obsidens, obvios aut vestibus
 aut pecunia spoliat: quales sunt qui prima facie in majoribus urbi-
 bus ministris vestes detrahunt, aut cœnas quas dominis ferunt, vi-
 eripiunt metu verberum, aut mortis intentato. { ωυδε πασχάτ. ηγετοπλάτω
 parits. λαυδητώ. GALL. Brigand, détrouisseur de gens, guetteur de
 chemins, filou. ITAL. Malandrino, ladrone, assalito da strada. GERM.
 Ein räuber / der mit groalt ein anfallt. HISP. Salteador de caminos y
 robador. ANGL. A robber or slay by the high wayes. Juven. satyr. 3.

Interdum & ferro subitus grassator agit rem.

Callistratus l. capitalium, §. 10. Digest. de pœn. Grassatores qui præ-
 dæ causa id faciunt, proximi latronibus habentur. Sueton. in Au-
 gust. Nam & grassatorum plurimi palam se ferebant succincti ferro,
 quasi tuendi sui causa. Et paulo inferius, in eodem August. cap. 43.

Igitur grassatores, dispositis per opportuna loca stationibus, inhi-
 buit. Cicero. de Fato, Hoc enim modo viator quoque bene vestitus,
 causa foret cur à grassatore spoliaretur. Quintilian. Grassatorem
 avertere ab homine occidendo. ¶ Grassator olim dicebatur qui po-
 litice operam dabat, vel ad convitia se applicabat. Gell. cap. 2. lib. 11.
Grāssatio, nis, dicitur actus ipse grassandi. { γένε πέρτη. λαυδητώ.
 GALL. Course sur un homme, détrouissement, briganderie, volerie.
 ITAL. Assassinationo. GERM. Das wüten / vngstümigkeit / räuberey.
 HISP. Aquella obra de saltar. ANGL. A robbing or slaying by the
 high wayes. } Plin. lib. 13. cap. 22. Nero Cæsar claritatem ei dedit,
 initio imperii nocturnis grassationibus converberatam faciem illi-
 nens sibi cum thure cœrâque, & sequenti die contra f. mam cutem
 synceram circumferens. Budæus.

Grassatüră, x, idem quod grassatio. Suetonius in Tiberio, In primis
 tuendæ pacis à grassaturis, & latrociniis, seditiōnūque licentia cu-
 ram habuit.

¶ Grassum, λαυδητώ. Gloss. Latinogr. Et Gloss. A. L. Fasidus grassus, i.
 feist. }

Grastillus, ζεωφάρος, ούρbs Macedoniz, alii Præstillus. Steph.
 Gratē, Gratis: vide Gratia.

GRATIĀ, x, interdum idem est quod beneficium: inde dictum quoddam
 gratis nobis detur. { Ιη chen, τοπή cheſedh, ηγετοπλάτω todháb. ηγετοπλάτω.
 GALL. Grace, plaisir, bien-fait. ITAL. Gratia, beneficio. GERM.
 Gnad oder dancet. HISP. La gracia, ò graciódad. ANGL. Favour,
 thaak, grace, respect. } Cic. lib. 1. Epist. Quidam præsentim considerem,
 nullam esse gratiam, quam vel non capere animus meus, vel in ac-
 cipiendo, vel remunerando, cumulandoque illustrare posset. Terent.
 in Andr. Ego Charine neutquam officium esse liberi puto, quum
 is nihil promereat postulare id gratiae apponi sibi, hoc est, postulare
 ut sibi habeatur gratia, vel ut pro beneficio reputetur. Plaut. Capt.
 sc. 5. a. 3. Si quis servus id tuo gnato faxit, quam haberes gratiam &
 Idem Aul. sc. 2. a. 2. Stultum & sine gratia est tibi recte facere. Celsus
 eleganter dixit lib. 7. c. 2. Candenti ferramento aperitidebet, cuius
 haec gratia est, quoddam exigua plaga diutius ad pus evocandum pa-
 tet, parvaque postea cicatrix fit: id est, cuius beneficium est, atque
 commoditas. ¶ Gratia gratiam parit, ηγετοπλάτω ηγετοπλάτω. Sophocles
 in OEdip. Colon. Sententia qua monemur, neminem fermè mortali-
 um inveniri, qui velit in quempiam beneficium collocare, à quo
 non speret aliquid emolumenti vicissim ad se redditum. ¶ Frequen-
 ter item gratia accipitur pro memoria accepti beneficii & volunta-
 te referendi. Hinc dicimus agere gratias, pro Verbis ostendere, no-
 bis aliquid fuisse gratum. Habere autem gratias (χάρα εἰδίται,) per-
 tinet ad animum, quum memorem accepti beneficii mentem ani-
 mūmque habemus, & invicem gratificandi voluntatem. Referre ve-
 rò gratiam, est factò acceptum beneficium remetiri. ηγετοπλάτω
 ut si à me sublevatus aliquo beneficio, alio me vicissim sublevet,
 gratiam mihi refers. ¶ Accipitur & in malam partem, pro eo quod
 est injuriam compensare, & pati pari reddere. Cic. in Salust.
 Quod ista iniurata rabie in uxorem & filiam meam invalishi (quæ se
 mulieres facilius à viris abstinerunt, quam tu vir à viris) satis do-
 ñe ac peritè fecisti. Non enim sperasti mutuam me tibi gratiam
 relatarum, ut vicissim tuos compellat. Terent. in Eunuch. Illis
 crucibus, quæ nos nostramque adolescentiam habent despiciunt,
 nunc referam gratiam, atque eas itidem fallam, ut ab eis fallimur.
 Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Nunquam possum referre gratiam, ut meri-
 tus est. Ibidem, Magis amabunt, cum videbunt benè merenti gra-
 tiā referentem. Idem Asinæ sc. 3. a. 1. Referre gratiam nunquam
 potes. Idem Capt. sc. 1. a. 5. Non possum referre gratiam, tam in me-
 liorem, quam in deteriorem partem sumitur: quum sit, ipso facto
 acceptum beneficium, vel injuriam compensare. Rectiusque huic
 verbo accusativum singularem GRATIAM jungimus quam plural-
 em gratias. Quo tamen intet dum usi sunt Latini, ut Plaut. Am-
 phitr. sc. 1. a. 1. Si merito meo referre studeant gratias. (In malam
 partem pro Gratiam.) Et contrà usitatiū dicimus, teste Valla, Habe-
 re gratias, quam gratiam. Ita tamen Plaut. saxe, ut in Cœr. sc. 3.
 a. 5. Aesculapius huic habeto, quoddam pudica es, gratiam. Et Aul. sc. 4.
 a. 1. Redeo ad te, si quid me vis. H. Habeo gratiam. Item Menach.
 sc. ult. a. 5. Recte monisti, & habeo gratiam. Idem Capt. sc. 3. a. 2.
 Gratiam habeo tibi, cum eam potestatem mihi facis. Et Most. sc. 2.
 a. 2. Habeo Neptunc gratiam magnam tibi. Dicit etiam in plurali
 GRATIAS, ut in Asin. sc. 2. a. 3. Perfidie laudes, gratiasque habe-
 mus. Et ibid. sc. 2. a. 1. Magnas habebas omnibus Diis gratias. Nun-
 quam autem, vel ratissimè, agere gratiam, sed semper ferre, agere gra-
 tias. Liv. 3. bell. Maced. Satiatus tandem complexu filii: Renuntiate,
 inquit, gratias Regi me agere, referre gratiam aliam nunc non posse,
 quam ut suadeam, non ante in aciem descendat, quam in castra me
 rediisse audierit. Cicer. pro Planc., Cui pro me Senatus gratias
 agendas putavit, ego à me gratiam referendam non putem? Plaut.
 Aul. sc. 3. a. 4. Jupiter te diique omnes perdant. S. Haud male
 agit gratias. Senec. cap. 14. de tranquill. Gratias agebant etiam
 damnati. Ibid. Gratias tibi ago, optime princeps. Unicas agere
 gratias. Scribonius Largus in Epist. Fateor iraque libenter unicas me
 tibi gratias agere, id est, maximas, singulares. ¶ Habere referre
 gratiam, coniunctè dixit Terent. in Eunuch. E. habetur, & referre
 à me Thais tibi, ita ut merita es, gratia. Ub! Donatus, Qui habe
 apud

apud se gratiam, nondum retulit: retulit qui dessit habere. Multum ergo hic dixit: Et habetur gratia, & refertur. Quem sensum transtulit Salustius in *Bello Iugurth.* Arma, pecuniam sume, utere, & quoad vixeris, nonquam redditam tibi gratiam putaris: semper apud me integra erit. ¶ Gratiam facere criminum (pro veniam dare.) Sueton. in *Calig.* cap. 15. ¶ Facere gratiam jurisjurandi, pro remittere. Idem in *Tib.* cap. 25. Item in *August.* cap. 16. Gratiam fecit conjurandi (id est, permisit) & reddendi equi. *Ibid.* cap. 38. Senec. cap. 16. al. 35. de *consol.* ad *Polyb.* Gratiam facit nulli necessitatibus sua natura. Gell. cap. 15. lib. 10. (Diali) gratiam aliquot ceremoniarum factam (i. aliquot ceremonias temillas.) Plaut. *Pseud.* sc. 2. a. 5. Non aedes mihi facere gratiam argenti (i. remittere argenteum debitum. Galli dicunt, *Faire grace*, *quitter*.) Gell. cap. 8. lib. 11. Veniam, gratiamque male existimationis postulare. ¶ Gratia verbum medium. Gell. cap. 9. lib. 12. ¶ Pro venustate. Ovid. 13. *Metam.*

— nec abest facundis gratia dictis.

Gell. lib. 9. cap. 9. loquens de verbis: Perdunt, inquit, illa gratiam: & Sueton. in *August.* cap. 86. Gratiam augent, id est, venustiorem reddunt orationem. ¶ Cum isto magna est mihi gratia. Cicer. ad *Lent.* hoc est, magna intercedit mihi cum illo familiaritas: vel inter nos amamus plurimum. ¶ Cum bona, & cum mala gratia. Terent. in *Phorm.* Cur non, inquam Phormio, vides inter nos sic hæc potius cum bona ut componantur gratia, quam cum mala? Est gratia, pro Ago gratias. Plaut. in *Menach.* sc. 4. a. 2. Eamus intrò, ut prandeamus. MEN. bene vocas: tum gratia est. Idem in *Mercat.* Salve mi sodalis Eutycus: ut valueris? qui parentes mei valent? EUT. tibi gratia est. Bene vocas, benignè dicas, et apud te cœnavero. ¶ Elle in gratia, pro gratiolem esse, & gratia aliquid valere. Cicer. *Attic.* lib. 2. Erit nebulo iste cum iis dynastis in gratia. ¶ Facere gratiam, hoc est, ex jure strictiori aliquid imminuere vel remittere aliquid quod sibi debeatur. Unde facere gratiam jurisjurandi, est jusjurandum remittere. Plaut. in *Rud.* Nihil hæc tibi est, ne tu speres; jurisjurandi volo gratiam facias. Liv. lib. 3. Omnium tibi Appi Claudi, quæ impie nefarièque per biennium alia super alia es ausus, gratiam tibi facio. ¶ Accipitur interdù gratia, pro benevolentia & favore. Salust. in *Iugurth.* Ita bonum publicum privata gratia devictum. Hinc inire gratiam ab aliquo, est favorem ejus emereri. Ter. in *Eunuch.* Adibo, atque ab eo gratiam hanc, quam video velle, in ibo. Ubi Donatus, Gratiam inire, est dare beneficium, ac per hoc inire gratiam, id est, amicitiam. Ovid. 5. *Fast.*

Gratia Pieridum nobis equaliter adsit.

Plaut. Afin. sc. 1. a. 1. Benè facitis, & à me initis gratiam. Idem *Cure.* sc. 1. a. 3. Inhibit à me solidam & grandem gratiam. *Ibid.* sc. 3. a. 2. ¶ Pro beneficio. Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Ab eo petito istam gratiam (i. rependat istud beneficium tibi.) Idem *Aulul.* sc. 4. a. 1. Si opulentus it petitum pauperioris gratiam (id est, amicitiam, affinitatem.) Ovid. Eleg. 5. lib. 1. *Trist.*

Nulla quibus reddi gratia digna potest.

¶ Recipimus in gratiam eum qui vult nobis reconciliari, quum aliquando fuerit inimicus. Cicer. pro *Rab.* Quem enim ex tantis inimiciis receptum in gratiam summo studio defenderim, hunc afflictum violare non deboeo. ¶ Redire in gratiam, est reconciliari. Idem *Attic.* lib. 1. Cum *Luctatio* in gratiam redi. Sen. 6. 18 al. 37. de *conf.* ad *Polyb.* In gratiam redire cum fortuna. Idem 16. de *consol.* ad *Marc.* In gratiam cum fortuna reverti. Plaut. *Amphitr.* Ubi cum uxore redisti in gratiam. *Ibid.* Ita interveniunt, redeunt rursus in gratiam. Retinere gratiam, id est, fovere amicitiam, & ut vulgo dicitur, manere in gratia. Cic. ad *Quintum Fratrem*, lib. 2. Quæ tibi eò scribo, quod me de retinenda Sestii gratia litteris sape monuisti. ¶ Gratia pro causa, ratione, sive occasione: idque in ablativo duntaxat, *χαράς γέγοντος*. Terent. in *Andr.* Hic nunc me credit aliquam sibi fallaciam portare, & ea me hæc restituisse gratia. Ubi Donatus: Gratia, veteres pro causa ponebant. Salust. Rem omnem aperit, cuius gratia mittebatur. Idem *Iugurth.* 96. Id ea gratia eveniebat. Plaut. *Aulul.* Prol. Id ea faciam gratia, ut is facilius ducat. Idem *Menach.* sc. 2. a. 1. Scio quâ gratiâ litigium tibi est cum uxore. Idem *Cure.* sc. 3. a. 5. Dicendi, non rem perdendi gratiâ lingua nata est mihi. Idem *Amphitr.* Honoris gratia. Idem *Cure.* sc. 2. a. 1. Fite mea causa Lidii. Mox, Nec mea causa se commovent. *Ibid.* sc. 1. a. 3. Qua advenisti gratia. Idem in *Amphitr.* Qua gratia? id est, cur, qua de causa. *Ibid.* sc. 3. a. 4. Quid tu me deriduli gratia sic salutas & appellas? Idem *Pseud.* sc. 2. a. 5. Num mea causa pertimescit? &c. Gratia mea, hoc est, mea causa, propter me. Plaut. *Bacchid.* Nam id flagitium meum sit mea gratia. Te operam date mihi, & ad eam operam facere sumptum de tuo. ¶ Poëtae tres *GRATIAS* finxerunt, Iovis & Autonoës, sive potius Liberi patris & Veneris filias, quæ & *χάραις* à Græcis appellantur, quarum unam Aglaiam nominarunt ab hilaretate, seu lætitia: propterea quod hilariter praestandum sit beneficium. Secundam, Thaliam, à viriditate, quod beneficii memoria semper vitare debet, & nunquam marcescere. Tertiam Euphrosynem, ab oblectatione, eo quod non minus in dando beneficio, quam in accipiendo nos delectari conveniat. Harum una averfa pingitur, duæ ad nos conversæ: quo illud significatur, duplum pro accepto beneficio gratiam rependi oportere. Nudæ sunt, beneficia enim sine fuso esse oportet. Unde locus factus proverbio, Nudæ gratia, *αχαραις γυμναις*. Quo admonemur, ut candidè ac benigniter impertiamus amicis. Connexæ, quod beneficium semper beneficium patiat: quodque perpetuum esse debeat benevolentiae fœdus. Hilares enim esse debemus in dandis accipiendisque beneficiis. Juvenes, beneficii enim accepti gratia senescere non debet, sed perpetuò florere. Virgines sunt, & in Acidalio Orchomeni fonte lavantur: vel quod pura beneficia esse, nullamque retributionis spem habere, vel quod nihil turpe rogare oporteat. Quintilian. *Gratiæ ipsæ finxere sermonem Xenophontis.* ¶ *Gratiola*, diminutivum. Diomedes lib. 1.

¶ *Gratiæ, charites, proprium nomen ethicae Theologizæ. Gloss. Gratia, χάραις. Gratia dæx, χάραις θεος.* ¶

Gratius, i, quasi charatus, à *χάρη*, qui meritam gratiam persolvit, qui beneficia accepta meminit. { *רִיחַת חֲסִידָה*, *מְדֵנָה* modhēh, *מְבָרָךְ* michbónen. *χάραις*, *χάρας*, *χάρασθησθε*. GALL. Agrable, qui n'est point ingrat, mais reconnoit le plaisir qu'on lui fait. ITAL. Grato, recognocente del ricevuto beneficio. GERM. Dankbar. HISP. Agradecido à npazible. ANGL. Thank full, kynde, gentle. } Cic. 1. de legib. Gratus est, qui in referenda gratia non commodum, sed eum ipsum, cui refert gratiam, cernit. Idem, Tu quām gratus erga me fueris, ipse existimare potes. Brutus Cic. lib. 11. Gratiorem me esse in te posse, quām isti perversi sint in me, exploratum habes. Cicer. *Planeo*, Re ipsa, atque animo gratissimus. Ter. in *Adelph.* Scio non te usum antehac amicitia mea: Memorem me dices esse, & gratum. Plin. in *Paneg.* Nam liberalitatem jucundiorem debitum gratus, clatiorem ingratus facit. Cicer. 5. *Verrina*, Sed quod sua interesse purabant, sememores, gratosque existimati, gratias isti egerunt. ¶ Gratus interdum id est, quod acceptus & jucundus. { *χάρις* ratsúi, *χάρα* nirtéh, *χαρία*. } Ingratus, non acceptus. Liv. 2. ab *Vrbe*, Gratæ in vulgus leges fuere. Ter. in *And.* Et id gratum fuisse adversum te habeo gratiam. Horat. 2. *Serm. Satyr.* 1.

Sive operum vacuo gratus conviva per imbrem
Vicinus.

Gratum facere, obsequi, & inservire, *χαρίζεσθαι*. Cicer. lib. 13. Epif. Si hunc juveris, gratissimum mihi feceris, *ἀγνάκων*, *ἀξέπειται*. Tib. bull. lib. 4.

— etiam Phœbo gratissima dona.

A quibus Gratitudo, *χαραστία*, & Ingratitudo, *ἀχαραστία*, *ἀχαραστία*. Gratè, & Ingratè, Gratiæ, & Ingratiæ, adverbia: de quibus suis locis.

Gratē, adverbium. Grato animo. { *χαραπόρας*. GALL. Agreeblement, avec reconnaissance du plaisir, ou du bienfait receu. ITAL. Gratamente. GERM. Dankbarlich. HISP. Agradecidamente. ANGL. Kyndely, thankfully. } Ingratè. Cicer. pro *Plantio*. Audi atque attende Læterensis, ut scias quid Plancio debeam: confiteare quoque aliquando, quod faciam, me & gratè & piè facere. Idem lib. 1. de finib. Nam & præterita grata meminit, & præsentibus ita potuit, ut, &c. Sueton. in *August.* cap. 66. Gratè pièque prosequi. Gratiæ, jucundè. Ovid. lib. 3. de *Ponto*, epist. 4.

Gratiæ ex ipso fonte bibuntur aquæ.

Gratissimè, *ἀδισας*, libertissimè. Macrobius *Saturn.* lib. 7. cap. 1. Petcula quoque præterita, vel ærumnas penitus absolutas qui evasit, ut refat, gratissimè provocatur.

Gratiōsūs, a, um, qui gratiâ apud omnes plurimum valet, vel qui omnium gratiam & favorem sibi facile conciliat: quod ferè fieri solit obsequio, & morum comitate. { *חַנְנָה תַּחַנְנָה* chén. *חַנְנָה* ratsúi, *χαραστία*. GALL. Agreeable, favori, qui est en grace & en dit, courtisan, gracieux. ITAL. Gratioso, gratiato, favorito, di gran credito. GERM. Gunstreith / angenem/huldreich. HISP. Gracioso, que recibe aquellas gracias. ANGL. Very thank full, in great favour an credite. } Gratiōsūs dicitur & qui adhibet gratias, & qui admittit. Gell. cap. 12. lib. 9. Cic. 3. *Offic.* Tum Pithius, ut argentarius, qui esset apud omnes ordines gratiōsūs. Idem *Lentulo*, Vehementer confidit se his nostris literis apud te gratiōsum fore, id est, valde gratum. Cicer. pro *L. Murena*, Nihil tibi Consulatum petenti à me defuit, quod esset aut ab amico, aut à gratiōsū, aut à Consule postulandum.

Gratiōsūs, a, um, qui gratiâ apud omnes plurimum valet, vel qui omnium gratiam & favorem sibi facile conciliat: quod ferè fieri solit obsequio, & morum comitate. { *חַנְנָה תַּחַנְנָה* chén. *חַנְנָה* ratsúi, *χαραστία*. GALL. Agreeable, favori, qui est en grace & en dit, courtisan, gracieux. ITAL. Gratioso, gratiato, favorito, di gran credito. GERM. Gunstreith / angenem/huldreich. HISP. Gracioso, que recibe aquellas gracias. ANGL. Very thank full, in great favour an credite. } Gratiōsūs dicitur & qui adhibet gratias, & qui admittit. Gell. cap. 12. lib. 9. Cic. 3. *Offic.* Tum Pithius, ut argentarius, qui esset apud omnes ordines gratiōsūs. Idem *Lentulo*, Vehementer confidit se his nostris literis apud te gratiōsum fore, id est, valde gratum. Cicer. pro *L. Murena*, Nihil tibi Consulatum petenti à me defuit, quod esset aut ab amico, aut à gratiōsū, aut à Consule postulandum.

Gratiōsūs, adverb. Cum gratia. { *χαραστίας*. GALL. Gracieusement, par faveur. ITAL. Gratiostamente, per favore. GERM. Mit gunst. HISP. Graciostamente, por favor. ANGL. For favour. } Ulpian. *statu* qui repertorium, §. competet, ff. de administ. tut. Competet adversus tutores tutelæ actio, si male contraxerunt, si prædia noa idonea comparaverunt per fôrdes, aet gratiam. Quid ergo, si neque fôrdidèneque gratiosè, sed non bonam conditionem elegerint? Rextè quis dixerit, solam latam negligentiam eos præstare in hac parte debet.

Gratiōsūs, adverb: Gratuid, sine præmio, aut pretio. { *חַנְנָה תַּחַנְנָה* chén. *חַנְנָה* ratsúi, *χαραστία*. GALL. Gratuitement, de pure grace, gratis, sans espoir de recompense. ITAL. Senza premio, senza pagamento. GERM. Ausi lautter gunst/vom sunst/vergâbens. HISP. Debalde, de gracia, à sin merito ò precio. ANGL. Freely, for nothing. } Plaut. in *Capt.* Numquam erit tam avarus, quin te gratis emittat manu. Idem *Mest.* sc. 1. a. 1. Non patiar te eam laudasse gratis. Idem *Capt.* sc. 1. a. 5. Grati à me, ut sit liber, abducito. Cic. 3. *Verr.* Is repente, ut Romam venit, gratis Prætor factus est. Idem 2. de finib. Ut æquitatem, modestiam, virtutes omnes per seiphas gratis diligant. Suet. de clar. Grammat. Sunt qui tradunt, tanta eum honestate præditum, ut tempotibus Syllanis proscriptorum liberos gratis, & sine mercede ulla in disciplinam receperit. ¶ Gratiis *χρήματα*. Cicer. pro *Roscio Com.* Hic plurimum questus est non leviter Saturius, communem factum esse gratis cum Roscio, qui pretio proprius fuisse Fannii. ¶ Aliquando significat sponte, *אֶלְעָזֶר*. Unde deducitur compositum, Ingratis, invitè, non ultrò: quia quæ sua sponte facit, grata sunt: Ingratis, quæ ab invitis & recusantibus sunt. Plaut. in *Amphitr.* Hec fieri immodestia coegerit me, qui hoc noctis ingratias excitavit. Tere. in *Eunuch.* Opus faciam ut defatiger usque ingratias ut dormiam. Cicer. pro *Quintio*, Exprimendum est invito atque ingratias, quod non debet. ¶ Gratiis autem pro gratis, bellè usurpari docet Terentius, in quo emendando ostendit eos versus act. 1. sc. 2. Ut phaleratis ducas me dictis, & meam ductus gratiis. In Eunicho quoque act. 1. sc. 1. scribendum est ingratias. Opus faciam, ut defatiger usque ingratias ut dormiam: i. ut invitus, yelim nolim. ¶

Gratiūtūs, a, um: Quod datur gratis, id est, sine præmio, aut pretio.

{ *χρήματα*. GALL. Gratuit, donné sans espoir de recompense. ITAL. Gratuito, cosa donata senza recompensa. GERM. Unverdient/ohne ans

fähung einer Widergeltung. HISP. Graciioso, ó sin precio. ANGL. That is given freely. } Quint. declamat. 325. Gratuita sunt verba. Idem Epist. 42. Gratuita videntur, quæ magno emuntur. ¶ Gratuita particia-

dia dixit Liv. lib. 1. dec. 1. Idem lib. 2. Gratuitus furor (id est, non permotus. Pass.) item lib. 3. Et ne gratuita crudelitas esset, &c. Cic. lib. 1. de Legibus. Quid liberalitas: gratuitane est, an mercenaria? Si

Gratiūtūs, a, um: Quod datur gratis, id est, sine præmio, aut pretio.

{ *χρήματα*. GALL. Gratuit, donné sans espoir de recompense. ITAL. Gratuito, cosa donata senza recompensa. GERM. Unverdient/ohne ans

fähung einer Widergeltung. HISP. Graciioso, ó sin precio. ANGL. That is given freely. } Quint. declamat. 325. Gratuita sunt verba. Idem Epist. 42. Gratuita videntur, quæ magno emuntur. ¶ Gratuita particia-

dia dixit Liv. lib. 1. dec. 1. Idem lib. 2. Gratuitus furor (id est, non permotus. Pass.) item lib. 3. Et ne gratuita crudelitas esset, &c. Cic. lib. 1. de Legibus. Quid liberalitas: gratuitane est, an mercenaria? Si